

11. Festîvala

Spor û Çandê ya Ciwanan a Mazlûm Doğan

Azadî ji bo
Serok APO

Bername:

Serhedo

Koma Rewşen

Şivan Erdal

Îbrahîm Rojhilat

Koma Hemdem

Grup Seyran

Aktîvîteyên Sportîv

Stadion Köln-Süd
Vorgebirgsstr. 1-3
D-50969

Köln

12.07.2008

Initiative für Integration und
Toleranz für Jugendliche NRW

CIWANÊN AZAD

Her Tişt Ji Bo Azadiyê!

Kowara Ciwanan a Mehaneye

Hejmar:26

Tîrmeh 2008

Uğruna Ölecek Kadar

Yaşamın Değerini Büyütmeliyiz

Şehit Şefik Yaktın (Argeş Norşînî)

Şefik Yaktin di sala 1975'an li Bîtlîs'ê qezayê Norşîn'ê hate dinê. Hemû zaroktîya xwe yanî heya 14 salîya xwe li Norşîn'e dijî. Piştî wî bi xwesteka xwe berê xwe dide Bajarên Tûrkiye wek Mugla û Îzmîr. Li wan deran karên cûda cûda dike.

Karên wîyê Mûzîkê bi salên 90'î destpêdike. Sala 1994'an tekilîyên xwe ji malbatê xwe dibire û welatparêzîya xwe di domîne. Ji sala 1993 heya 1998'an karê xwe ya hunerî li nav Navenda Çanda Mezopotamya dide meşandin. Cihê xwe li nav Koma Agirê Zerdest û demekî pir kurt ji li nav Koma Agirê Jîyan digire. Piştî 98'an berê xwe dide Qafqasya'yê. Li wê derê jî xwe karên mûzîkê dîr naxîne.

Sala 2000 bi hêstên welatparêzî tevî Artêşa PKK dibe û edî bi navê "Argeş Norşînî" tê naskirin. Li nav gerilla ji demekî karên xweyî mûzîkê dimeşîne, bes piştî demekî din bi pêşnêyarê xwe wek endemekî artêş cihê xwe li nav gerilla digire. Roja 21 Kewçêr 2003 li Çiyayê Cûdî şehîd dikeve.

YİĞİT KÜRDİSTAN GENÇLİĞİNE VE DEMOKRATİK KAMUOYUNA

Geçtiğimiz günlerde talihsiz bir kaza sonucunda Botan Erdal (Şevket Yıldız) yoldaş şehit düşmüştür. Botan yoldaş uzun yıllar Türkiye gençlik çalışmalarında yerini almış ve yürüttüğü özgürlük mücadelesini özgürlük zemininde daha bir anlamlı devam ettirmek için özgürlük dağlarında gerilla saflarında yerini almıştır. Katıldığı özgürlük zemininde de uzun bir süre gençlik çalışmalarını Komalen Ciwan Koordinasyonu düzeyinde yürütmüştür.

Botan yoldaş gençlik ateşinin hiç sönmediği, sürekli yeniden yeniden büyüttüğü HPG saflarında yerini almış devrim mücadelesinin en güçlü, özgürlük savaşçılarında biri olarak yaşamını sürdürmüştür. Botan topraklarının yiğit evladı Botan yoldaş yaşamının son anına kadar düşmanın hiç bir yaşam alanımıza girmemesi için kendini sürekli büyütmüş ve güçlendirmiş savaşımını bu temelde de devam ettirmiştir. Kürdistanın hiçbir alanı düşmana yar olmamalı yaklaşımı üzerinden gençlik ruhu ile Kürdistan gerillacılığını daha bir nitelikli yürütmeyi kendine esas almıştır.

Bizlerde Komalen Ciwan olarak Botan yoldaşın anısına bağlılığın düşmanın hiçbir yaşam alanımızda nefes almamasını sağlamanın, ülke topraklarımızdan turalımda her bir Kürdistan'lı bireyin yaşamına nüfuz etmemesinin mücadelesini büyüteceğimiz sözünü veriyoruz. Botan, Erdal, Argeş, Çalak yoldaşların anılarına bağlılığın gereklerinden biri de gençlik ruhu ile özgürlük mücadelesi ve özgürlük gerillası HPG'yi büyütme ve yaygınlaştırmaktır. Bu temelde yiğit kürdistan gençliğini özgürlük mücadelesini büyütme ve gerilla saflarına katılmaya çağırıyoruz.

**BAŞARI APOCU ÇİZGİDE DİRENERLERİN OLACAKTIR!
YAŞASIN VARLIK GEREKÇEMİZ REBER APO!
ÖZGÜRLÜK MÜCADELESİNİN ŞEHİTLERİ ÖLÜMSÜZDÜR!
YAŞASIN KOMALÊN CIWAN!**

KOMALÊN CIWAN KOORDİNASYONU

İçindekiler

“Édi Bese” Özgürlüğe Yürüyüşün İfadesidir.....	2
Komalen Ciwan	
Yeni Kuşak Gençlik 14 Ruhu ile Öncülük Etmelidir -I.....	6
M. KARASU	
Geleceğin Rüzgarı.....	10
Tanya DOĞAN	
Sahte Gülüşlere Maskeli Yüzlere Karşı Mücadele.....	12
Komalen Ciwan Genç Kadın Komitesi	
Nasıl Yaşıyoruz ve Ne Üretiyoruz?.....	14
Kasım ENGİN	
Demokratik Konfederalizm’de Kadın ve Gençlik Öncülüğü.....	18
KJB	
Dünyanın Zenginlikleri -I.....	27
Fernando SAVATER	
14 Temmuz Direniş Kararı Bugün Her Zamankinden Daha Fazla Zafere Ulaştıracak Bir Savaş Kararıdır.....	32
Abdullah ÖCALAN	
O Gani Dağının Özgürlük Gerillasıydı.....	37
Cemo DEVRİM	
Gerillacılık Sana Çok Yakışmıştı Be Çavreş.....	41
Şirhat KANİREŞ	

Editörden

Merhaba gençler ve genç kalanlar!

Bu sistemden kopmadan gerçek anlamda özgürlük ve demokrasi savaşçıları olunamaz. Bu açıdan kapitalist yaşam tarzından, ruhandan, duygusundan kopmak gençlik olmanın birinci koşuludur. Yoksa sistemin düşünce mezheplerinin, yaşam mezheplerinin, duygu mezheplerinin peşinden koşmaktan kurtulamaz. Gençlik 14 Temmuz’da eğer Ali’leri, Kemal’leri, Hayri’leri, Akif’leri anacaksa, her şeyden önce kapitalizmin etkilerinden kopma mücadelesi ve kararlılığı içinde olmalıdır. Kapitalizmin sunduğu yaşam tarzından, kapitalizmin çarpıttığı duygulardan ve düşüncelerden kopmadan 14 Temmuz direnişçilerine bağlılıktan söz edilemez. 14 Temmuz ruhu demek esas olarak ta bugünkü sistemin çarpıtılmış duygularına ve yaratmak istediği gençlik profiline karşı duruş göstermektir. 14 Temmuz ruhuna bağlı olmak, 14 Temmuz direnişçilerinin yaşam ve mücadele felsefesinde var olan ilkeleri gençliğe yedirecek, somutlaştıracak bir duruşla mümkündür.

14 Temmuz’un güncelleşmesi gerekmektedir. 14 Temmuz ruhunun daha da geliştirilmesi ve derinleştirilmesi gerekmektedir. 14 Temmuz direnişçiliği Necmi ve Ali kişiliği, yeni Kürt gençliğin, yeni genç jenerasyonun nasıl olması gerektiğini ortaya koymaktadır. Yeni jenerasyon ile özgürlükte ve demokraside derinleşmiş gençliği olarak anlaşılmalıdır. Yoksa kapitalist yaşamın duygularını çarpıttığı gençleri yeni jenerasyon biçiminde bize sunmak ve bunu kabul edin, demek 14 Temmuz ruhuna, Ali Çiçek’lere ihanet etmek olur. Bugün de halen Kürt halkı özgür değildir. Baskı, zulüm ve asimilasyon politikalarıyla tarih sahnesinden silinmek istenmektedir. Tabii ki 14 Temmuz ruhunda yürüyen Kürt gençliği bu baskıya, bu zulme ve yok etme saldırısına seyirci kalmayacaktır, kalmamalıdır.

Amed’de buluşmak dileğiyle...

Genç kalın...

“Êdî Bese” Özgürlüğe Yürüyüşün İfadesidir

**Komalen
Ciwan**

“Özgürlük hareketimiz, dış güçlerin ve içteki tasfiyeciler grubun 2003’de geliştirdiği ihanete karşı yeni özgürlükçü paradigma ekseninde yeniden partileşmeyle bir toparlamayı yaratarak hamlesel bir süreci yarattı. 1 Haziran Atılımı ardından özellikle Kürt gençliğinin canlı kalkanlarda da görüldüğü gibi yoğun katılımının ve kahramanca serhildanların gelişmesiyle birlikte bugün zafer şiarıyla “Êdî Bese” hamlesine gelinmiştir. Fedaiice mücadele yürüten hareketimiz ve halkımız bu hamleyle Önderliğimizi zehirleme girişimi başta olmak üzere tüm saldırılara, sömürüye, inkâr ve imhaya artık yeter dedi”

Son 200 yıl insanlık açısından devasa gelişmelere sahne oldu. Bugün ise yeni yüzyılın nasıl bir karaktere bürüneceği, hangi gelişmelerin kaydedileceği noktasında güçler arası nefes nefese bir mücadele yaşanıyor. Geride bıraktığımız yüzyılda esas olarak iki paradigma düzlemi çarpıştı. Bunlardan biri egemenlik düzleminde gelişen kapitalizm olurken, diğeri ise özgürlük eğiliminin mücadelesi paradigması olan sosyalizm olmuştur.

Özellikle 19. yüzyıldaki sanayi devrimiyle gelişen kapitalizm, devletçi egemen sistemin geliştirdiği sömürüyü daha da katmerleştirmiştir. Bu zamana kadarki özgürlük mücadelelerini ve insanlığın eşitlik arayışlarını bir sistem haline getirerek sosyalizmin teorisini kuran Marksizm, kapitalizme karşı toplumsal mücadelenin öncülleri olarak işçi ve köylü sınıfını göstermiştir. Toplumların özgürlük mücadelesi dünya-

nın birçok yerinde bu temelde gerçekleşmiştir.

**Devletleşme
demokratik bir başarı
değildir**

Ütopik sosyalistlerin başarısızlığı ve Paris Komünü’nün yenilgisi sonrası, başarının ve özgürlüğün olmazsa olmaz koşulu olarak devletleşmenin vazgeçilmez bir unsur olarak görülmesi, mülkiyetin toplumsallaştırılması ve sosyalizmin devletle ancak kurulabileceği teorisi sosyalizm olarak algılanmıştır.

I. ve II. Dünya Paylaşım Savaşları da dahil birçok gelişme sonucu olarak 20. yüzyıl aynı zamanda ‘68 gençliğinin öncülük ettiği mücadele başta olmak üzere Küba, Vietnam, Angola gibi ezilenlerin kapsamlı örgütlendiği, kavga yürüttüğü bir yüzyıl olmuştur. Ancak sömür, baskı ve ezilmenin kaynağı olan devletle işleri çözmeye çalışan bir bakış açısı insanlığın özgürleşmesini değil sis-

tem içileşen ya da sistemin yedeğine düşen bir yapılanmayı kendiyile beraber getirmiş bu da çözülmeye neden olmuştur.

Sistemin bir mezhebi haline dönüşen reel sosyalizm, sosyal demokrasi ve ulusal kurtuluş mücadeleleri her ne kadar ilerici insanlık açısından sonuç olarak kötü bir deneyim yaşatsa da örgütlenmede, özgürlük kültürünün gelişmesinde, insan hakları gibi birçok hayati noktada hazineler değerinde kazanımlar da elde etmiştir. Bir devrimler yüzyılı olarak da nitelenebileceğimiz 20. yüzyıl, aynı zamanda bu devrimlerin yıkılışına da sahne olmuştur.

Bazıları bu durumu ideolojilerin sonu, kapitalizmin zaferi biçiminde yorumlasa da emperyalizm insanlığın sorunlarını ağırlaştırmış, sömürüyü derinleştirmiş, doğanın dengesini aşırı kar mantığıyla tahrip etmiş, kadını metalaştırmış, gençlik başta olmak

üzere bütün sosyal kesimleri örgütsüz bırakmak için aşırı bireyciliği şahlandırarak toplumu eritip yutmaya çalışmıştır. Özellikle II. Dünya Savaşı sonrası yaşanan büyük yıkımlar, savaşların korkunç tahribi ve reel sosyalizmin başarısız pratiği, “ne kapitalizm ne sosyalizm” anlayışı ve boş verici mantıkla basit yaşamı kabullenme, ideolojisizlik, günü birlik yaşam, bireycilik, nihilizm, toplumsal sorunlara kayıtsızlık gibi postmodernist bir kişilik yaratmıştır.

Özgürlük örgütlü olmakla istenebilir

Sözde sistemi kabul etmiyor gibi görünse de, kendini siyasetten soyutlansa da yaşanan, sistemin siyasetine eklenme ve ona boyun eğmedir. Özgürlük, örgütlü olmakla istenebilir. Örgütsüz olanların özgürlüğe ulaşma şansı yoktur. Yine “ben siyasetle uğraşmıyorum, hiçbir örgütlülükte yer almam” gibi yaklaşımlar, bireyin sisteme teslim olduğunu gösterdiği gibi “bireysel

özgürlük” gibi deyimler de kendini aldatmaktan ibarettir. Toplumsal bir özgürlük olmadan bireyin özgürlüğü düşünülemez. Bugün kapitalizm, toplumu dağıtarak sözde “bireyin özgürlüğü” adı altında sömürüyü derinleştirmektedir. Yaşanan, cıllanmış bir köleleştirmedir.

Nitekim zenginin daha da zenginleşip yoksulların kat be kat yoksullaşması bunun bir göstergesidir. Finans kapital yarattığı bu sonuçlardan dolayı kendisi de bir krizi ve kaosu yaşamakta, varlık sorununun çözümünü Ortadoğu gibi ülkeleri işgal edip kendine bağlamakta aramaktadır. Yaşanan tüm bu problemler küresel anlamda insanlıkta yeni arayışlara da yol açmıştır. Önderliğimizin böylesi kaos süreçlerinde ancak daha donanımlı ve daha örgütlü olanın çıkararak yeni toplumsal kuruluşa öncülük edebileceği belirlenmesi bu nedenle hayati önemdedir. Son iki yüzyıl içerisinde insanlığın yaşadığı olumlu ve olumsuz bütün bu deneyimlerden gerekli dersleri çıkarmamız, yeni

demokratik-sosyalist ideolojik yaklaşımımızı anlamamız açısından şarttır.

Küresel sermaye sistemi hiçbir gücün kendi dışında kalmasına tahammül etmiyor

1990’lardan itibaren Önder Apo tarafından sosyalizm ve özgürlük konusunda yeni arayışlar günümüze kadar devam etmiş ve özgür insan savunmalarıyla birlikte bir sistem haline getirilmiştir. Önder Apo bunu Demokratik Ekolojik Cinsiyet Özgürlükçü paradigma olarak ifade etti. Demokrasiyi ve sosyalizmi devletin elinden alarak, onları gerçek anlamlarına ve özlerine kavuşturdu.

Emperyalist güçler kendi sistemini Ortadoğu’ya hakim kılıp hem ideolojik hem de ekonomik gücü elinde tutmak için önündeki tüm engelleri aşmak istiyor. Bugün Ortadoğu’da çatışan üç çizgi var: Emperyalizm, statükoculuk ve özgürlük çizgisi. Emperyalizm çizgisi öncelikle özgürlük çizgisini savunan iradeleri etkisiz kılmak istiyor. Önder Apo’nun alçakça bir komplo ile Türkiye’ye teslim edilmesi ve bugün de tecrit edilmesinin arkasında bu yatmaktadır. Mevcut bölgesel konjonktürün muhafaza edilmesini savunan ulus devletler ise Saddam gibi ipi çekilerek ya da teslim alınarak ‘Büyük Ortadoğu Projesi’yle küresel emperyalist çizgiye eklenilirmeye çalışılıyor. Irak sonrası kontrol altına alınma sırası gelen güç olarak bu süreçte İran görülüyor ve üzerindeki tehdit artarak sürmektedir. Suriye’nin ise daha fazla dayanamayacağı ortadadır.

Türkiye ise statükocu ve emperyalist güçler arasındaki çelişkilerde hem kullanılmak isteniyor hem de PKK konusunda günübirlik politikalarla mevcut durumdan istifade etmeye çalışılıyor.

Şu çok açık ki küresel sermaye sistemi hiçbir gücün kendi dışında kalmasına tahammül etmiyor. Afganistan'dan Irak'a yapmak istediği şey, dünyadaki bağlantısız devletleri globalleşmenin bir çarğı haline getirmektir.

Serhildanlarla “Êdî Bese” hamlesi yükseltilmiştir

Özgürlük hareketimiz, dış güçlerin ve içteki tasfiyeci grubun 2003'de geliştirdiği ihanete karşı yeni özgürlükçü paradigma ekseninde yeniden partileşmeyle bir toparlamayı yaratarak hamlesel bir süreci yarattı. 1 Haziran Atılımı ardından özellikle Kürt gençliğinin canlı kalkanlarda da görüldüğü gibi yoğun katılımının ve kahramanca serhildanların gelişmesiyle birlikte bugün zafer şiarıyla “Êdî Bese” hamlesine gelinmiştir. Fedaiice mücadele yürüten hareketimiz ve halkımız bu hamleyle Önderliğimizi zehirleme girişimi başta olmak üzere tüm saldırılara, sömürüye, inkâr ve imhaya artık yeter dedi. Bu hamleye karşı düşman da karşı atak ile topyekün imha konseptini derinleştirmek istedi. Dolmabahçe Sarayı'ndaki Erdoğan-Büyükanıt buluşmasında ordu ve AKP özgürlük hareketini bastırma ve bitirme noktasında belirli bir konsensüse gitmiştir. Ve bu temelde tüm güçlerini Kürt halkının zafer umudunu kırmak için seferber etmişlerdir. Türkiye uluslar arası

güçleri arkasına alarak kısa sürede PKK'yi bitirmek için yoğun diplomatik süreç başlatmış ve bu süreci 5 Kasım Erdoğan-Bush görüşmesiyle ileri bir aşamaya götürmüşlerdir. Bununla yetinmeyen faşist TC devleti bölge güçleriyle kirlî ittifaklar geliştirerek Kürt halkına karşı yoğun bastırma politikalarını geliştirmiştir.

ABD Güney Kürdistan'ı finans kapitalin pazar alanına dönüştürmek istiyor

Türkiye emperyalizm karşısında ayakta durmaya çalışan Suriye'yi su çelişkisinden dolayı istediği şekilde yönlendirebiliyor. Baas rejimi sistematik bir şekilde Kürtler arası toplumsal bağları koparmak için yıllarca geliştirdiği muhacirleştirmenin yanı sıra bugün Arap Kemerî politikasıyla Kürtleri topraklarından söküp Araplaştırmaya çalışıyor. İran ise statükoculuğun öncülüğünü temsil eden en büyük güçtür. Köklü devlet geleneği olan İran, kapitalizmin öncülüğünü yapan ABD'ye karşı güç olmak isti-

yor. TC gibi bölge güçlerinin ABD'nin yanında yer almaması için çaba harcarken aynı zamanda iç muhalefetini kontrol altına alma sorunu yaşıyor.

İran rejimi bu muhalefetin öncülüğünü yapan Kürt özgürlük hareketine karşı tutsak olan Agit yoldaş şahsında ilk defa bir PKK'linin idamını gerçekleştirmiştir. Yine TC ordusuyla ortak operasyonlar yaparak ve Medya Savunma Alanları'nı bombardıman altında tutarak hem Türkiye'yi Amerika'dan uzaklaştırmaya çalışıyor hem de Molla rejimine karşı “bizim için en büyük tehdit” diye tanımladığı Apocu harekete saldırıyor.

Bu süreçte en çok etkilenen alanlardan bir diğeri ise Güney Kürdistan olmuştur. Erdoğan-Bush görüşmesinde özellikle Güney statüsünün kabulüne karşı PKK'ye saldırılmasına sessiz kalınması konusunda anlaşılmıştı. Çetin mücadele yılımızda Güney'deki halkımızın PKK gerillasına karşı büyük bir sahiplenmesi yaşanmıştır. Halkın Güney Kürdistan'daki sisteme karşı belirli bir sorgulaması geliştiri-

ği gibi, Güneyli egemen tabaka arasındaki iç çelişkiler de derinleşmiştir. Öte yandan Güney Kürdistan'da kendi Kürdünü yaratmak isteyen ABD, mevcut iktidardan faydalanarak bu ülkeyi finans kapitalin pazar alanına dönüştürmek istiyor. Halkı da Saddam'ın uyguladığı rejimin farklı versiyonuyla, para aracılığıyla kendine bağlamaya çalışıyor.

TC Zap yenilgisi ile tekrar ABD'nin kucağına düşmüştür

2007-2008 yılında ne emperyalizm ne de statükocu güçler kazanmıştır, yükselişte olan Apocu özgürlük çizgisi olmuştur. Yoğun bir mücadele dönemi yaşadık. Nefeslerin tutulduğu anlar oldu. Tarihi bir süreç yaşadığımız şüphesizdir. Özgürlük direnişimizde çok değerli fedai yoldaşlarımızı şehit verdik. Bunca sınır tanımayan saldırılar ve komplolara rağmen düşmanın hevesini kursağında bıraktık. Düşman her türlü bağına ile saldırırken buna karşı Önderlik etrafında kenetlenen gerilla ve halkımız büyük manevi güce kavuşarak, düşmana unutamayacağı darbeler vurdu.

TC devleti hem kendi kamuoyunu hem de uluslar arası güçleri, 35 yılda bitiremediği PKK'yi bir yıl içerisinde bitireceğini söyleyerek ikna etmeye çalıştı. Ülkeyi peşkeş çeken büyük tavizler karşılığında aldığı destekle yoğun bir topyekûn konseptle savaşı en ileri noktaya tırmandırdı. Bunun için öncelikle halkın moralsizleştirip, umutlarını kırma amacı güderek yürüttüğü psikolojik savaş ile halkı tepkisiz bir kitle yığını haline

getirmek istemiştir. Yine aynı zamanda gerillayı marjinalleştirmek için tüm gücünü kullandığı anda gerillanın Gabar ve Oramar eylemleriyle karşılaşınca neye uğradığını şaşırması, bu kez mağduriyet söylemleriyle Güney'e girmek için yoğun bir diplomasi trafiği başlatmıştır. ABD, İsrail ve bölge güçleri, Türk ordusunun başarılı olamayacağını bildiği halde Zap'a girmelerine göz yummuş, Güney'i işgal etmek isteyen TC, tarihi Zap direnişiyle bir kez daha yenilgiye uğramıştır. Bu yenilgi ile tekrar ABD'nin kucağına düşmüştür.

Gençlik Hareketi rolünü daha güçlü oynamalıdır

Başlattığımız "Êdî Bese" hamle süreci Botan yürüyüşü, 15 Şubat, 8 Mart, Newroz ve Amara yürüyüşüyle devam etmiş, Kürt halkının siyasal iradesini ortaya koyduğu tüm eylemler halkımızın özgürlüğe olan yürüyüşünü ifade etmiştir. Bu süreçte gençlik örgütlerimiz tüm alanlarda önemli bir öncülük rolü sergilemişlerdir. İmha ve inkar siyaseti karşısında Gençlik Hareketi'nin duruşu, genel kitlemize büyük bir cesaret ve moral vermiştir. Halkımız Kürt gençliğinin sergilediği bu eylemselliklerden aldığı güç ve moralle daha fazla süreci sahiplenmiş, gerilla ile kitlenin bütünleşmesinde, birbirini tamamlamasında önemli bir düzeyi açığa çıkarmıştır. Son süreçte gerçekleşen halk eylemlikleri, özgürlük gerillalarının gerçekleştirmiş olduğu direnişle bütünleşerek Önderlik etrafında görkemli bir direnişi ortaya çıkarmıştır. 2008'e girişte Önderlik, gerilla ve halkımızın direniş müca-

delesini birbirini tamamlayan bir duruş ortaya çıkarmıştır. Bu bütünleşme egemen güçlerin hesaplarını da alt üst etmiştir. Gelişen bu direniş, sürecin lehimize gelişmesinde önemli avantajları ortaya çıkarmış, halkımızın kimlik ve varlık kazanmasında büyük bir gücü açığa çıkarmıştır. Ortaya çıkan bu kazanımı örgütlülüğe dönüştürerek daha etkili siyaset yapabilmek için imkânları da ortaya çıkarmıştır. Önümüzdeki dönemde bu imkânları daha güçlü sonuçlara ulaştırmanın pratiği içerisine girmemiz gerekmektedir.

Bu da göstermektedir ki kitlesel olarak gelişen iradesel duruşun süreklileştirilmesi için halkımızın siyasette etkili hale gelmesi ve net politikaların yürütülmesi gerekir. Sistem her ne kadar bu süreçle zorlanmış olsa da halkımızın siyaset yapabilmek mekanizmalarını da zorlamaya devam edecektir. Siyaset alanını daraltmak için baskılara daha fazla hız verecektir. Bu yıla girişte önemli kazanımlar sağladık. Bundan da hareketle devletten veya değişik dış güçlerden beklentili ruh halinin gelişmemesi ve yaşam sistemimiz olarak ifade ettiğimiz Demokratik Özerk Kürdistan'ın inşasının gerçekleştirilmesi için kendi siyaset mekanizmalarımızın oluşturulması, öz gücümüzle mücadelemizi yükseltmemiz gerektiği açıktır. Kitlemizi bu yaklaşıma kanalize etmede Gençlik Hareketi olarak daha fazla rol oynamamız ve cesaretli olmamız gerekmektedir. Özellikle bu süreçte gençlik hareketi olarak süreci doğru değerlendirip yaşanan yetersizlikleri görerek ve daha güçlü değerlendirerek hamlemizin II. aşamasına güçlü bir katılım sağlamalıyız.

Yeni Kuşak Gençlik 14 Temmuz Ruhuyla Öncülük Etmelidir -I-

**Mustafa
KARASU**

"Yaşamın anlamsızlaştırıldığı günümüzün dünyasında yaşama değer veren bu devrimcilerin değeri daha da artmaktadır. Kapitalizmin yaratmak istediği kişilik ile PKK'nin yarattığı büyük kişilikler arasındaki muazzam farkı 14 Temmuz direnişinde rahatlıkla görebiliriz. PKK ve Kürt Özgürlük Hareketinin bütün baskılara rağmen, sömürgecilik ve onun arkasındaki sistemin birlikte bu hareketin üzerine yönelmesine rağmen neden ayakta kaldığı? sorusuna cevap bu mücadelenin 14 ruhuyla mayalanmasında aranmalıdır"

1 4 Temmuz ölüm orucu direnişi denilince akla ilk gelen, özgür yaşam ve mücadele felsefesi olmalıdır. 14 Temmuz yaratanlar her şeyden önce de partilerine karşı örgüt sorumluluğu duyan kadrolardır. Örgüt anlayışı ve kadro duruşu esas olarak ta 14 Temmuz ölüm orucu şehitleri ile ortaya konulabilir. Ölüm orucu şehitlerimiz bize en fazla da yaşam ve mücadele felsefesi, örgüt ve kadro duruşu açısından örnektirler. Hem de çok rafine ve çarpıcı örnektirler.

PKK'de yaşam ve mücadele felsefesi nedir, örgüt ve kadro anlayışı, sorumluluğu nedir?, sorusuna verilecek cevap, 14 Temmuz direnişçilerinin duruşlarında somutlaşan gerçekliktir. Bizce bu 14 Temmuz'da da onları en fazla yaşam ve mücadele felsefesi ile örgütsel ve kadro duruşu anlayışında ele almak gerekmektedir.

Kürt özgürlük hareketinin geldiği düzey dikkate alındığında ve ortaya çıkan imkanların büyüklüğü göz önüne getirildiğinde, bunları Kürt halkının özgürlüğü temelinde değerlendirmek

için 14 Temmuz şehitlerinde var olan yaşam ve mücadele felsefesi, örgüt ve kadro anlayışını esas almak çok önemlidir. Bu mücadele ve yaşam felsefesi, bu örgüt ve kadro duruşu esas alındığında bugün ortaya çıkan imkanlarla Kürdistan halkının özgürlüğünü gerçekleştirmek çok kolay olacaktır.

Bugün elimizde olan imkanlar direniş günlerinin zaferleridir

Bugün özgürlük ve demokrasi mücadelesinin başarıya ulaşmasında imkanların azlığından kesinlikle bahsedilemez. Hatta 14 Temmuz duruşu ve ruhunda var olan yaşam ve mücadele felsefesi, örgüt ve kadro anlayışıyla hareket edilse mevcut imkanlar bir değil, birkaç tane devrimin geçekleşmesine imkan verecek düzeyde fazladır. Eksik olan, böylesi bir mücadelede bu imkanları doğru kullanacak örgüt ve kadro duruşunun gerekliliğidir.

Bugün ihtiyaç duyulan ve en temel kazandıracak olan gerçeklik, 14 Temmuz şehitlerinde var olan

ruh ve duruştur. Bunu tüm kadrolarımız, çalışanlarımız, yurtseverlerimiz anlayabilirse, hissedebilirse ve kendilerinde somutlaştırabilirse hiçbir güç Kürdistan özgürlük mücadelesi önünde engel olarak durmaz. 14 Temmuz direnişçilerinin duruşunun örgüt ve kadroda somutlaşması bugün elimizde olan imkanları kesinlikle büyük başarılarla ulaştırır.

Kapitalizmin bugün insanları bencilleştirdiği, bireycileştirdiği günümüz dünyasında Kürt Özgürlük Hareketi açısından 14 Temmuzun yaşam ve mücadele felsefesi kapitalist sistemin her türlü etkisine karşı bir aşı niteliğinde görülmelidir. 14 Temmuz ruhu ve duruşuyla aşılana hiçbir kadro ve çalışan kapitalist sistemin etkisinde kalmaz, yada kapitalist sistemin etkisine karşı 14 Temmuz direnişçilerinin yaşam ve mücadele felsefesiyle karşı durur.

Kapitalist sistem, yaşamı insanlık açısından anlamı olmayan bir ömür tüketmeye dönüştürmüştür. Sistem; bireyciliği kışkırtarak ve bireyleri tüketim

peşinde koşan, şartlandırılmış tüketiciler haline getirerek esas olarak bitirmiş, çürütmüştür.

Kapitalist sistem sırt çevirmiş yaratıklar ortaya çıkarmaktadır

Kapitalist sistemin bu bireyciliği, tüketmeye şartlandırılmış yaşam anlayışıyla insanlık tarihi boyunca oluşmuş güzel kültürel değerlere sırt çevirmiş yaratıklar ortaya çıkarmaktadır. İnsanı; yiyip, içip, tüketen bir varlığa dönüştürmüştür. Halbuki insanı insan yapan, diğer varlıklardan ayıran; ölçüleri ve değer yargılarıdır. İnsanı ve toplumsallığı oluşturan ve sürekliliğini sağlayan: adalet, eşitlik, özgürlük, demokrasi, dayanışma, paylaşımcılık, sevgi, saygı gibi değerlerle ve ölçülerle ifade edilen bir kültürel birikim yaratmıştır. İnsanı insan yapan yada insanda gelişim denen olgudan söz ettiren bu ölçüler ve değer yargılarıdır. Bunun dışında insanı bir primat olmaktan başka hiçbir anlamı yoktur.

Kapitalist sistemin yaşam felsefesi ise; ye, iç, yat, ömür tüket, başkalarının senin için anlamı yok, demektir. Toplummuş, arkadaşlıkmuş, yoldaşlıkmuş, halkmış, ulusmuş, kapitalist sistem için hiçbir şey ifade etmeyen değerlerdir. Birey; yoksul, fakir, ezilen, inkar edilen, yok edilen kişilere bakmamalı, bunları kendine dert etmemeli, bunlar için fedakarlık ortaya koymamalı. Esas olarak ta kendini düşünmelidir. Kapitalist sistemin yaşam felsefesi esasta da budur. Çünkü bugün sağımızda-solumuzda, çevremizde gördüğümüz insanların yaşam pratiğinde kapitalizmin bundan başka bir felsefi yaklaşım vermediğini görebiliyoruz. Tabi ki hala toplumsallık, insanlığın tarih içinde yarattığı değerler, ölçüler tamamen bitmemiştir.

Bunlar için yaşayan, mücadele eden, bunları yüceltmek isteyen toplu-

luklar ve bireyler vardır. Kaldı ki, toplum olmanın tümünden ortadan kaldırılmamanın esas nedeni, sözünü ettiğimiz toplumsallık içinde ortaya çıkan değerlerin varlığıyla ilgilidir. Bunlar tümünden yok edilmiş, ortadan kaldırılmış olsaydı günümüz dünyasında toplum, toplum olmaktan çıkar, dağılır, dinazorlaşırdı.

Yaşam ve mücadele felsefesi açısından zayıf ve passif kuşaklar ortaya çıkmaktadır

Toplumsallığı toplumsal değerleri dağıtarak, insanları tüketim peşinde koşan karıncalar haline getiriyor, ama bugün hala bu gerçeklikle insanlığın tarihsel birikiminden kalan değerler arasında bir mücadele sürmektedir. Bu gerçeklik yanında kapitalizmin bilim tekniğinin tüm imkanlarını da kullanarak yaratmak istediği tüketim toplumu hedefiyle insanlık gerçekten yok olma tehlikesiyle karşı karşıyadır. İnsanlığın yok edilmesinde, ekolojik değerlerin, doğanın tahribi gibi insanı var eden evrim halkasının kopması bir neden olarak ortaya konulabilir, ama esas olarak insanı yok oluştürecek böyle bir kıyamet günlerinden önce kapitalist sistemin kültürü, yaşam tarzı insanlığı yok olmayla karşı karşıya bırakmıştır.

Kürt gençleri de bu yaşamın etkisinde kalmaktadır. Yaşam ve mücadele felsefesi açısından büyük zayıflıklar taşıyan kuşaklar (jenerasyon) ortaya çıkmaktadır. Zaman zaman yeni jenerasyondan söz edilmektedir. Yeni jenerasyondan söz edilerek bu kuşağın benimsediği değerler meşrulaştırılmaya çalışılmaktadır. Tabi burada gözden kaçan yada ince kelime oyunlarıyla yutturulmak istenen kapitalist sistem anlayışıdır. Tabi ki insanlık tarihi boyunca her kuşak diğer kuşaklardan daha fazla kültürel birikim imkanlarına sahiptir. Daha fazla analitik zekasının

gelişmesi söz konusudur. Analitik zekanın gelişmesi ve ortaya çıkan bilimsel teknik imkanlar, bunun yarattığı eğitim imkanları, ortaya çıkardığı ufuklar tabi ki bir önceki kuşaktan daha farklı bir jenerasyon (kuşak) oryaya çıkarmaktadır. Bu da tarihsel bir gerçektir. “Ben babamdan ileri, oğlum da benden iler olacaktır” sözü aslında bu gerçeği ifade etmektedir.

14 Temmuz ruhunu taşıyan yeni jenerasyon yaratılmalıdır

Ancak sözü edilen kuşaklar yada yeni jenerasyon denilen olgu daha farklı bir gerçekliğe sahiptir. Özellikle kapitalizm etkisinde yetişen, onun kültürel değerleriyle ve yaşam anlayışıyla toplumsal değerlerden kopan, yaşam-mücadele felsefesi çarpıtılan yeni bir kuşak ortaya çıkmaktadır. Aslında esas olan kapitalizmin ortaya çıkardığı, etkilediği kuşaktır. Özgürlük mücadelesi, özgürlük hareketleri ise, kapitalizmin yaratmak istediği bu kuşaklara karşı kendi ölçülerini, değer yargılarını ortaya koyarak özgürlük ve demokrasiden yana, özgürlük ve demokrasi mücadelesi ile yoğrulmuş yeni kuşaklar yaratmak istemektedir.

Tabi ki burada tek bir kuşaktan bahsetmek yanlışır. Bir, kapitalizmin yaratmak istediği gençlik ve kuşak, bir de özgürlük hareketlerinin, somutta da Kürt Özgürlük Hareketinin yaratmak istediği bir kuşak bulunmaktadır. Yoksa tek bir kuşaktan bahsetmek, bunu bir bütün olarak görmek, aslında sistemin yarattığı toplum anlayışına, gençlik anlayışına, toplum ve gençlikte yaratılmak istenen yaşam tarzına teslim olmak olur. Biz 14 Temmuzun yol dönümünde kapitalizmin yarattığı yeni jenerasyona karşı, 14 Temmuz ruhu temelinde Kürt Özgürlük Hareketinin yaratmak istediği jenerasyonun öncülerinin özelliklerini ortaya koymak istiyoruz.

PKK'nin ruhu 14 Temmuz ruhudur

1980 12 Eylül askeri darbesinden sonra inkarcı-sömürgeci Türk devletinin Kürt Özgürlük Hareketini bastırma için Kürdistan'ı boydan boya yeniden işgal edercesine saldırdığını, PKK'nin ortaya çıkardığı tüm değerlerin kökünü kazımak istediğini biliyoruz. Bunun sonucu on binlerce insan göz altına alınmış, işkenceden geçirilmiş ve binlercesi zindanlara atılmıştır. PKK ile ilişkilenen herkesi, hatta selam veren kişilere kadar bir saldırı içinde bulunmuştur. Bunun sonucu dışarıda baskıyla, zulümle mücadele ezilmek istenirken, kadro, sempatizan ve yurtseverlerden oluşan binlerce insan da cezaevine atılmıştır. 12 Eylül faşizmi kısa sürede, Türkiye ve Kürdistan'da yürüttüğü ağır saldırı ve baskılarla bir suskunluk sağlamıştır. Bu ortamda Kürt Özgürlük Hareketi saldırılar karşısında kendini yeniden toparlamak için yurt dışında saldırıların yarattığı etkileri giderme, örgütü yeniden toplama çalışması içine girmiştir. İşte bu süreçte inkarcı-sömürgecilik zindandaki tutsaklar şahsında Kürt Özgürlük Hareketini tasfiye edip, zindanlara gömmek istemiştir.

PKK'nin Kürdistan'da başlattığı öz-

gürlük mücadelesinin ve Kürdistan'da ektiği özgürlük tohumlarının kökünü her yerde kazımak isterken, zindanda da özgürlük tutsakları üzerinde büyük baskı kurarak onları tümenden teslim almaya ve bu teslimiyet şahsında da özgürlük mücadelesini ayağa kalkamaz hale getirmek istemiştir. Diyarbakır zindanı bu açıdan 12 Eylül faşizmi tarafından bir pilot cezaevi olarak ele alınmış ve tutsaklar üzerinde insanlık dışı her tür uygulama yapılmıştır. Bugün hem Türkiye'de, hem dışarıda Diyarbakır zindanında uygulanan insanlık dışı vahşet bilinmektedir. Öyle ki, inkarcı-sömürgeciler ve onların kalemşorları bile Kürt Özgürlük Hareketine yapılan baskılar ve bu baskılara karşı gerçekleştirilen direniş nedeniyle PKK'nin geliştiği, büyüdüğü ve bugün varlığını sürdürdüğünü söylemektedir.

Tabi ki yalnız Diyarbakır zindanındaki baskılar ve buna karşı direniş PKK ve Kürt Özgürlük Hareketini ayakta tutmamıştır. Ancak 12 Eylül faşizmine karşı gösterilen kahramanca direniş Kürt Özgürlük Hareketinin direnişini daha fedakarca düzeyde mayalamış, 14 Temmuz ruhu dediğimiz fedai direniş gerçeği mücadele çizgisini ortaya çıkarmıştır. Bunu Kürt halk Önderi çeşitli çözümlerinde de dile getirmiştir. "PKK'nin ruhu 14 Temmuz ruhudur" demiştir.

Solunan hava bile bir işkence haline gelmişti

12 Eylül'den sonra Diyarbakır zindanında uygulanan baskılar, vahşice uygulamalardan dolayı burada kalan tutsaklar için geçen her saniye işkence haline getirildiği gibi, Diyarbakır zindanında yaratılan hava da başlı başına bir işkence haline getirilmiştir. Tutsakları boğan, gelecek umutlarını kıran, mücadele ettiklerine pişman ettirecek bir zulüm politikası izlenmiştir. 1982 yılına gelindiğinde 12 Eylül faşizmi ve onun zindandaki yönetimi, tutsakların bir daha direnemeyeceği, özgürlük inanç ve duygularının tümenden bitirildiği kanaatine varmışlardır. Öyle ki, daha sonra Kürt Özgürlük Hareketi tarafından yaptığı işkenceler nedeniyle cezalandırılan cezaevi iç güvenlik amiri Esat Yıldırım "sizi öyle hale getirdim ve getireceğim ki, ben sizler dışarı çıkarsam da sizler çıkmak istemeyeceksiniz" diyerek uyguladığı zulüm düzenini itiraf etmiştir.

Gerçekten de 12 Eylül faşizminin tutsaklara dayattığı teslimiyet ve pişmanlık politikası bu hedefle yapılmıştır. Zindanlardaki tutsaklar teslim alınacak, pişman ettirilecek, insanlığandan çıkarılacak ve böyle-

likle toplum içine salınarak “ bakın, umut bağladığınız, Kürdistan halkının özgürlüğü için mücadele verdiğini söyleyen militanlar bu işten pişman hale gelmişlerdir, bu nedenle Türk devletine direnilemez” mesajını vermek istemiştir. İnkarcı-sömürgeciliğin Diyarbakır zindanındaki uygulamalarının hedefi budur. Kürdistan’da Diyarbakır zindanında özgürlük savaşçılarına karşı uygulanan politika bu kadar haince, alçakça ve vahşice olduğu için, buna karşı direnişte; bu politikayı boşa çıkartacak, bu politikayı uygulayanlara uyguladıklarına pişman ettirecek düzeyde kahramanca bir mücadele biçiminde yürütülmüştür.

Nasıl yaşamalıyız sorusuna cevap Necmi Öner ve Ali Çiçek’tir

Bu mücadele tabii ki o günlerde daha yaşları 20 ile 30 arasında olan genç militanlar tarafından sürdürülmüştür. 14 Temmuz’da şehit düşenlerden yaşları en büyük olan 30 yaşındadır. Özellikle 18 mayısta Diyarbakır zindanındaki baskıları protesto etmek için kendilerini özgürlük meşalesi haline getirenler arasında bulunan Necmi Öner, cezaevine girerken 18 yaşında olan bir gençtir.

Yine 14 Temmuz’da ölüm orucunda şehit düşen Ali Çiçek, cezaevine düştüğünde daha 18 yaşına girmemiş bir gençlik önderidir. Diyarbakır zindanında gençlik ruhu direndiği gibi, bunlar içindeki Necmi Öner ve Ali Çiçek’te gerçekten bu gün halen Kürt gençliğinin yol göstericisi olan, Kürt gençliğinin nasıl olması gerektiğini ortaya koyan kahraman gençler olarak görülmelidir.

Kürt gençliği; bizim duruşumuz, ruhumuz nasıl olacak, nasıl yaşayacak ve mücadele edeceğiz? sorusuna Necmi Öner ve Ali Çiçek’in yaşamını

öğrenerek, onların yaşam felsefesini, yaşam ve mücadele felsefesini anlayarak öğrenebilirler. Bu açıdan biz, Necmi Öner ve Ali Çiçek’in aynı zamanda özgürlük hareketinin yaşam ve mücadele felsefesinin somutlaştığı militanlar olarak değerlendiriyoruz.

Uğruna ölecek kadar yaşamın değerlerini büyütmeliyiz

14 Temmuz direnişinin büyük militanı ve PKK önderlerinden olan Kemal Pir, şahadete gitmeden önce “biz yaşamı uğruna ölecek kadar seviyoruz” demiştir. Bunu söylerken, basit yaşamı, sıradan yaşamı, özgür ve demokratik olmayan yaşamı sevmeyeceklerini söylemek istemiştir. Sevilecek bir yaşam varsa, o da; uğruna ölünecek düzeyde değerlere, güzelliğe sahip yaşam olmalıdır, demişlerdir. Eğer uğruna ölünecek değerde, nitelikte bir yaşam değilse, böyle bir yaşam ortaya çıkarılmamışsa, o yaşamı yaşanmamış saymaktadırlar.

Ya da o yaşamı bir otun yaşaması gibi görmektedirler. Dolayısıyla 14 Temmuz direnişçileri derken, esasta Kemal Pir’in bu sözünde ifadesini bulan yaşam felsefesini anlamak, mücadele felsefesini anlamak önemlidir. Kemal Pir kadar kısa sürede kendisini insanlara sevdiren bir devrimci tarihte az bulunur. Kemal’de amiyane deyimle, şeytan tüyü vardır. Yani karşısındakini etkiler, onu yöreğine çekerdi. Yaşam coşkusu çok güçlü bir devrimciydi. Bu büyük devrimci, kendisini sevdiren, gittiği ortamda sevilen biri olan bu büyük devrimci “yaşam uğruna ölmeyecek kadar değerlerle yüklü değilse yada uğruna ölmeyecek kadar değersizse” bu tür yaşamı elinin tersiyle iten bir önderdir.

14 Temmuz’da ölüm orucu direnişine girmesi ve şahadete doğru yol almasının sebebi; o çirkin yaşamı, o teslimiyet dayatan yaşamı, partiyeye,

yoldaşlarına ihanet ettirmeyi dayatan yaşamı, ideallerine, amaçlarına ters düşürmek isteyen yaşamı elinin tersiyle iterek uğruna ölünecek bir yaşamı yaratmak içindir. Bu amaçla ölüm orucunda yaşamını gün gün tüketmiştir.

14 Temmuz ruhunda uğruna ölünecek kadar güzel bir yaşama aşk düzeyinde bağlanma vardır

Burada yaşamdan bir kaçış yoktur. Yaşam sevgisinden bir uzaklaşma yoktur. Aksine uğruna ölünecek kadar güzel bir yaşama aşk düzeyinde bir bağlanma vardır. Böyle bir yaşamın yaratılmasında kendisinin de katkısının, rolünün olmasını istemiştir. Yaşamının ancak uğruna ölünecek değerde bir yaşamı çıkarmak için ortaya koyduğu zaman anlamlı olacağını söylemiştir.

Dolayısıyla Kemal Pir kadar yaşamı anlamlandıran, anlam veren, yaşamı seven bir kişilik az bulunur. 14 Temmuz ölüm orucu denildiğinde, bu direnişte yaşamını feda eden devrimci önder ve militanların yaşama nasıl sevdalı olduklarını anlamak gerekiyor. Yaşama anlam vermenin güzel örnekleri olarak anlamak gerekiyor. Anlamlı yaşam derken onları hatırlamak gerekiyor.

Yaşamın anlamsızlaştırıldığı günümüzün dünyasında yaşama değer veren bu devrimcilerin değeri daha da artmaktadır. Kapitalizmin yaratmak istediği kişilik ile PKK’nin yarattığı büyük kişilikler arasındaki muazzam farkı 14 Temmuz direnişinde rahatlıkla görebiliriz. PKK ve Kürt Özgürlük Hareketinin bütün baskılara rağmen, sömürgecilik ve onun arkasındaki sistemin birlikte bu hareketin üzerine yönelmesine rağmen neden ayakta kaldığı? sorusuna cevap bu mücadelenin 14 ruhuyla mayalanmasında aranmalıdır.

Genç Kadına
Mektup

Özgür Geleceğin Rüzgarı

Tanya
DOĞAN

"Belki de her şey yanı başımızda ve biz bunların içinde umarsızca kadın gerçeğine dokunmadan, hissetmeden kadının öz benliğine yabancılaşmış gerçeğine yenilerek yanlarından geçiyoruz. Ne kadar dokuna biliyoruz yaralarımıza, ne kadar iyileştirebiliyoruz, ne kadar hafiflete biliyoruz, kanayan yaralarımızı ne kadar sarabiliyoruz"

Buram buram emek kokan, nasırlı ellerin, gülen yüzlerde parıldayan gözlerin şefkat dolu yürekleriyle cana can katan dağların zirvesinde savaşıyor, direniyor. Şimdi köle görülen, ikinci sınıf insan muamelesi gören, küçümsenen, dövülen, aşağılanan, hor görülen, tecavüz edilip öldürülen, var olan; kadın gerçeğine olan öfkesiyle yeri, göğü inleten, özgürlüğe susanmış genç kadınlar.

O kadınlar ki gelecek nesilleri özgürleştirmenin tutkusuyla direniyor, savaşıp güzelleşiyor. El değmemiş bedenleriyle, düş ve düşünceleriyle köleleşmiş beyinlere can verdiriyor şimdi. Onlar ki her canın ardından toprağa can katan ve her damla kanda tüm sancısıyla binlerce tohumu yeşerttiler Kürdistan dağlarında.

Genç kadınlar özgürdüler hem bedenleriyle, hem ruhlarıyla, düşünceleriyle, düşleriyle. Ve şuan binleri

kucaklıyorlar dağların tüm sıcaklığıyla, yiğitçe göğüslüyor amansızca verilen tüm kör savaşlara karşı, taviz vermeden, her bombada binlerce kiloluk kazanlara, kimyasallara inat yeniden yaratıyor kendisini kadınlar ve kutsal topraklar.

**Gücünü gör yaşam ol
sevgi kaynağı ol
özgürlük ol**

Ya bizler? Kadın olarak ne kadar yaratabiliyoruz; kendimizi ve çevremizi? Her yıkılıştta, her fırtınada dağlar gibi başımız dik olabiliyor mu? Yoksa bir köle, ince bir dal gibi kırılıyor muz esen rüzgârlarla savruluyormuyuz? İşte kendimize sormamız gereken temel soru. Ne kadar yaratıyoruz, ne kadar yaratılıyor. Ne kadar kendimize aidiz? Ne kadar etkileyici, ne kadar yapıcıyız.

Ya da ne kadar itici ve yıkıcıyız. Ne kadar sorguluyoruz kendimizi, yoksa

tüm sorunlar bizimi buluyor? Hep haklı mıyız? Sorun nerede?

Evet evet! Sorun nerede? Tabi ki bizde! En son ne zaman bir kadının dünyasına yeni tohumlar serpip dünyasını güzelleştirdik? Ne zaman bir kadının ufkunu açıp yaşamına bir renk verdik? Ne zaman birerine su, hava olduk? Bilge insan derki 'Erkeğin İnsafına Bırakılan Kadın Kaybetmeye Mahkûmdur.' Bunu sistemden ayrı anlamamak lazım çünkü var olan ataerkil sistemde bu deyimde en büyük yeri kaplıyor. Ve biz bu sisteme ne kadar alet olduk.

Geçmişin karanlığına, nankörlüğüne ya da inkarına inat, geleceği kurmanın buram buram özgürlüğü soluyup, coşkun nehirler gibi akmanın, asi rüzgârlar gibi esmenin zamanı. Yaratmanın zamanı şimdi, kaybetmenin değil. Kendi benliğinin, dağların ol, öz iradenin, kadınlığının ol. Gücünü

gör yaşam ol, sevgi kaynağı ol, özgürlük ol. Öylesine çarpıcı ol ki büyütesin umutları, yaşatasın, kurtarasın köleleştirilmiş tüm düşleri.

Yeter ki inan gerçeğindeki büyük güce

Yolda gördüğün, bedenini pazarlayan kadınlar ne kadar umurunda; özgürlük adı altında kendini kandıran kadınlar ne kadar umurunda, sokakta gündüz vakti ailesinin yanından kaçırılıp önce tecavüz edilen sonrada parça parça kesilip kuytu köşelere savrulan genç kız bedenleri ne kadar umurunda?

Küçücük şeyler peşinde koşan, amaçsız, hedefsiz, dünyayı bir erkeğin gölgesinde görmeye mecbur bırakılan, onun hayvani güdülerinde yaşamı aramak zorunda kalan kadın ne kadar umurunda?

Belki de her şey yanı başımızda ve biz bunların içinde umarsızca kadın gerçeğine dokunmadan, hissetmeden kadının öz benliğine yabancılaşmış gerçeğine yenilerek yanlarından geçiyoruz. Ne kadar dokuna biliyoruz yaralarımıza, ne kadar iyileştirebiliyoruz, ne kadar hafiflete biliyoruz, kanayan yaralarımızı ne kadar sarabiliyoruz.

Acaba duyup, hissedebiliyor muyuz kadınların yüreklerindeki kor ateşleri! Bir kadının sessiz çığlıklarında, evladını yitirmiş anaların gözyaşlarına dokuna biliyor muyuz? Yüreğimize serpiliyor mu o binlerce emekle yaratılan yiğitler için dökülen gözyaşları. Ardından karışıyor mu ağıtlara intikam ateşimiz. Küllerini savurmak için dağların doruğunda şahlanıyor mu ümitlerimiz.

Yeniden yaratmak için dağların sevdasında, esen rüzgârların şafağı-

na kızılca boyanarak gel. Sevdaların en görkemlisinde özgürlüğe koşarak gel. Gel ki son bulsun gözyaşların, gel ki son bulsun kanayan yaraların, gel ki kuruyan toprakların yeniden can bulsun.

Çünkü sen hayatsın, can verensin, yaratan ve oluşturansın. Yeter ki inan gerçeğinde ki büyük güce. Ve kızıl güneşin edasıyla aydınlatıp ısıt biten, tükenen umutları. Yeniden yeşert özgürlüğe susamış çaresiz, yalnız ve tüm horlanmalarına karşın hayat arayan kadınları.

Sen ki geçmiş de var olan, hayat bulan tanrıça kutsallığındaki kadınların aşkına yok edilmek istenen, ezilmek istenen, silinmek istenen yücelten mirasın görkemiyle güç al

gerçeğinden. Her anında, her hücrede ve benliğinde yaşa kadın kutsallığını ve yansıt köleliğe küstahça bağlanan kadına, özgürce kutsallığa bürünen düşlerini. Çünkü kadının en büyük, en sadık, en gerçek dostu sensin, benim yani biziz. Çünkü aynı beden sızılarını taşıyan, aynı duyguları yaşayan biz kadınlarız ancak biz birbirimizi anlarız.

Bu nedenle kadını kadın kadar anlayabilecek onu hissedebilecek ruhunu duyumsayacak bir başka dostu yoktur.

Eğer gerçeğini arayan bir kadınsan kendi cinsin sana ayna olacaktır unutma. Unutma ki yarınları kuracak ve hayat olacak olan sensin. Ögür geleceğin rüzgarı.

Sahte Gülüşlere Maskeli Yüzlere Karşı Mücadele!

Komalen Ciwan Genç Kadın Komitesi

“Özellikle genç kadın, devrimin mücadeleye ve onun örgütlülüğüyle bağlı örnek düzeyde yürütmelidir. Genç kadın, bu anlamda kendini devrimde zafere ulaştırır, zaferi müjdeleyen, devrimde sembolü yakalayan durumdur ve birçok devrimde bunun örnekleri vardır. Okulundan, evinden, işyerinden kopup özgürlük mücadelesine katılan sayısız genç kadın militan bu günü ve geleceğimizi yaratma da büyük roller oynuyorlar. İsimlerimizin bile bugün daha anlam dolu olması buna dayanmaktadır. Beritanlar, Berivanlar, Viyanlar, Amaralar ve en son Zeynepler kendini özgürlükle yeniden yaratmış, anlamlı ve onurlu yürüyüşün sahibi olmuş genç kadınlardır”

Köleci sistemin geçmişten günümüze, genelde insan yaşamına özeldir ise kadın yaşamına getirdiği gerilikler yabana atılır türden değildir. Emperyalizmin kültürel saldırısıyla yaşamı daha da bitirici kıldığı ortadadır. Neden buyledir? Feodal dönemin çürümüşlüğü, ayrılıkçılığı ve hatta düşmanlığıyla birlikte, emperyalizmin düşürücülüğü kadın sorununda kesin bir karşı-devrimdir.

Günümüz gençliği bundan fazlasıyla etkilenmektedir. Sonuçta ortaya çıkan kişilik ise, büyük bir karşı-devrimci kişiliktir. Bu kişilik bulunduğu her yerde belâ olur. İşin duygusal ve edebi yönüne indirirsek, gençliğin çözümlemesini bu yönlü ilerletmememiz halinde, aslında çokça dile getirdiğiniz tıkanmalar, bunalımlar ve bastırmalarla insan gerçeği kendi kendini yiyecek ve bir daha önemli başarılarla gitmeden bitecek. Bu temelde bir genç kadının düşüncesi, duyguları, dünyası ne anlam ifade eder? Genç kadın feodalizmin baskısını, yine düzenin çok kötü olan düşürücülük tehlikesini aslında görmüş-

tür. Bu durum onda ciddi anlamda psikolojik baskı yaratır ve arayışlarını güçlü kılar. Bu nedenle kadının özgürlüğe adım atması anlamlıdır. Sözü edilen bu ortama duyduğu tepkiyle her şeyi göze alarak mücadeleye katılması da ciddi bir gelişmedir.

Savaşçılığın esas alması bunun örgütsel ve duygu ifadesi olmalıdır

Fakat silahsız kalırsa, dilini doğru dürüst kullanmazsa, yüreğini konuşturamazsa, hele hele siyasal örgütlülükte zayıfsa -ki, bu katılım çok vahşi bir ortamda ilk adımları atmaya benzer-, her an yenilip yutulmakla karşı karşıyadır. Mücadelenin yakıcılığı hep böyledir. Eğer özgürlük adına atılan adımların kaybolması, burada kaybedilmesi ve feodalizmin çitlerinde parçalanıp gitmesi istenmiyorsa, sistemin yozluğunda yitirmek istenmiyorsa, genç kadının devrimciliğini geliştirmek büyük özen ister.

Bunun için bizler tıpkı bir halkın özgürlüğünü sağlar gibi, bir genç kadının özgürlüğünü de diri tut-

maya çalışmalıyız. Önderliğimizin yaklaşımlarında bu yön hayli çarpıcı ve öğreticidir. Fakat kadrolar olarak hala bunu yeterince anlamıyoruz. Oysa bir genç kadın diriliğini ayakta tutmak için biraz anlam gücünün geliştirilmesiyle büyük sonuçlar çıkarabiliriz. Bu çok önemlidir.

Dikkat edilmesi gereken, kendimizi genç bir kadın diriliğinde, canlılığında, dayanıklılığında, aktifliğinde, yaratıcılığında sürekli saf ve temiz tutmaktır. Bu ne anlama gelir? Eğer bu durum mücadelede kavratılır ve ülkeye yani özgürlük dağlarımıza dalga dalga taşınırsa, aslında eşit ve özgür toplum için bir ölçü ve bir model yaratırız.

Bu bir yerde demokrasi-dir, özgürlüktür, sevgidir, demokratik uluslaşmayı gerçekleştirmektir. Önderlik gerçeğinde bu yön oldukça çarpıcıdır ve toplumdaki tüm geriliklere rağmen bunu nasıl büyük bir ustalikle geliştirdiği ortadadır. Bizimde bunu esas alarak tüm geriliklere karşı genç kadın duruşunu ve özgürlüğe olan yürüyüşünü bulduğumuz alanlarda güçlendirerek büyütmeliyiz.

Kadın, özgürlük ortamında objektif olarak devrimci bir karaktere sahiptir. Kadın kimseye mal olmama veya kölece bağlanmama temelinde büyük devrimcidir, hele genç kadın daha da devrimcidir. Bu düzeyimizi ısrarla geliştirmemiz ve ısrarla sürdürmemiz, samıldığından daha fazla devrimci rolün sahibi olmamıza yol açabilir. Bu da gücümüze, demokrasiye, eşitlik ve özgürlük ölçülerine verdiğimiz değere bağlıdır. Bağlıysak çok derin bir savaşçılığı esas almalı, bunun örgütsel ve duygu ifadesi olmalıdır.

Genç kadınlar olarak örgütlenme sistemimizi oluşturmalıyız

Özellikle genç kadın, devrimin mücadeleye ve onun örgütlülüğüyle bağını örnek düzeyde yürütmelidir. Genç kadın, bu anlamda kendini devrimde zafere ulaştıran, zaferi müjdeleyen, devrimde sembolü yakalayan durumdadır ve birçok devrimde bunun örnekleri vardır. Bizlerin 30 yılı aşan mücadelemizde de buna sayısız örnekler vardır. Okulundan, evinden, işyerinden kopup özgürlük mücadelesine katılan sayısız genç kadın militan bu günü ve geleceğimizi yaratma da büyük roller oynuyorlar. İsimlerimizin bile bugün daha anlam dolu olması buna dayanmaktadır. Beritanlar, Berivanlar, Viyanlar, Amaralar ve en son Zeynepeler kendini özgürlükle yeniden yaratmış, anlamlı ve onurlu yürüyüşün sahibi olmuş genç kadınlardır.

Böylesine güçlü bir mirasa sahip olan bizlerin bu anlamda genç kadın örgütlülüğünü geliştirmede oynayacağımız rol belirleyici bir durumdur. Komalen Ciwan olarak her ne kadar alanlarda bu çalışma belli bir düzeyde yürütülüyor olsa da çalışmaya daha esaslı bir yaklaşım hala yakalanmış değil. Bu konuda alan örgütlerimizin

daha sağlıklı bir yaklaşımına ihtiyaç var. Daha öncede bu konuda çok yazıldı, tartışıldı.

Ancak genç kadın örgütlülüğü birçok alanımızda istenilen düzeyde yaratılmadığı gibi, genç kadınlar olarak kendi sistemimizi oluşturmuş değiliz. Şuan birçok alanımızda yapıların yenilenmesi sistemimizi oluşturmayışımızdan kaynaklı birçok konuyu yeniden ele alma ihtiyacını da doğuruyor.

Kendi yaşamlarını özgürlük ile yaratan genç kadınların ordusunu kurmalıyız

Komalen Ciwan olarak yakın zamanda gerçekleştirdiğimiz Meclis toplantımızda da bu konu geniş tartışıldı. Alanlardaki genç kadın çalışmalarının bir sisteme kavuşturulması ve ortak bir kanalda buluşması bizim açımızdan önemli. Bu gün toplumda hem en fazla örgütlenme ihtiyacı olan kesim olması hem de örgütlenmediği zaman tüm çevresine etkileyecek bir güce sahip olması itibarıyla bu çalışmaya daha güçlü kılmalıyız. Bunun içinde bu konuda bir aydınlanma, bilinçlenme çalışmasına ve bu çalışmayı yürütecek kadrolara ihtiyaç olduğu açıktır.

Genç kadının yaşadığı sorunlar ve

çözüm yolları nelerdir? Özgürlük mücadelesinin genç kadın için anlamı nedir? Genç kadınları özgürlükle buluşturmak için neler yapılabilir? Liseli, Üniversiteli, çalışan işçi, emekçi genç kadınların özgünlükleri nelerdir ve bu kesimlerin yaşadığı sorunlara nasıl yaklaşılmalıdır? Ve buna benzer daha birçok sorunun cevabını hem bulmak hem de anında bir pratikleşmeyi yaşamak bizler açısından hayati önemdedir. Sistem bir anını bile boş geçirmemektedir. Tüm araçlarıyla okuluyla, TV'siyle, dergileriyle, sahte mutlu aile tablolarıyla her anımızı zehirliyor. Boyalı, sahte gülümlü yüzlerin ardındaki gerçeği görmek ve bu maskeleri düşürmek genç kadınlar için başlangıç itibarıyla en önemli adımdır. Kendi yaşamlarını özgürlük ile yaratan genç kadınların ordusunu kurmalıyız. Bunun içinde genç kadın çalışmasını gençlik çalışmaları içinde yeniden ele almaya ve güçlendirmeyi genç kadınlar olarak biz hızla hayata geçirmeliyiz.

Genç kadının kendi özgücü, yaşama karşı duyarlılığı, dinamizmi, çabuk kavrama ve uygulama gücüyle büyük başarılar yaratacağımız kesindir. Yeter ki kendimizdeki gücü görelim ve her koşul altında özgürlük için mücadele, mücadele, mücadele diyelim.

Nasıl Yaşıyoruz ve Ne Üretiyoruz?

-Dünden Bugüne Kalan Gençlik Tecrübesi-

Kasım ENGİN

Gençlik çalışması dünyanın her yerinde kıymetli görülür. Ne de olsa geleceğe yatırımdır. Bugünden başlayarak geleceği kurtarmak için vazgeçilmez olan gençlik çalışması özenle, özelle seçilmiş kurullar aracılığıyla hep denetlenir ve eğer kaygı verici durumlar görülürse hızla müdahale edilerek gençliği rayına koyma, hizaya getirme bu kurulların başlıca işidir.

Uygar toplumlar gençliği o kadar önemli görürler ki gençliği gençliğe bırakmayacak kadar önemserler. Ne de olsa gelecekte gençlik yaratılan “değerlerin” bekçilik görevini üstlenecektir. Öyle ki zamanında kendisine hizmette kusur etmiş gençleri dahi hizaya getirmek için tavizkar davranarak, kendi içlerine almaktan kusur etmezler. Önce dişlerini, sonra tırnakların çekerler, sonra

da bir yontulma ardından belli bir pozisyona getirerek “yuvasından kopmuş” olan kuşu yuvaya alarak gelecekte “yuvada” kaçacakları ve çıkmak isteyenleri uyarmış olurlar.

Biz yaşamın her zaman genç kalması için çalışırız

Biz devrimcilerde ve sosyalistlerde bu böyle olmamalıdır. Biz yaşamın her zaman genç kalması için çalışırız. Yaşamın eskiyip kalıplara, klişelere boğulmasına izin vermeziz. Akıp giden deli dolu bir yaşam özleriz.

Biz devrimciler, yeni bir yaşamı ve arayışları bir Martı Jonathan gibi yüksek olanlar, hep biraz da yükseklerde uçmak için yeniden yeniden yollara düşerek dinamizmi, heyecanı, coşkuyu, zindeliği ve tabii ki yeninin peşinden koşarız. Önderliğimizin deyimiyile “kar-

şımızda, içimizde yiten yaşama karşı sessiz kalacak, çılgılık atmayacak halde de değiliz.” Bunun için bir yerde biz devrimciler, yenilikçi bir çalışma varsa; bundan uzak durmayız, duramayız, durmamalıyız deriz. Ve ilk elden toplumda bulamadığımız ve bizi sıkan atmosferden kurtulmak için adımlar atarız.

Siz eğer birde Kürt genci iseniz ve Kürdistan da gürül gürül akan bir devrimci mücadele var ise, esasta yolunuz çizilmiştir. Siz bir Kürt genci olarak her gün yaşanan adaletsizlikleri, horlamaları, işkenceleri, ruhi olarak hakaretleri, dışlanmışlığı hem görebilir ve çoğu zamanda yaşayarak nefes alamaz duruma gelirsiniz. Ve bir şeylerin yapılması gerektiğine inanırsınız. Bir gün katılmazsınız, iki gün katılmazsınız ancak bir zaman gelir siz bu devrim dalgasına bir nebze de olsa

“Emekten kopukluk insanın yaratıcılığını da köreltir. Emek sarf etmeyenler yeni çalışma tarz ve temposunu tutturamazlar. Böylerinin yapacağı tekrardır. Tekrar insanı geriye çeker. Geriye çekme ya gerçekten kopuşa götürür ya da tekrar derin düşünerek yapılan hataları giderme temelinde yeniden katılmayı getirir”

katkı sunmak için katılırsınız. Ama önceleri birilerine destek olsun diye yaparsınız. Kendiniz aynı durumu yaşadığımız için değil, bir yerlerde Kürt halkı eziliyor ve sizde yardım elinizi uzatıyorsunuz! Bunlar başlangıçta yaşayacaklarımızdır. Bilincimiz geliştikçe, kendimiz oldukça, kendimize sorumluluklar yükledikçe bu acemilikler aşılabilecek ve biz kendimiz için mücadeleye katıldığımızı ve çalıştığımızı anlayacağız. Ve çalışmaya katılacağız.

Bir genç olarak artık gençlik çalışmasına adım atıyoruz

Avrupa da bulunduğum yıllarda gençlik çalışmaları istenilen düzeyde bir gelişmesi yoktu. Ağırlıklı olarak genel cephe esprisi temelinde yürütülüyordu. Sonra biliyoruz 1987 yılında, gençlik örgütü kuruldu. Bizde bu örgütlülüğün içerisinde ilk günden başlayarak faal olmaya çalıştık.

Hatırlıyorum. Gece gündüz koşturuyorduk. Gençlere ulaşmaya çalışıyorduk. Aidat toplamak için günlerce didiniyorduk. Dergi dağıtıyorduk. Bildiğimiz kadarıyla propagandamızı yapıyorduk. Aydın gençlik ile işçi gençlik çalışmasını iç içe yürütüyorduk. Sonraları kültür ekipleri oluşturduk, futbol takımlarımız oldu. Daha farklı etkinlikler yapmaya başlamıştık.

Artık biz tecrübe kazanmıştık. Yerelden başlayarak genele doğru görevler almıştık. Belli bir gelişme kaydederek kendimize güvenimiz artıyordu. Tabii bu aralar Kürdistan da kıyasıya bir devrimci kalkış var. Bu kalkışın bizim bulunduğumuz sahalara etkisi doğaldı. Biz yaşanan gelişmeleri aidat artışlarını, kültür

ve sportif faaliyetlerin gelişimini birazda kendi çabamıza bağlıyorduk.

Önceden çizilen yollardan yürümek her zaman kazandırmıyor

Süreç ilerledikçe, kendimizce kendimizi kattıkça bizde yaşanan farklı durumlar ortaya çıkacaktı. Ben esasta o günlerde ki bu tecrübelerimizi bugünün gençlik çalışmasında yer alan gençlerimize aktarmak istiyorum. Önderlik diyor ki “Çokça bilinir, önceden çizilen yollarda yürüyenler o yolların vardığı köy ve kentlere ulaşmaktan başka bir yere varamazlar.”

Evet, önceden çizilen yollardan yürümek her zaman kazandırmıyor. Tecrübelerin aktarması pozitiftir. Kazandırıcıdır. Ancak bizim yaşadığımız kimi yetmezliği bugünde yaşamak fazla tasvip edilecek bir durum olmamalıdır herhalde. Biz çalışmalarda adım attıkça, biraz gö-

rev merdivenlerine tırmadıkça, birazda kendimizden memnun olmaya başlamıştık. Sonuçta neredeyse hiçbir çalışma yokken biz o kadar genç katmışız. Aidat almışız. Etkinliklere götürmüş ve birçok eğitim kampında eğitim vermişiz.

Bu durumda kendimizden memnun kalmak fazlasıyla yeter de artarda. Belli bir deneyimiz de olmuş. Artık gençlere daha fazla seçici yaklaşacağız. İlişkilerimiz eskisi gibi olmayacak. Eskisi gibi her yere koşturmayacağız. Artık o koşturma işlerini başkaları yapacak, biz ise yanımıza getirilen gençlerle konuşacağız ve etkilemeye çalışacağız. Bu aslında emekten giderek kopma oluyor.

Bu yukarıda dile getirdiklerimi ve aşağıda da dile getireceklerimiz hep Önderlik sahasına vardıkten ve Önderlikten eğitim aldıkça bilince çıkaracağım. Mahsum Korkmaz Akademisi yıllarımda Önderlikle yaptığım konuşmalarda ve Önderliğin almanca tercümanı olarak ona

yakın durmanın verdiği avantajlardan yola çıkarak öğreneceğim. Ve bana bir ses, “keşke gençlik çalışmasına girmeden Önderlikten eğitim alıp gitmiş olsaydım, Önderlik sahası ardından yapmadıklarımı yapsaydım” demiştir. Hem de yıllar sonra bile bu “keşke” olmuştur.

Ama tabii bunlar hepsi keşkelerdir. Keşkelerle işler yürümüyor ki!

Emekten kopukluk insanın yaratıcılığını da köreltir

Devam edeyim. Emekten kopuyoruz. Artık biz ülkesi için iş yapan gençleriz. Yani özeli. Neredeyse bireysel bir yaşamımız da yok. Aslında varda biz sanki yokmuş gibi kendimizi inandırmışız. Biz bu kadar fedakârlık yapmışken neden başkaları bu kadar yapmaz diye kızıyoruz.

Ve bu kızma olarak kalmaz, bu giderek kendini diğer Kürt gençlerinde ayrı görmeye de götürür. Büyük görmeye de götürür. Ve sonuçta siz başka Kürt gençlerine talimat vermeyi hak görürsünüz kendinizi. Kaldı ki bir talimat varsa ve o eğer dinleniyorsa sizden kaynaklı değil, mücadelenin yarattığı değerler ve saygınlıkla bağlantılıdır. Ama biz burada hafiften kendimizden geçiyoruz. Hâlbuki bir genç olarak yapacaklarımız var. Talimat işi değil. Emek işi, katma işi, koşma işi, ulaşma işi, hep bizi beklerken, bize birilerine talimat verme daha çekici gelivermiştir.

Emekten kopukluk insanın yaratıcılığını da köreltir. Emek sarf etmeyenler yeni çalışma tarz ve temposunu tutturamazlar. Böylelerinin yapacağı tekrardır. Tekrar insanı geriye çeker. Geriye çekme ya gerçek-

ten kopuşa götürür ya da tekrar derin düşünerek yapılan hataları giderme temelinde yeniden katılmayı getirir.

Yenilik olmayınca dinamizm olmuyor

Bizim zamanımızda birçok aktif genç çalışan, önce tekrarı yaşadı, sonra geriledi, sonra uzaklaşarak koştular. İşte bugünde bu uzaklaşmaların bir nedeni de budur. Yenilik olmayınca dinamizm olmuyor. Hele hele dünyayı ben yarattım hikâyesi de kısa süre içerisinde boş bir söylem olarak ortaya çıkınca, ne oldum delisi söylemlerin yerine inançsızlık ve kararsızlık alır ki bu daha ayrı bir dinamizmdir. Lakin geriye çark etmenin dinamizmi!

Bir genç olarak bu durumu yaşadıkça dışarıya dönük insan sertleşiyor, dogmatikleşiyor, kırıncılaşıyor, kendini beğeniyor, narsistleşiyor ki bu da artık verimliliği düşürüyor.

Halbuki bir gençlik hareketi sekte olmamalı, bir gençlik hareketi radikal olmalı. Köktenci olmalı. En

fazlasını yapmayı hedeflemeli. Kürdistan gibi harabe, zar bir ülkenin gençleri dar çevrelere değil en geniş çevrelere açılmayı kendilerine ilke edinmelidir ki sonuç alsın, birleştirici olsun, kapsayıcı olsun.

Biz zamanın da bunu pek yapamadık. Elde ettiğimiz başarılar yer yer baş döndürdü ve biz yapacaklarımızın gerisinde kaldık. Burada önemli olan yaşam biçimimiz ve zihniyet yapılanmamızdır. Yaşam olarak kuru, kendinden razı, sekte “küçük olsun ama benim olsun” misali yaşamın renkliliğine çokta uymayan teklik sonuçta zarar verdi.

Zihniyet olarak da, yaşanan gelişmeleri bir nevi kendimize mal etme kültüründe kaynaklı, kariyerist, iktidarcı ve giderek her çalışmayı buna hizmet temelinde ele alındığı için düşünsel olarak gençlik karakterine ters düşüyorduk. Halbuki gençlik hareketinin iktidarla bir bağı olamaz. Olmalıdır. Gençlik kendi içerisindeki sese kulak vererek eylemden eyleme koşar. Eylemden eyleme koşmayan bir gençlik gençlik olmaktan çıkarak

hızla “olgunlaşır” yani “siyasallaşır” yani “iktidarcı” olur. Unutmayalım, iktidara bulaşmış bir gençlik artık dinamizmi değil, giderek bireysel hırslarla, hesaplarla, dengelerle yürüdüğü için kendi iç dinamizmini yitirir. Kendi dinamizmini yitiren bir gençliğin arayışları da farklı olur.

Nerede bir genç varsa biz orada olmalıyız

İşte, eğer gençlik olarak kendi misyonumuza ters düşmek istemiyor isek öncelikle yaşamımızı gözden geçirmeliyiz. Yaşam emekten kopuk olmamalıdır. Yaşam her türden renkliliği kendi içerisinde barındırdığı için gençlere yaklaşırken kuru değil kapsayıcı olmalıyız. Nerede bir genç varsa biz orada olmalıyız. Biz sokakların her köşesinde olursak bir şeyler yapabiliriz. Belki bugünlerde bürolarımız, kahvelerimiz, derneklerimiz, sportif ve kültürel faaliyet yürüten yerlerimizde var. Devleşmişiz.

Ancak unutmayalım ulusal demokratik mücadele de eski ulusal demokratik mücadele değildir. O da devleşmiştir. Her yerde kurum ve kuruluşları var. Kitleleşen bir pozisyondadır. Dahası gerillasıyla Gabar, Oramar ve Zap’la yeniden destanlar yazarak halkımızın 2008 yılının en görkemli ayaklanışını tetiklemiş ve bununla da sınırlı kalmayarak Türkiye emekçi demokratik cepheyle yıllar sonra tekrar güçlü bir buluşmayı yakalamıştır.

Hiç şüphe yok ki, bu gelişmeler Avrupa da gençlik çalışmasına da yansiyacaktır. İşte biz yaşanan gelişmeleri öncelikle “yaptığımız çalışmaların sonuçlarıdır” diye yanılmalıyız. Elbette orada en küçük

emeğin mutlaka bir katkısı vardır. Ancak genel siyasal gelişmelerin yarattığı atmosfer yanıltıcı olmasın. Biz öyle çalışmalıyız ki bu siyasal gelişmelere denk bir örgütlülük yaratalım. Bu da yaratıcılıkla olur. Özveriyle olur. Katılımla olur. Emekle olur. Her Kürt gencine gitmekle olur. Herkesi ama herkesi mutlaka ülkeye ve gerillaya karşı duyarlı kılmakla olur.

Her yükseliş mutlak anlamda bir yükseliş değildir

Siz buna birde yapılanların sonuçlarını toplarsanız o zaman bir şeyler yapmış sayılırız. Yani sorun salt çok koşturmak değil, nasıl koşturulup ve neyi elde ettiğimizdir. Devrimcilerde büyük bir ilke şudur; en az emekle en çok en büyük sonuç. Elbette biz çok emek sarf edeceğiz, o zaman bu çok emeğe denk çok sonuç ve ürün elde edeceğiz. Her yükseliş mutlak anlamda bir yükseliş değildir. Geçmiş yıllarda şaha kalktığımız olmuştur. Ve bizde buna inanmıştık. Ancak sonra da baktık ki şaha kalkılmış ama örgüti oluşturulmadığı için buz gibi eriyip gitmiştir. İşte bunun için diyoruz doğru üretim de önemlidir.

Sonuç itibariyle; biz canlı olacağız. Coşkulu olacağız. İnancımız tam olacak. Kararımız keskin olacak. Siyasal çalışmalarda bireysel beklentili ruh halini içerisinde olmayacağız. Ve biz emekle yaşayacağız, katılımcı olacağız, iktidarcılıktan uzak kalarak kendimizi arı tutacağız. Bunları yaparken de emeğimizin sonucu olan meyveleri üreteceğiz. Ürettiklerimizi ortalarda çürütmesine izin vermeyeceğiz. Tersine ürettiklerimizin sağlam korunması için her şeyi yapacağız.

Yani örgütleneceğiz. Örgütleyeceğiz. Önderliğin başka bir deyişle, düşünce, örgütleyeceğiz ve eyleme dönüştüreceğiz.” Bunlar olursa gençlik bizim inançla yürüdüğümüz yollardan ilerlemiş olacaktır.

Ancak bir farkla o da şudur; yanlışlıklarımıza düşmeden, yanlışlıklarımızı tekrarlamadan, erkenden iktidar hastalıklarına bulaşmadan daha dinamik ve emekle yoğrulmuş bir çalışma tarz ve temposuyla hedeflerine ulaşmalarıdır.

Bizde bu hedefe ulaşmada eski bir gençlik çalışmanı olarak başarılar diliyoruz.

Demokratik Konfederalizm'de Kadın ve Gençlik Öncülüğü

KJB

Önderliğimiz kadın ve gençlik hareketlerini demokratik konfederalizmin öncü güçleri olarak tanımladı. Öncülüğü tanımlarken ne klasik toplum üstü öncülüğü ne de öncüsüz kendiliğindenciliği kabul ettiğini ortaya koydu. Toplumu kendi değerleriyle yaratma amaçlı, toplumsal öncülüğün tarihsel arka planını ortaya koyarak bu öncülüğü ne güncel ne de taktik ele aldı. İki hareketi toplumu yeniden kurma yolunda temel iki stratejik güç olarak tanımladı.

Demokratik konfederalizm içinde öncü örgütlenmeler olarak konfederal yapılarını oluşturan kadın ve gençlik hareketleri geçen süreçte bu misyona denk bir pratiğin tam olarak gerçekleştirilememişlerdir.

Demokratik komünalizmde öncülük klasik sınıfa dayalı bir öncülük değildir. Topluma dayalı bir öncülüktür. Bunun özü toplumdaki en küçük topluluğun bile örgütlenmesi, kendi demokrasilerini kurması, bunun dilini eylemle-

riyle yaratması, kendine veya değerlerine gelecek saldırılar karşısında öz savunmasını gerçekleştirerek topluma öncülük yapmaktır. Toplumu bu noktalarda yaratıyorsan öncüsündür.

Toplumsallığı yaratan güçler olan kadınlar ve gençler olmuştur

Fakat geçen süreçte bunlara cevap olunamamış daha çok pasif, edilgen ve vasat bir duruşun sahibi olunmuştur. Birbirinden kopuk, gündemleri farklı ve mevcut enerjileri ortaklaştırmayan güçler olarak hareket edilmiş, bu da zaman ve enerji kaybına neden olmuştur. Muhakkak her iki hareket açısından da özgünlüklerde, farklılıklarda söz konusudur. Ancak özellikle öncülük açısından daha güçlü ele alınması, öne çıkartılması ve pratikleşmesi gereken noktalar söz konusu.

Daha fazla eşit, daha fazla demokratik, daha fazla cinsiyet özgürlükçü yaşamak isteyen herkes demokratik konfederalizm de

birleşebilir. Kadın ve gençlik hareketleri gelişmeden demokratik komünalizmin gelişmeyeceği açıktır. Bunun için kadın ve gençlik hareketlerinin geliştiği her yerde Koma Cıvaken Kürdistan'da gelişecektir. Ortak yöne akan bir emek ve enerji ortaya çıktığı süreçte her alanda yürütülen mücadele başarı sağlayacaktır.

Devletçi yapıların, dogal toplum değerleriyle çatışırken ele geçireceği en önemli değer tabii ki toplumsallık olmuştur. Bu tarih ve toplumdaki temel çelişkinin iktidar-toplum çelişkisi olduğunu göstermiştir. Ve bundan en çok etkilenen kesimler bu toplumsallığı yaratan güçler olan kadınlar ve gençler olmuştur.

20. yüzyıl ile beraber çok sert bir bio-iktidar dönemi başlamış ve bu yüzyılın sonuna doğru güçlendirilerek tüm topluma ve bireylerine yaydırılarak sürdürülmüştür. Yani şu anda iktidarın denenmeyen biçimi hemen hemen kalmamış gibidir. Toplumun iktidara tabii tutulmayan organları kalma-

"Gençlik ve kadının örgütlü olduğu bütün alanlarda ortak tartışmalara gitmesi komünal sistemin doğru örgütlenmesinde olmazsa olmazlardır. Özellikle alanların bu kapsamda gündem oluşturmaları ve somut planlamalara gitmeleri büyük önem taşımaktadır. Özgürlük mücadelemizde iki öncü gücü olarak daha sistematik bir birliktelik ve somut adımların tüm alanlarda atılmasına dönük çalışmalara da hız verilecektir"

mıştır. Duygusu ve düşüncesi iktidar-
dan geçmemiş birey ve toplum bira-
kılmamıştır. Geline aşama toplumun
var olmasını tehlike altına koymuştur.
Bio-iktidarlar şu anda insanın duygu ve
düşünceleri en ince ayrıntılarına kadar
merkezi üretim sistemine uyumlu hale
getirilmeye çalışılmaktadır.

Zaten devletin kendi başına bir gücü
yoktur. Toplumsallaşmanın ele geçiril-
mesini kamufle etmek için felsefe,
din, doğa, bilimler ve bunların kurum-
laşmalarının hepsi kullanılmaktadır.
Eğitim, politika, sağlık, sosyal alan,
basın yayın vb. her alanı örgütlemek-
tedir. Devletçi yapıların bu sistemi, bu
haliyle toplum nezdinde kabul edilip,
sorgulanamaz bir hale getirilmiştir. Bu
toplumda yaşamın her an'ı tahakküm
altındadır. Bununla en çok yüz yüze
kalan ve yaşamını kendi öz değerle-
riyle yaşamaktan uzaklaştırılan kesim-
ler ise kadınlar ve gençlerdir.

Meşru savunma Kadın ve Gençlik hareketi öncülüğünde gelişecektir

Tüm bunlara rağmen toplum bütü-
nüyle kuşatılmamıştır. Eğer öyle ol-
saydı bu gün toplumun yeniden kurul-
masından ve bunun mücadelesinden
söz edilemezdi. Tüm bunlara karşı
toplumun yeniden yaratılması müca-
delemizin temelini oluşturmaktadır.
Toplumun tüm hücrelerine kadar dev-
lete kaptırılmasına karşı yeni bir top-
lumsallaşmayı yaratma bunun müca-
delesini vermek için kadın ve gençlik
hareketlerinin öncülüğü tarihsel olarak
da temel bir role sahiptir.

Demokratik Konfederalizm Önder-
liği bunun için özellikle toplumu kur-
mada başta ideolojik alanda olmak
üzere örgütlenmede, eylemde, meşru
savunmada, aydınlanmada daha geniş
bir tabiriyle yaşamın nüfuz ettiği her

alandaki öncü güçler olarak kadın ve
gençliği göstermektedir. Bunun öne-
mini ve oynana bilecek rolü bu neden-
le her defasında dile getirmekte, pratik
sonuçlarının ortaya çıkması için bire-
bir mücadeledeki yerlerine işaret et-
mektedir.

Kadın ve Gençlik hareketleri olarak
yaşama ve tarihe bakmak onun doğru
öncülüğünü de doğuracaktır. Kendi-
sinde komple bir ideoloji yaratma, doğ-
ya yaklaşım, tahakkümü reddetme,
toplum organizasyonuna doğru katıl-
ma ve örgütlenmesinde birebir yer
alma, toplumsal cinsiyetçiliği doğru
çözümleme ve meşru savunma çizgi-
sini kendinde içselleştirme kadar bü-
tün bunları kendisinde bir gelişme ya-
ratmaya dayalı yaklaşım her iki
hareketin öncülüğünde gelişecektir.

Kadın ve gençlik kimliklerinin toplumsal öncülük temelinde yeni oluşturulmalıdır

Özellikle son süreçte genel an-
lamda yaşanan eylemselliklerle be-
raber ortaya çıkan potansiyelin en
iyi şekilde özgürlük mücadelesine
kanalize edilmesinde kadın ve
gençliğe önemli görevler düşmekte-
dir. Özellikle kimi örgütlenme alan-
larında, eylemlerde, eğitim çalışmal-
arında ve öz savunmada ortaklaşmalar
kendisiyle beraber doğru öncülüğünde
doğuracaktır.

Kadın ve gençlik kimliklerinin
toplumsal öncülük temelinde yeni-
den oluşturulması süreci bu anlam-
da daha fazla güçlenecektir.

Gençlik ve kadının örgütlü oldu-
ğu bütün alanlarda ortak tartışma-
lara gitmesi komünal sistemin doğru
örgütlenmesinde olmazsa olmazlar-
dandır. Özellikle alanların bu kap-
samda gündem oluşturmaları ve so-
mut planlamalara gitmeleri büyük
önem taşımaktadır. Özgürlük müca-

delemizde iki öncü gücü olarak da-
ha sistematik bir birliktelik ve so-
mut adımların tüm alanlarda atıl-
masına dönük çalışmalara da hız
verilecektir.

Tüm alanlarımızın da bu kapsam-
da geçen süreci yeniden değerlen-
dirmeye ve somut planlamalara git-
mesi dönemi daha güçlü
karşılama da kendisiyle beraber ge-
tirecektir. APO'cu öncü güçler ola-
rak yeni süreçte her ne kadar bir ge-
leşme yaşamış olsak da yeterli bir
düzeyde buna cevap olamadık.

Tüm alanlarda kadın ve gençlik
öncülüğünün kimliğini daha güçlü
oluşturmak, topluma dayanarak ör-
gütsel büyümeyi yaratmak, örgüt-
lenmeyi her alana taşıyarak toplu-
mun içine girmek, komün, meclis
örgütlenmeler geliştirmek, eylem
çizgisinde yaratıcı, sürekli büyüyen
ve sonuç alan bir tarzı oluşturmak,
bunun için alanlarda serhildanı, öz
savunmayı yükseltmek ve gerillaya
katılımı büyütmek hayati önemde-
dir. Şuan ki mevcut düzey hiçbir
alanımız açısından süreci karşılaya-
cak düzeyde değildir.

Mevcut düzeyle yetinmek ya da
mevut düzeyle sürecin karşılandığı
ya da karşılanacağı düşünmek bü-
yük bir yanılğı olacaktır.

2008 yılı birçok yönüyle bir net-
leşme yılı olacaktır. Hareketimizin
ve halkımızın büyük bedeller vere-
rek elde ettiği kazanımlarını tasfiye
etmeye yönelik politikaları ne paha-
sına olursa olsun parçalamak, bunun
yolunun da seferberlik ruhuyla 'EDİ
BESE' hamlesi temelinde her anlam-
da güçlü örgütlenmek ve mücadeleyi
yükseltmekten geçmektedir. Bu tem-
elde kadın ve gençlik hareketleri
olarak bu sürece daha güçlü girmek
için doğru öncülükte buluşmak ve
bunu somutlaştırmak başarıyı da
kendisiyle beraber getirecektir.

Demokratik Özerk Kürdistan'ı Nasıl Anlamalı? -II-

**Mustafa
KARASU**

"Demokratik özerk Kürdistan demokratik özerkliğin somutlaşmış halidir. Demokratik özerklik gerçekleştiği zaman ister demokratik özerk Kürdistan diyelim ister demeyelim demokratik özerk Kürdistan ortaya çıkmış olur. Bu yönüyle de demokratik özerklik yaşandığı takdirde böyle bir Türkiye demokratikleşmenin gereği Kürdistan ismini reddetmeden bu coğrafyanın siyasi ve sosyal konumunu, demokratik özerk Kürdistan olarak kabul edebilmelidir"

Eyalet sistemi ayrı bir tartışma konusudur. Eyalet sistemi demokratik özerkliğin içinde veya dışında olan bir şey değildir. Bu tür öneriler CHP'nin, MHP'nin veyahut da başka bir partinin Türkiye'nin sorunlarının daha iyi çözülebileceği, daha iyi yönetilebileceği düşüncesinden kaynaklı olarak getirdiği bir öneri olabilir.

Bunu böyle değerlendirmek gerekiyor. Nitekim önderliğimiz demokratik özerkliği önerirken kesinlikle bir sınırdan bahsetmiyor. Ünite yapıyı bile bozmasın diyor. Yani Türkiye'deki bütün kurumlar Kürdistan'da da olabilir. Bütün kurumların iz düşümleri veyahut da alt birimleri Kürdistan'da da örgütlenebilir, bu sorun değildir diyor.

Demokratik özerlikle üniter yapı anlamına gelen bu tür bir kurumlaşmalar birbiri ile çelişmez. Kürt halk Önderi Demokratik özerklik olduğunda üniter yapı ortadan kalkar ya da üniter yapı olursa demokratik özerklik olmaz gibi bir yaklaşımın doğru olmadığını vurguluyor. Gerçeği de budur. Üniter yapı içinde

demokratik özerklik kurulabilir. Demokratik özerklik kurulduğunda da üniter yapı ortadan kalkmaz. Bunu bütün siyasetçilerin, devlet adamlarının, demokratların, Kürt sorunu ile ilgili bütün çevrelerin bilmesi gerekir.

Demokratik özerklik Türkiye sınırları içinde herkes için geçerlidir

Sonuç olarak bir ülkede herhangi bir halk kimliği kabul ediliyor, bu halk anadilde eğitimini yapıyorsa, diğer kültürler gibi bu kültür de her türlü imkandan yararlanabiliyorsa, önünde hiçbir engel yoksa düşünce ve örgütlenme özgürlüğü temelinde bir halkın her türlü örgütlenmesi önünde bir engel kalmamışsa ve bu halk kendi iradesini tabandan örgütlenerek yerel iradesini merkeze yansıtmak için meclisler kurabiliyorsa, orada demokratik özerklik vardır.

Bu kadar yalın, anlaşılabilir ve açıktır. Ege bölgesindeki Türk halkı da böyle yerel meclisler kurabilir. Belirli sorunlarını burada çözebilir. Böylelikle merke-

zin yükünü hafifletebilir. Sadece Kürtler değil, Çerkezler de kendi kimliklerini, kültürlerini rahatlıkla geliştirebilirler, meclislerini kurabilirler, ama herhangi bir sınır çiziyim, şu toprak parçası benim, şurası senin demezler, dememelidirler. Dolayısıyla demokratik özerklik tamamıyla farklı kimliklerin kabul edilmesiyle, doğal olarak onların dil, kimlik, kültür ve örgütlenme özgürlüklerinin tanınmasıdır. Eğer bir ülke demokratik olacaksa bunları da tanımak zorundadır. Yoksa demokratik olacağım, ama bu halkları tanımıyorum denilirse, o ülkenin demokratik olduğundan söz edilemez.

Demokratik özerklik Türkiye sınırları içinde bütün herkes için geçerlidir. Ya da topluluklar ve bireyler kim olursa olsun demokrasi içinde kendi kolektif ve bireysel haklarını kullanabilir. Bireysel haklar tanınabilir, ama kolektif haklar kabul edilemez demek yanlıştır. Kürtler bir topluluktur, bir birey değildir. Türkler de bir topluluktur, bir birey değildir. Bu nedenle Türklerin kolektif olarak sahip oldukları di-

li, kimliği, kültürü var. Bir topluluk olarak ortak değerleri var. Ortak geliştirdiği kurumları, değer yargıları var, kültürü var. Ortak belirli hakları var. Dolayısıyla sorunu sadece bireysel haklar temelinde ele almak yanlışır. Bireysel haklar o bireyin toplumdan gelen haklarının da kullanılmasını zorunlu kılar.

Kolektif haklarından koparılmış bireysel haklar insan türü için fazla anlam ifade etmez

Bireysel haklar yanında aynı zamanda o bireyin aynı dil, kimlik, kültürde olan toplumuyla birlikte eğitimi ni ve kültürel faaliyetlerini yapması, demokratik kurumlarını ve meclisinin oluşturması, demokrasinin doğal sonucu olarak görülmelidir. Türkçe nasıl ki bir eğitim dili oluyorsa Kürtçe de eğitim dili olur. Türkçe nasıl belirli yerlerde ve resmi kurumlarda ilişkileri sürdürürken kullanılıyorsa, Kürtçe de kullanılmalıdır. Bunları kesinlikle Türkiye'nin bölünmesi olarak görmemek lazım. Hatta bunlar gerçekleştiği zaman Türklerle, Kürtlerin birliği, Kürtlerle Türkiye'deki bütün halkların birliği pekişir. Böylece Kürtlerin bizim de şöyle bir sınırmız olsun demesinin anlamı kalmaz.

Kaldı ki objektif durum da böyle demelerini gerektirmiyor. Hatta bir sınır çizme Kürtlerin de işine gelmez. Çünkü nüfusunun yarısı Türkiye de yaşıyor. Kürdistan'da yaşayan Türkler var, Araplar var. Bu toplulukları ayırmamak gerekiyor. Devlet yetkilileri ve inkarcı sömürgeci siyasetçiler sık sık ortak evliliklerden söz ediyorlar. Bunlar doğrudur. Bizce de bu ilişkileri ayırmamak ve böyle ayrımlar ortaya çıkarmamak gerekiyor. Bu ayrımı ortaya çıkarmamak demek, farklılıkların reddi ve bu farklılıkların kendini ifade etmesi, kendi farklılığını gelecek açısından koruması için örgütlenmesin-

den feragat etmek olarak anlaşılmalıdır. Aksine demokratik özerkliği, farklılıkları koruyarak bu ilişkileri güçlendiren bir etken olarak görmeliyiz. Apo Kürdü ulus-devlet istemiyor ve milliyetçi zihniyette değildir. Farklılıklarını bir üstünlük ya da ayrılma gerekçesi olarak görmemektedir. Özcesi, farklılıklarını kardeşlik içinde zenginlik haline getirmek demokratik özerklik olmaktadır. Bundan hem Kürtler kazanacaktır hem Türkler kazanacaktır.

Demokratik özerklik ve özerk demokratik Kürdistan

Kürdistan, Kürtlerin üzerinde yaşadığı vatandır. Türkler Anadolu'ya gelmeden önce de Kürtler Ortadoğu'da bugünkü Kürdistan denilen topraklarda yaşıyorlardı. Daha Selçuklular İran'dan Anadolu'ya yönelmeden önce İran Selçuklu şahı sultan Sancar zamanında Kürtlerin yaşadığı bu toprak parçasına Kürdistan denilmiştir. İran Selçuklu devleti içinde Kürdistan bir eyalet yada satraplık olarak yönetilmiştir. Bu açıdan Kürtlerin yaşadığı yere Kürdistan demek kadar doğal bir şey olamaz. Özerk ya da özgür Kürdistan ancak ulus-devlet anlayışı gereği, illa da devlet olursa, Kürtlerin yaşadığı toprak parçası olan Kürdistan etrafında çitler kurulursa gerçekleşir yaklaşımı yanlış ve yanılgılıdır. Ulusların özgürlüğünün ulus-devletle gerçekleşeceği anlayışı, halkların ve ulusun yeni egemen olan burjuvazinin anlayışıdır.

Kapitalizmin ortaya çıkardığı ulusal burjuvaların ulus-devletçi anlayışının sonucu, her ulusa ya da ülkeye bir devlet anlayışı özellikle 19. ve 20. yy.da bir dogma olarak kabul görmüştür. Bugün bu anlayışın yanlışlığı yalnız pratik olarak değil, ideolojik ve teorik olarak ortaya konulmuştur. Eğer gerçekleşirse Kürtler demokratik özerklikle, demokrasi içinde özgürlüklerini yaşayacaktır.

Bu ilişki ve yaşam ortamında da özgürlük ve demokrasi bu günden yarına mükemmel olmayacaktır. Ancak ulus-devletçi zihniyet ve bunun kurumlarından daha fazla demokratik yanı ağır basan bu durumda tam özgürlüğe ve demokrasiye daha yakın durulmaktadır.

Halk özgürleştiğinde yaşadığı topraklarda özgür olacaktır

Demokrasi ve özgürlüklerin bugünden yarına tam yaşanmaması durumu yalnız Kürtler açısından değil, Türkler, Almanlar, İsveçliler açısından da geçerlidir. Ama demokratik özerklik çerçevesinde özgürleşen bir Kürt halkı geçeceği, özgürleşen ve demokratik yaşama kavuşan Kürt halkı geçeceği olacaktır. Halk özgürleştiğinde ve demokratik bir yaşam içine girdiğinde yaşadığı topraklarda özgür ve özerk olacaktır. Kürt halkının farklılığının demokratik özerkliği aynı biçimde vatanının farklılığının demokratik özerkliği biçiminde somutlaşacaktır.

Burada yine bir sınır çizme yoktur. Bir topluluğun özgür yaşamasıyla, özgürlüğünü elde etmesiyle yaşadığı vatanında özgürleşmesi ortaya çıkacaktır. Vatan, ancak yaşadığı topluluklarla anlam kazanan bir olgudur. Topluluk özgürleştiğinde, özgür yaşadığında ister istemez o vatani da özerk ve özgür olarak değerlendirmek gerekir. Bu açıdan nasıl ki demokratik özerklik Türk milletinin, Türk ulusunun bölünmesi değilse özerk ve demokratik Kürdistan da Türkiye'nin sınırlarının değiştirilmesi, ayrı bir sınır çizmek değildir.

Bugün Avrupa'da birçok farklı kimlikleri kabul eden ülkelerde toplulukların yaşadığı coğrafya, o toplulukların ismi ile anılır. Bu gün İspanya da Baskların yaşadığı coğrafya Bask bölgesi olarak anılır. İngiltere'de ülke tanımlaması olan İskoçya ve İrlanda'dan söz edilir. Gal halkının yaşadığı yerlere Galler denilir.

**Demokratik Özerk Kürdistan
demokratik özerkliğin
somutlaşmış halidir**

Bu durum Avrupa'daki birçok topluluk için geçerlidir. Kanada da Fransızca konuşulan coğrafyaya Qubec bölgesi denilir. Bunun bölünmeyle alakası yoktur. Demokratik olmanın gereği bu isimler telaffuz edilmek zorundadır. Nasıl ki hayvan ve bitki isimlerini değiştirmek, şehir isimlerini değiştirmek doğru değilse bu toprakların isimlerini değiştirmek de doğru değildir.

Bu topraklar eskiden beri Kürdistan olarak bilinmektedir. Osmanlı döneminde de Kürdistan olarak resmi kayıtlara geçmiştir. Bütün dünya ülkelerinin atlaslarında hep Kürdistan olarak geçmektedir. Araplar buraya Kürdistan demektedir. İran'da Kürtlerin yaşadığı coğrafyaya Kürdistan demektedir. İran da Kürdistan demekten hiçbir rahatsızlık duymamaktadır.

Bu açıdan demokratik özerk Kürdistan demokratik özerkliğin somutlaşmış halidir. Demokratik özerklik gerçekleştiği zaman ister demokratik özerk Kürdistan diyelim ister demeyelim demokratik özerk Kürdistan ortaya çıkmış olur. Bu yönüyle de demokratik özerklik yaşandığı takdirde böyle bir Türkiye demokratikleşmenin gereği Kürdistan ismini reddetmeden bu coğrafyanın siyasi ve sosyal konumunu, demokratik özerk Kürdistan olarak kabul edebilmelidir.

Bu Demokratik özerkliği kabul etmenin bir gereği olmalıdır. Eğer demokratik özerklik kabul edilir, demokratik özgür yaşam ortaya çıkar, ama Kürtlerin yaşadığı coğrafyanın adı Kürdistan olarak ifade edilmezse bu durum, demokratik özerkliğin gerçek anlamda kabul edilmediği, bir halkın kimliğinin kabul edildiği, ama onun yaşadığı toprağın kabul

edilmediği anlamına gelir ki bu da zihniyette değişmeyen bazı sorunların var olduğunu gösterir. Eğer İran, Kürdistan diyor, Irak'ta Kürdistan varsa Kürtlerin en fazla yaşadığı coğrafyaya Kürdistan dememenin bir mantığı anlamı olamaz. Bu yaklaşım sorunu hala belirli düzeyde devam ettirmek anlamına gelir ki bunun da Türkiye'ye faydası olmaz.

**Demokratik özerklik halkların
kardeşliği olarak görülmelidir**

Demokratik özerk Kürdistan diğer yandan, ulus-devletçi zihniyetle ve milliyetçi zihniyetlerin bir ülkenin özgürlüğünün ve bağımsızlığının sadece devlet kurmakla mümkün olacağı anlayışını da çürütmektedir. Bir ülkenin özgürleşmesi için illa da devlet gerekmez. Ülkenin özgürlüğü o halkın özgür ve demokratik yaşamıyla doğrudan bağlıdır. Eğer toplum özgür ve demokratik yaşıyorsa, her koşul altında o ülke de özgürdür. Kaldı ki biz insanlık olarak tüm devlet sınırlarının ortadan kalktığı ülkelerin ve halkların özgür olduğu bir dünya arzuluyoruz.

Günümüzde Avrupa'da sınırlar giderek ortadan kalkıyor, ama bu sınırların ortadan kalkması o ülkelerin halkların özgürlüğünün veyahut da demokratik yaşamının ortadan kalktığı anlamına gelmiyor. Aksine devlet sınırlarını gereksiz kılma ve bunun zihniyetinin derinleşmesi ve tüm toplumlarca kabul edilmesiyle birlikte özgürlük ve demokrasi fikri daha fazla gelişmektedir.

Ya da Avrupa'da bu gün ,sınırlar ortadan kalkıyorsa, bunun nedeni özgürlük ve demokrasi fikrinin gelişmesidir. Bu gerçeklik de gösteriyor ki demokratik özerklik, ya da demokratik özerk Kürdistan, aslında özgürlük ve demokrasi fikrinin ve halkların kardeşliği anlayışının derinleşmesinin somut ifadesi olarak

görülmektedir. Bu çerçevede sınırların olmadığı, ama farklı ulusal toplumların demokratik temelde bir arada yaşadığı sistemlerde halklar hiçbir devlette olmayacak kadar özgür yaşar, ekonomik, sosyal ve kültürel gelişme göstererek mutluluğun zirvelerine doğru ilerler.

**Konfederalizm tabandan
başlayarak oluşturulan
demokratik kurumlaşmaya dayalı
bir sistemdir**

Demokratik özerk Kürdistan'da iki halkın kardeşçe yaşadığı bir ortamda gerçekleşeceğine göre burada demokrasi ve özgürlük fikrinin geliştiğini kabul etmemiz gerekir. Demokrasi ve özgürlük fikri, en fazla da diğer topluluklarla bir arada yaşama öğrenildiği ve gerçekleştirildiği zaman derinleşir ve pratikleşir. Dolayısıyla her hangi bir devlet sisteminden daha fazla refah ve huzur getirir. Nitekim devletçi zihniyetçiler halklara acı getirmiştir. Ekonomik ve sosyal yaşamın çöküşünü getirmiştir. Ama katı milliyetçi ve katı devletçi anlayışın aşılması ile halklar ve devletlerarası ilişkilerin gelişmesi ile birlikte sınırları kaldırma, federasyon ve konfederasyonlar haline gelme durumları yaşandı.

Devlet ve sınıv kavramlarını önemsememe, insanlık açısından sadece ekonomik ve sosyal alanda değil, özgürlükler ve demokrasi alanında da önemli gelişmeler açığa çıkarmaktadır. Bu açıdan da demokratik özerk Kürdistan, ulus devletçi anlayıştan daha doğru ve gerçekçi olduğu kadar özgürlükçü ve demokratik bir sistem olmaktadır. Dolayısıyla demokratik özerklik Ortadoğu ve Türkiye gerçeğinde halkları açısından kabul edilebilir ve en verimli çözüm modeli olmaktadır.

Demokratik Özerkliğin, demokrasiye duyarlı hale gelmiş bir ülkede farklı

etnik ve ulusal toplulukların temel demokratik hakların demokrasi içinde elde etmesi olduğunu vurguladık. Demokratik Konfederalizm ise daha farklı bir konudur. Bir toplumun tabandan başlayarak kendini en geniş bir biçimde demokratik örgütlemesidir. Demokratik kurumların oluşturulmasıdır. Tabandan başlayarak oluşturulan demokratik kurulaşmaya dayalı bir sistemdir. Mahalle ve köy komünlerinden, mahalle meclislerine ve il meclislerine kadar örgütlenmelerini her alanda geliştirmek ve bunların genel iradesini temsil eden bir halk kongresini kurulaştırmak, demokratik konfederalizmi oluşturmaktır.

Demokratik özerklik ile demokratik konfederalizm birbirini tamamlar

Demokratik konfederalizm demokrasiye duyarlı her toplumda halkların özgürlük ve demokrasi anlayışındaki derinleşmeyle bağlantılı olarak, kendini demokratik kurulaşmada derinleştirir. Bu bir toplum örgütlenme sistemidir. Toplumun farklı kesimlerinin söz ve karar gücü olarak kendini irade haline getirdiği demokratik örgütlenmelere kavuşması ve bu örgütlenmelerin de bir araya gelerek konfederal ilişki çerçevesinde bir araya gelerek bir sistem kurmasına demokratik konfederalizm denilmektedir.

Günümüzün kapitalist devletçi, üstten dayatmacı, siyasal, sosyal, ekonomik ve kültürel sistemlerine karşı toplumların demokratik iradesinin başat olduğu sosyal, siyasal, ekonomik alternatif bir yaşam modelidir.

Demokratik konfederalizm, her hangi bir devlet yada federasyon içinde, üniter yada üniter olmayan kurulaşmalar içinde toplulukların özgürlük ve demokrasi istekleri ve bu yönlü mücadeleleriyle bağlantılı olarak alternatif olarak gelişen bir demokratik

kurulaşma modelidir. Devletin tanıyıp tanımamasıyla gerçekleşen bir olgu değildir. Toplumların anlayış ve mücadeleleriyle kendilerinin oluşturduğu sistemdir. Kapitalist devletçi sistemin içinde ve yanında bu sistemi kurarak alternatif sistemini geliştirip hakim kılmaya çalışır. Daha çok da demokratik sosyalist anlayışta olanların, demokratik kominal bir toplum yaşamı arzulayan ideolojik duruşun ve teorik yaklaşımın ön gördüğü bir toplum sistemidir. Demokratik konfederalizm kısaca böyle tanımlanabilir.

Özgürlüğün, eşitliğin, demokrasinin, adaletin en derin ve rafine biçimde sağlandığı toplumsal sistem olarak tanımlamak da yerindedir. Buna insanlığın sömürü ve baskıyı görmediği neolitik toplumun çağdaş güncelleşmesi de denilebilir. Somut olarak da, tüm sosyal kesimlerin kendi iradeleri ile ortaya çıkardıkları demokratik örgütlenmelerin konfederal bir biçimde sistem haline getirilmesinin modeli olarak tanımlanabilir. Bu temelde kendi özgürlüklerini en kapsamlı biçimde yaşamalarını ifade eder.

Demokratik özerklik söz konusu bütün halka aittir

Demokratik özerklik ise her hangi bir devletçi yapı içerisinde, farklı toplulukların yaşadıkları bir devlet veya bir ülke içinde bu farklı toplulukların söz konusu devlet veya sistemle hukukunu ifade edebilir. Örneğin irdelediğimiz Kürt sorunu içinde Türk devleti ile Kürtler arasındaki hukuku ifade eder.

Kürtlerin haklarının, demokrasiye duyarlı hale gelmiş Türkiye çerçevesinde kabul edilmesi ve bu hakların yaşam bulması önündeki engellerin kaldırılmasını ifade eder. Bu toplumun kendi demokratik örgütlenmesinden ya da yaratacağı örgütlenme modelinden ayrı olarak, söz konusu sistemle ilişkisini veya o sistem içinde temel demokratik

haklarını kullanmasının önündeki engellerin kaldırılmasını ifade eder. Bu yönü ile demokratik konfederalizm toplumun kendi öz örgütlemesini ifade ederken, demokratik özerkliğin ise bu topluluğun devletle veya her hangi bir sistemle demokratik ilişki hukukunu ifade eder. Bu yönü ile ikisini bir birine karıştırmamak gerekir. Demokratik özerklik, eşittir demokratik konfederalizm değildir.

Demokratik özerklik, ulusal etnik toplulukların temel demokratik haklarının tanınmasıdır. Bu haklar tanındıktan ya da önlerindeki engeller kaldırıldıktan sonra, söz konusu halk bu hakları kullanmanın yanında kendi ekonomik, sosyal, kültürel, siyasi anlayışlarına göre ya demokratik konfederalizmi kurmaya yönelirler yada Avrupa'daki gibi temsili demokrasi sistemini benimserler. Başka modellerle kendi demokratik kurulaşmalarını gerçekleştirmeye çalışırlar. demokratik konfederalizm ise bir yönü ile ideolojik, teorik bakışla ilgili bir tercihtir.

Demokratik özerkliğin kazanıldığı bir toplulukta, farklı sınıf ve tabakalar olabilir. Bunlar kendi ideolojik, teorik yaklaşımlarına göre farklı toplumsal modelleri tercih edebilirler.

Demokratik sosyalist ve kominal anlayışta olanlar, daha özgürlükçü, daha demokratik sistem kurmak isteyenler gerçekten demokrasi ve özgürlükçü için en ideal model olan demokratik konfederalizme yönelir. Bazıları ise topluma, halka dayanan demokratik sistem yerine, hala devletçi sistemin etkilerini yaşadıklarından, egemen sınıfların etkisi ile tabana dayalı bir örgütlenme değil de üst toplum örgütlemesine dayanan bir ekonomik, sosyal, siyasi bir sistem içinde yaşamalarını sürdürmeye yönelirler. Bunlar farklı tercihler olarak demokratik özerklik içinde bulunan toplumun önüne çıkar.

Demek ki, demokratik özerklik söz konusu bütün halka aittir. Sadece sos-

yalistlerin, burjuva liberallerin, anarşistlerin veya farklı ideolojilerden olanların içinde yaşadıkları bir model değildir. Demokratik özerklik, bütün bunları kapsayan topluluğun sözü konusu devletle yaşadığı ilişki hukukunu tanımlar. Örneğin Kürdistan'da demokratik özerklik DTP'yi de, başka partileri de, farklı sosyal kesimleri de içine alır. Türkiye demokrasiye duyarlı hale gelir. Kürtler için demokratik özerk yaşamın imkanı ortaya çıkarsa, bu sadece DPT ile kurulan bir hukuk değil, bütün Kürtlerle ve farklı siyasal anlayışları da içine alan toplumla geliştirilen bir hukuktur.

Konfederalizm toplumun ve tabanın daha fazla eğilim gösterdiği bir sistemdir

Özgürlük ve demokrasiyi en kapsamlı yaşamak isteyenlerin iradeleri ve çabalarıyla geliştirdiği alternatif bir toplum modelidir. Tabi demokratik konfederalizm, reel sosyalizmdeki dar sınıf yaklaşımını esas almaz. Yine yöntemleri merkezîyetçi değildir, daha çok demokratik konfederaldir.

Toplum, demokratik konfederal sistem kurmaya yönelirken devletçi ve farklı toplumsal modeli tercih edenler bulunmaya devam edecektir. Demokratik özerk Kürdistan içinde demokratik konfederalizme muhalif olan kesimler de çıkar. Ancak demokratik sosyalist anlayıştaki demokratik konfederalizm sistemleşmeye yönelirken dar sınıf yaklaşımları içinde olmadığı için de bütün toplumsal kesimlerin kendisini ifade edebileceği bir sistem haline gelir. Tabi ki, sosyal, ekonomik yaşamdaki köminaliteyi esas aldığı için, kapitalizm anlayışı sınırlayan bir sistemdir. Bunu da zorla değil, kendi sistemini toplum içinde yaygınlaştırarak yapar. Diğer toplumsal kesimleri de sistemleşmeye yönelen halkın demokratik işleyişi içinde tutmaya, yaşatmaya ve gi-

derek bunu her kesime benimseten bir modele dönüştürmeye çalışır. Çünkü demokratik köminal sistemde zoraki dayatmalar yoktur. Aksine kendi demokratik sistemini kurarak, toplumun imkanlarını bu şekilde örgütleyerek, diğer sistem anlayışlarını ve kurumlaşmalarını daraltan ve böylece kendi sistemini hakim kılan bir demokratik irade ve yaklaşımla hareket eder.

Demokratik özerklik ile demokratik cumhuriyet arasındaki bağ

İlk başta vurgulamalıyız ki Demokratik özerklikle demokratik cumhuriyet çelişmez. Demokratik özerklik, Üniter siyasal yapı ile de çelişmez. Ancak demokratik özerkliğin yaşanması ve Türkiye'de yerleşmesi ile birlikte 1923'lerde kurulan cumhuriyet demokratikleşerek demokratik cumhuriyet adını alır. Buna Önderliğimiz 3. cumhuriyet de diyebilirler, dedi. Çünkü 2. Cumhuriyet tanımlaması yanlış anlaşıldı ve cumhuriyet karşıtlığı olarak algılandı.

Bu nedenle cumhuriyet karşıtı değil, cumhuriyetin demokratikleşmesi olarak anlaşılması açısından Önderliğimiz 3. cumhuriyette, demokratik cumhuriyet de denilebilir dedi. Demokratik özerklik, devlet sisteminin yada idari yapısının şu veya bu biçimde olmasıyla ilgili değildir. Kaldı ki cumhuriyetin demokratikleşmesi Kürtler ve diğer topluluklar açısından demokratik özerkliğin yaşanması demektir. Dolayısıyla çelişmesi bir yana, karşılıklı demokratik diyalektik içinde bir birlerini koşullandıran ve bütünleyen bir karaktere sahiptirler. Zaten daha önce yeri geldikçe demokratik cumhuriyet ile demokratik konfederalizmin çelişmediğini söylemiştik. Ancak şu da bir gerçektir artık üniterlik 19. 20. yy. üniterliği olarak anlaşılmalıdır. Bir ülkede

demokratikleşme geliştikçe, ister istemez otoriter merkezi yapıların zayıfladığı, halkın daha fazla hak sahibi olduğu bir sisteme doğru ilerlenir. Zaten demokrasi, halkın güç kazandığı bir sistemdir. Gücün giderek halka yayıldığı bir sistemdir. Dolayısıyla demokratikleşme klasik tarzda anlaşılan üniter yapıların aşınmasını beraberinde getirir.

Bugünkü üniter Fransa 19. ve 20. yy.daki üniter Fransa değildir. Çünkü demokratikleşme geliştikçe üniter merkezi yapının yaptığı birçok iş yerele devredilmiştir. Toplumun güç olması, üniter yapıyı da aşındırmıştır. Artık merkezi üniter yapı eskisi gibi rahat karar veren ve uygulayan durumdan çıkmıştır. Bu açıdan toplumda demokrasi geliştikçe, üniter yapı eski karakterini kaybeder. Bu durum üniter yapıyı ortadan kaldırmaya yönelik eylemlerle değil, demokrasinin gelişmesi ile gerçekleşir ve üniter sistem yeni bir biçim kazanır. Bu nedenle demokratik konfederalizm geliştigi bir yerde, toplumun tabandan örgütlediği, kominlerin, meclislerin kurulduğu ve buna dayanan halk kongrelerinin olduğu bir ülkede üniter yapı eski biçimi ile kalmaz. Tabi ki, bu tür meclisler, halk kongreleri de ancak demokrasilere duyarlı ülkelerde gelişebilir. Demokrasiye duyarlı olmayan ülkelerin zaten bu tür örgütlemelere, halkın kendi kendini örgütlediği, kendi yaşamına yön verdiği çabalarına engel olur.

Biz bunları mevcut durumda demokrasiye duyarlı hale gelmiş devletler için söylüyoruz. Demokrasiye duyarlı hale gelmiş devlet gerçeğinde demokratik cumhuriyetle, demokratik konfederalizm rahatlıkla yan yana yürür. Bunlar da bir birine engel değildir. Ancak demokrasinin bu şekilde kapsamlaştığı bir yerde, zeminde ister istemez üniter devlette eski biçimlerde kalmaz.

Junge Frauen Kommission in Europa

**Hevidar
KOBÎN**

Die Junge Frauen Kommission in unserer Partei, ist für unseren Freiheitskampf einer der wichtigsten Dinge. In der Türkei und in Kurdistan ist diese Kommission etwas Selbstverständliches und in fast jeder Stadt vorhanden. Nur bei uns in Europa wurde sie in sehr wenigen Städten gebildet und von uns jungen Frauen vernachlässigt.

Unser Vorsitzender Abdullah Öcalan macht viele Analysen über verschiedene Themen und einer der Hauptthemen ist die Befreiung der Frauen. Das liegt auch daran, dass er den Frauen einen hohen Stellenwert gibt und immer betont, dass eine Revolution ohne die Beteiligung der Frauen nicht zum Erfolg führen wird. Die Kommission selbst, kann und sollte aus mehreren kleineren

Kommissionen bestehen, um die verschiedenen Interessen der jungen Frauen anzusprechen und zu vertreten. Das wären zum Beispiel:

Schüler/Studenten kommission:

Diese Kommission sollte aus jungen Frauen bestehen, die zur Schule gehen oder eine Universität besuchen. Sie könnten in ihrem Verein eine Hausaufgabenhilfegruppe gründen, in der sie kurdischen Kindern bei ihren Hausaufgaben behilflich sind. Für diese Hausaufgabenhilfe könnte die Kommission monatlich einen kleinen Betrag von den Eltern der Kinder einsammeln und diese am Ende des Jahres Kindern in Kurdistan spenden, um ihnen finanziell eine Schulbildung zu ermöglichen. Um größere

Beträge spenden zu können, wäre es möglich, für die Kinder in Kurdistan musikalische Veranstaltungen zu organisieren.

Kulturkommission:

Die Kulturkommission hat die Aufgabe mit Theater, Musik und Tanz die kurdische Kultur und politische Lage darzustellen. Die Gründung einer Frauenmusikgruppe, die die Instrumente selber spielt und die Lieder selber vorsingt, außerdem die Gründung einer Theatergruppe, die kurze Theaterstücke oder auch längere Theaterstücke aufführt.

Diese Darstellungen könnten auf Gedenkfeiern, Veranstaltungen zum 8. März oder anderen politischen Veranstaltungen präsentiert werden. Außerdem gibt es die Möglichkeit, kurze

Dokumentarfilme über das Leben kurdischer Mädchen zu drehen.

Sportkommission:

Die Sportkommission kann Mannschaften verschiedener Sportarten gründen. Die beliebteste Sportart der Frauen scheint Volleyball zu sein. Von daher wäre es eine Möglichkeit, eine Volleyballmannschaft zu gründen und regelmäßig mit den Mädchen professionell zu trainieren. Jedes Jahr im Sommer findet das Mazlum Dogan Jugend- und Sportfestival statt. Die Mannschaft könnte gegen eine kurdische Mädchenmannschaft antreten und somit würde die Zahl der am Sport beteiligten Mädchen steigen.

Familienkommission:

Viele Familien haben Vorurteile gegenüber der Partei, wenn es um ihr eigenes Kind

geht. Wenn dieses Kind auch noch eine junge Frau ist, dann wird es schwieriger. Um bei den Familien Vertrauen aufzubauen, stattet die Kommission Besuche bei den Familien der jungen Frauen ab, organisiert kleine Veranstaltungen, an der Mütter und ihre Töchter teilnehmen, um eine feste Verbindung zwischen den Müttern der jungen Frauen aufzubauen und mit den Familien wird in engem Kontakt geblieben, um das Gefühl zu geben, dass man

nicht nur mit der Tochter, sondern auch mit den Eltern gerne in Kontakt bleiben möchte. Wichtig ist auch, dass die Kommission sich mit den Problemen der jungen Frauen befassen und versuchen gemeinsam eine positive Lösung finden.

Je nach Bedarf der Region, kann von der Kommission entschieden werden, welche Kommissionen und Projekte noch gegründet werden müssen. Die Versammlungen der Kommissionen sollten in regelmäßigen Abständen gemacht werden. Für die Versammlungen könnten Themen gemeinsam gewählt werden, die diskutiert und analysiert werden und Planungen für Projekte zu machen, die verwirklicht werden sollen. Alle Teilnehmerinnen hätten die Möglichkeit, das Thema als Hausaufgabe zu sehen und auf der Versammlung vorzutragen, was sie sich überlegt haben oder sogar verfasst haben.

Die größten Ziele wären somit, die jungen Frauen über verschiedene Themen aufzuklären, sich gegenseitig weiterzubilden, in allen Lebensbereichen behilflich zu sein und somit sich gegenseitig zu stärken, um in der Parteiarbeit als junge Frauen große Erfolge zu erzielen.

Dünyanın Zenginlikleri -I-

**Fernando
SAVATER**

**Gençlerle Politika
üzerine kitabından
derlenmiştir**

“Bir hayvan bir gereksinimini doyurduktan sonra, onu yeniden duyuncaya dek bir yana bırakır: oysa biz bu gereksinimi göz önünde tutar, onu nasıl daha iyi daha çok doyuracağımızı düşünmeye başlarız. Hayvanlar ararlar, biz araştırırız. Her gereksinim (fiziksel ve zoolojik açıdan) varolandır, ama aynı zamanda bizim olmasını istediğimiz her şeydir: bu nedenle doyurulan her gereksinim yalnızca rahatlık ve gevşeme sağlamaz, aynı zamanda gittikçe artan bir mükemmelleştirme kaygısı verir”

Hayvanlar zengin midirler, yoksul mu? Ağustos böceği ile karınca masalı gibi gereğinden fazla antropomorfik massaların bizi düşündürdüğüne karşın, bu konu hayvanları pek ilgilendiriyor gibi görünmektedir. Hayvanların doyurulması gereken gereksinimleri vardır: yem, sığınmak, üreme, düşmanlara karşı korunma...

Kimi zaman bu gereksinimlerini doyumayı başarırlar, kimi zaman da başarısızlığa uğrarlar: başarısızlık çok ciddi olur, ya da gereğinden uzun sürerse, büyük bir olasılıkla ölürlere; bu nedenle bütün hayvanlar gereksinimi duydukları şeyi elde etmek için aşırı çaba harcarlar. Bundan başka, hayvanların aramaları gereken şey konusunda çok açık fikirleri vardır.

Bunu aramakta yanlılabilirler, ama aramaları gereken şey konusunda hiç yanılmazlar. Çok az kaprislidirler, hiç hayal kurmazlar. Hayvanlar, gereksinimlerini karşıladıktan sonra memnun olurlar, dinlenirler; yeni ve “prog-

ramlandıklarından” daha geliştirilmiş gereksinimler icat etmeye kalkışmazlar (doğal olarak, insanoğlu tarafından az çok “uygarlaştırılmış” hayvanlardan değil, yabani hayvanlardan söz ediyorum). Gereksinimlerini doyuran hayvanları “varsıl”, bunu başaramayanları “yoksul” olarak tanımlamak belki biraz abartılıdır, seçimi sana bırakıyorum...

**Ne gereksinim
duyduğumuzu
bilmeliyiz**

İnsanların durumu oldukça değişiktir, sanırım sen de katılacaksın bana. Önemli fark, bizim gereksinim duyduğumuz şeyi bilmememizdir. Başka bir deyişle, dar anlamda, zoolojik anlamda, besine, onarıma, üremeye, savunmaya ve bize benzeyen öteki memelilerin gereksindikleri her şeye gereksinimimiz vardır; ama bu gereksinimleri, doğal olmayan istekler ekleyerek, neredeyse sonsuzca, doyurulmaz bir biçimde karmaşıktırırız: şimdi yemek yemek isteriz, az

sonra şunu ya da bunu yemek isteriz. Sonra bizim tarafımızdan yenilmeye değer şeyi yemek için yaşamımızı tehlikeye atmaya hazırızdır, kimi zaman perhize başlar ya da açlık grevi yaparız; önce bir taşın altına, sonra bir mağaraya, sonra da bir ağacın tepesine sığındık, sonra da, kaleler, saraylar, gökdelenler yaptık.

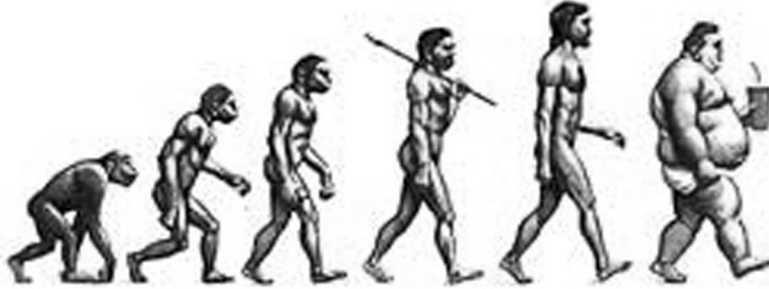
Cinsel üremenin yol açtığı karmaşıklıklardan söz etmeme gerek yok. Bir hayvan bir gereksinimini doyurduktan sonra, onu yeniden duyuncaya dek bir yana bırakır: oysa biz bu gereksinimi göz önünde tutar, onu nasıl daha iyi daha çok doyuracağımızı düşünmeye başlarız. Hayvanlar ararlar, biz araştırırız. Her gereksinim (fiziksel ve zoolojik açıdan) varolandır, ama aynı zamanda bizim olmasını istediğimiz her şeydir: bu nedenle doyurulan her gereksinim yalnızca rahatlık ve gevşeme sağlamaz, aynı zamanda gittikçe artan bir mükemmelleştirme kaygısı verir.

Az önce, sana, insanoğlunun neye gereksinim

dan başka hiçbir şeye boyun eğmiyorlardı (doğanın yasalarına boyun eğiyorlardı, ama onları icat etmediklerine göre, onların boyunduruğu altında değillerdi).

İnsan oğlu hiçbir zaman bulunmuş olanı bulunmamış kılıyorlar

Gene de insanlar, hayvanlarda olmayan bir yetiye sahiptiler: kendini mükemmelleştirme yetisi; böylece daha önce sana söylediğime dönüyoruz: “hep daha çok, hep daha iyi.” Böylece bir araya geldiler, konuşmaya, taklit etmeye başladılar, sahip olduklarıyla hiçbir zaman yetinmemekte direndiler vb. şimdi, şu halimize bak! Kuşkusuz, Rousseau, doğal ilkel duruma dönmeyi öğütlemiyordu, çok mantıklı olarak, olanaksız bulduğu bir şeydi bu; onun

duyduğunu bilmediğini söylemişim; demek istediğim, gereksinim duyduğumuz şeyi bilmeyiz, çünkü ne istediğimizi bilmeyiz. “İstemekse”, insanlar için birincil ve en önemli gereksinimdir.

Bütün insanlar özgür doğarlar, ama her yerde zincire vurulmuş olarak yaşarlar

İzin verirsen biraz diyalektik alıştırma yapacağım: hayvanlar yaşadıkları için isterler (yani gereksinimlerine göre isterler), oysa biz insanlar... istediğimiz için yaşarız. Hayvanların yaptıkları gibi, yaşamak için istemek yerine, istemek için yaşamak bize korkunç karmaşıklıklar getirmiştir: bu karmaşıklıkların bütününe kültür adını veriyoruz, modernlik taslamak için de, çalılımlı, uygarlık diyoruz.

Kültür ve uygarlığın iyi mi, kötü mü olduklarını sorma bana; öteki hayvanlar gibi doğal gereksinimlerimize göre daha mı iyi yaşadık diye sorma. İnsanlar arasında “doğal”

olanın, kültür ve uygarlık üretmek olduğuna inananlardanım ben. Ama benimkinden çok daha önemli farklı düşünceler var.

XVIII. yüzyılda, filozof Jean-Jacques Rousseau, eşitsizlik, sömürü, insanlar arasındaki rekabet ve konumuzun bütün geri kalan kötülüklerin uygarlığın gelişimine yordu. “Bütün insanlar özgür doğarlar, ama her yerde zincire vurulmuş olarak yaşarlar,” diyordu Rousseau: gelenekler, kurumlar ve toplumsal önyargılarca zincire vurulmuş. Başlangıçta insanlar tek başlarına yaşıyorlardı, dilleri yoktu, yalnızca içgüdüleriyle tepki gösteriyorlardı. Malları yoktu; doğa-

öğütlediği, toplumu örgütlemek, eğitimi, bir çeşit “ikinci doğa”, eşitsizliklerini, bizi ezen köleliklerin büyük giderildiği yapay bir doğa elde edecek biçimde iyileştirmektir.

Eğer Rousseau, doğaya dönmeyi öngörmediyse, “yabanılığa” ondan çok daha az inanan beni düşün. Bu sözcükleri bilgisayarda yazıyorum, onları elektrik sayesinde ve yayıncılık sanayii aracılığıyla okuyacaksınız; televizyonda bir film seyretmek için bu sayfayı bitirmek istiyorum, biraz başım ağrıdığı için gidip bir aspirin alacağım: kısacası, şimdi uygarlık aleyhinde bulunmaya başlasam, palavra sıkmaktan başka bir şey olmaz bu.

Uygarlığın ortadan kalkmasını ya da azalmasını istemiyorum ben, tersine: çok daha fazla uygarlaşmayı istiyorum. Bundan başka, insan toplulukları birçok şeyler (normlar, teknikler, kuramlar...) buluyorlar, ama hiçbir zaman bulunmuş olanı bulunmamış kılamıyorlar. Bir şey

artık hoşumuza gitmez olunca, onu bulunmamış kılamayız, ancak başka daha iyi bir buluşu onun yerine koyabiliriz.

Rousseau’nun, en büyük kötülüklerimizden sorumlu tuttuğu toplumsal kurum mülkiyettir. Adamın biri çıkıp da bir tarlanın etrafını çevirip, “burası benimdir” dediği, onu işitenlerin de buna inandıkları gün, varsıllarla yoksullar arasında çatışmalar, sömürü vb. başladı. En azından Rousseau böyle düşünüyordu.

Özel mülkiyetten özel birey doğar

“Senin” ve “benim” demek (bunu yasal olarak saptamak!) sayısız tatsızlıklara neden olur, sonunda Devlete, polise, bankalara, başkalarının sömürülmesine ve bildiğimiz her çeşit tutsaklığa yol açar. Gerçek eşitsizliğin kökeni, politik değil, ekonomikdir, diyor Rousseau. Gerçekten de, antropologlar, ilkel toplumların

ekonomik bakımdan (güç, soy ve hiyerarşiden kaynaklanan eşitsizliklerden daha önce söz etmiştik) tam anlamıyla eşit oldukları konusunda görüş birliğine varmışlardır; başka bir deyişle, bu toplumların üyelerinin kendilerine ait çok az şeyleri vardır, bunların hemen hemen tümü de az ya da çok aynıdır, en değerli şeyler topluma aittir. Gene de, burada bile, bireysellik (yani bağımsızlık ve özerklik, karar verme yetkisi) belli şeylere sahip olunmasına bağlıdır: kabilelerde “bireysellik”, grubun bireyselliği olduğundan, mülkiyet de büyük ölçüde ortaktır. Kabile üyeleri kendi aralarında eşitler, ama komşularıyla değil; komşularını “büyüklük” bakımından geçmek için dayanılmaz bir istek duyuyorlar, onların mallarını ele geçirmelerine izin vermiyorlardı. Grubun üyeleri kendilerini bireyselliğin emanetçisi durumuna dönüştürdükleri ya da bireysellik, denebilirse özele, bireysele dönüştüğü zaman... mülkiyet de özele, bireysele dönüşür. Süreç bunun tersi de olabilir: özel mülkiyetten, özel birey doğar.

Özel mülkiyet eşitsizliklere kıskançlıklara, aç gözlülüğe yol açar

Gene aynı soru: bu iyi bir sonuç mudur, kötü bir sonuç mu? Sana daha önce verdiğim yanıtı vereceğim; öyle çok zaman geçti ki, artık anımsamıyorum, benim için önemi de yok. Ama Rousseau’nun kiler gibi üstün ama kategorik düşünceler, toplumsal gerçekliklere mutlak bir değer verirler; olumlu ya da olumsuz, iyi ya da kötü bu eğilimi dengelemek için -Rousseau gibi- gerçekten zeki kimseler kendi kendileriyle

bol bol çelişkiye düşseler de; çünkü yapıtlarında her zaman birden çok bakış açısı vardır... doğal olarak, Rousseau da, insanların, topluca olsun, özel olarak olsun, her zaman mala sahip olduklarını biliyordu. Değişik bakış açılarına göre, özel mülkiyetin hem olumlu, hem de olumsuz sonuçları olmuştur. Özel mülkiyet, eşitsizliklere, kıskançlıklara, aç gözlülüğe yol açar, insanların, kendilerini, oldukları şeyle değil, sahip oldukları şeyle özdeşleştirmelerine, mal varlıklarının üstüne kapanmalarına, başkalarıyla duygudaşığa dayalı ilişki kurmayı küçümsemelerine neden olur.

Ama özel mülkiyet, aynı zamanda, herkesin bağımsızlığının, özerk-

liğin gelişmesini sağlar, bireyin yaratıcılığının, grubun birlikteliğinden ayrılmasına, kolektif otomatikliklere değil, ussal seçime dayalı hakları ve görevleri geliştirmesine olanak verir. Özel mülkiyet hırsı, bir toplumun, rastlantısal olarak birlikte yaşayan bir insan yığından öte bir şey olması için gerekli dayanışmayı yok edebilir; ama özel mülkiyetin tümüyle yadsınması insan kişiliğinin simgesel ve maddesel dayanağını ortadan kaldırılabir ve toplumu bir sürüye ya da kışlaya dönüştürebilir.

“Özel mülkiyet olmasaydı -diyor bazı olağanüstü iyi insanlar- biz bütün insanlar kardeş olurduk.” Belki de doğuştan pagan olduğum için, bütün insanların “kardeş” oldukları düşüncesi, doğrusu pek çekmiyor beni: bu durumda bir de ortak baba aramak gerekirdi, gökyüzü de biraz uzak düştiğünden, Kilise ya da Devlet bu babayı temsil etmeyi üstlenirlerdi.

Kentsel yaşam insanları köklerinden koparır

İnsanların toplumsal olmaları, birbirlerine bağlı olmaları, aralarında dürtüştçe işbirliği yapmaları, yasalar karşısında eşit olmaları yeter bana. Bu amacın gerçekleştirilmesinde, özel mülkiyet (gerekli toplumsal kısıtlamalarla) bir engel olmamakla kalmaz, aynı zamanda yabana atılmaz bir öğe-

dir. Mülkiyet, para ve öteki sorunların kaynakları, kentleşmeyle doğrularlar kendilerini: toprağa bağlı çiftçiler olarak, küçük topluluklar halinde yaşamaktan vazgeçip, kentlerde yaşamaya başladığımızdan, kendimizi birçok uğraşlara, sanatlara ve işlere adanmış olduğumuzdan beri.

Kentsel yaşam insanları köklerinden koparır, onları topraklarından, köylerinden bağımsız kılar, onlara yeni hazlar sunar, onları uzaklardan gelen kişilerle temasa geçirir, yaşamlarını kazanmak için yeni yollar sağlar, böylece onlara başka erdemler... başka kötülükler de getirir.

Kuşkusuz, kent, insanların çatışmalarını, kışkırtmaları, mutsuzlukları artırır, ama yanı zamanda onları birçok sorundan kurtarır. Keyfi yerinde bir yaşlı ortaçağlı, “kent havasının özgür kıldığını” söylüyor. Kentte, hiç kuşkusuz, daha az ekonomik eşitlik vardır, ama insanın kendisine, ana-babasından ve çevresindeki insanlarınkinden daha değişik bir yaşam kurması için daha çok fırsat vardır.

Aşağılık para, yeni hiyerarşiler yaratır, ama eski hiyerarşilerin çoğunu ortadan kaldırır; tutumluluk, soylu kandan daha önemlidir, ticaret kapasitesi askeri kapasiteden çok daha yararlıdır...

Bireyler başarı kazanmak için aralarında savaşır, ne pahasına olursa olsun patron olmak isterler: yapıtlarının, buluşlarının, varsılıklarının ve malların ama en sonunda istedikleri, kendi kendilerinin, kendi yaşamlarının ve kendi yazgılarının sahibi olmaktır. Böylece kendilerini geçmişin yükünden kurtarırlar, ama kuşkusuz yeni tutsaklıkların yükü altına girerler.

Geleceğin patronları olmak uğruna onun tutsakları oluyoruz

Şimdi bir kez daha sorabilir misin bana: hepimizi mal sahiplerine dönüştüren bu modernleşme süreci iyi midir, kötü müdür? zahmetine değer miydi? Soruyu sana yönelterek yanıtlayabilirim ancak: nasıl geri dönebileceğimizi bilmediğim bir sürecin niteliklerini betimlemek için uğraşmaya değer mi? Bireyin gizilgücüne insan topluluklarınınkinden daha çok önem verdiğimi bildiğine göre, dökülen süt için acı acı ağlamakla vakit kaybedeceğimi söyleyemem sana...

Ama unutmayalım, ne olursa olsun mülkiyet insan topluluklarında her zaman var olagelmıştır, ister ortak, ister özel, birçok durumda karışık. Bu, bütün toplumların ekonomik sorunları olduğu anlamına gelir. Ekonomi, insan gereksinimlerini karşılama çabasından doğmaz, çünkü hayvanların da gereksinimleri vardır, ama ekonomileri yoktur. Geçen yüzyılda bir İskoçyalı yazarın -Thomas Carlyl- “o iç karartıcı bilimin saygıdeğer profesörleri” (!) diye nitelediği ekonomistleri ikircikli kılan, mülkiyet, malların birikimi ve gelecek için öngörüdür.

Doğal olarak, bu bilimin yüreğinde, bu karanlık bilimin en karanlık yönü yer alır: emek. Seni tanıdığım kadar, insanların çalışmaktan pek hoşlanmadıklarını söylersem, şaşırmayacağından eminim. Bizler etkin, oyun sever, yolculuktan hoşlanan varlıklarız... ama iş disiplini canımızı sıkar. İşin kötüsü, olacakları önceden kestirme, gelecek için sevinç ya da kaygı duyma yetimiz olduğundan, çok eski zamanlardan beri çalışıyoruz: geleceğin patronları olmak uğruna, onun tutsakları oluyoruz.

Bizi iten, gelecektir, geçmiş değil

Hep o lanet olası çelişkiler! Başka canlılar, geçmiş olanla koşullanır, biz insanlar ise olmasını istediğimizle ya da olabileceğinden korktuğumuzla koşullanırız. Bizi iten, gelecektir, geçmiş değil. Eski İbran mitine göre, Aden bahçesinde sonsuz bir şimdiki zamandan başka bir şey yoktur, bu nedenle de çalışmak yoktur. Ama ardından o uğursuz yılan ve elma olayı geldi ve kesin yargı: “ekmeğini alın terinle kazanacaksınız.” O andan başlayarak, iş her zaman bir ceza gibi görülmüştür, sözcüğün etimolojisinin de gösterdiği gibi: İspanyolca, “iş” anlamına gelen sözcük (trabajo), Latince trepaliumdan gelir, üç sopadan oluşan bir işkence aleti. Romalılar da iş için, “zahmet”, “yorgunluk” anlamına gelen labor sözcüğünü kullanıyorlardı...

Bir arkadaşım, işin olumsuz, hoş gitmeyen bir şey olduğunun tartışılmaz kanıtı olarak, karşılığında para alınması olduğunu yinelerdi hep. İş, oyun ya da sanat gibi başka hoş gi-

den uğraşlardan ayırt etmenin en iyi yolu, yalnızca, zorunlu olmadıkça geliştirmeyeceğimiz etkinliklere “iş” demektir diye düşünüyorum.

İlkel denen insanlar günde yalnızca birkaç saat çalışıyorlardı: çok az şeyleri vardı, geleceğin getireceği yıkımlara karşı pek önlem almıyorlar, aylıklık etmek, birbirlerine öyküler anlatmak, birbirleriyle şakalaşmak için çok zamanları vardı... ekonomistlerin açısından “yoksulluk” içinde yaşıyorlarsa da, boş zaman bakımından zengindiler, bu da her zaman en az bulunur mutluluklardan biri olmuştur. Uygarlığın gelişimi toplum için gerekli işleri alabilmesine artırmıştır: büyük kentsel yığılmalar, kamu anıtları (kimileri Kahire'deki piramitler kadar kocaman ve ezici!), caddeler, kemerli yollar, lağım sistemleri, günlük kullanım için eşya ve ince zanaatkarlık işleri, tüccarlar, yönetim bürokrasisi, sekreterler, patronlar, askerler... atalarımızın yabancı, rahat yaşamına son veren birçok yeni işler.

14 Temmuz Direniş Kararı Bugün Her Zamankinden Daha Fazla Zafere Ulaştıracak Bir Savaş Kararıdır

Özgürlük Notları

Abdullah
ÖCALAN

1 4 Temmuz Direnişçilerinin anısına bağlı kalabilmek çok büyük bir meseledir. Parti yoldaşlığı, dava arkadaşlığı, eğer kendi en temel direnişçilerinin gerçeğini bütün yönleriyle kavrayamıyorsa, o zaman kendilerine en büyük kötülüğü ediyor demektir.

Şunu çok açıkça söyleyebiliriz ki, partimiz içinde büyük direniş şehitlerimizin anısına layık olamama, onu kendi her türlü yetmezliğine perde yapma, onun üzerinde ucuz yaşamak isteme, onunla her türlü geriliğini bekleme, direniş şehitlerinin büyük bir çağrı anlamına gelen bu büyük gün kararlarını bir türlü kavrayamama, kavransa bile gereklerini yerine getiremem ve sanki bu normal kabul edilebilecek bir yaşamış gibi davranma, büyük direniş şehitlerinin özellikle yaşamlarını daraltma, giderek sanki anıları silinmiş gibi hafıza kaybı içine girme, şehitlerin anısıyla kendini güçlendirme şurasında kalsın, onun mirasıyla

geçinip gitme durumları vardır. Eğer işler böylesi bir noktaya, aşamaya gelmişse, bilmeliyiz ki o parti ve o yol arkadaşlığı en tehlikeli bir durumla karşı karşıya demektir.

Devrimci mirasımız emek değerlerimizdir

Biz her zaman şunu söyledik; eğer görevlerimiz biraz böyle bağlı kalabilmişsek ve eğer halen direnişten vazgeçmiyorsak, burada rol oynayan en temel husus; kesinlikle bütün direnişçilerin ve özellikle de direniş şehitlerinin anısına gösterdiğimiz bağlılıktır. Mümkün olduğu ölçüde kendimizde onu hissetmek ve ona helal getirmeden başarıyla yaşatılmasına güç getirebilmektir.

Yaptığımız bütün değerlendirmeler şunu gösteriyor; hali hazırda partinin görevlerini, partinin savaşım silahlarını eline alanlar, direniş şehitlerinin anılarının emrettiği karşılığı vermekten çok uzaktırlar. En yaygınca yaşanan tehlike; dire-

niş şehitlerinin anılarına göre kişiliğini hazırlama, ona göre silaha sarılma, ona göre görevlerin üzerine yürüme değil, biraz daha mirası kemirme, bu mirasın korunması uğruna sarf edilen çabaları kendi bireyciliğine yontma ve kendi sefil kişiliğini bununla ayakta tutmaktır. En son şahadete erişeni de dahil, bütün direniş şehitlerinin anısına verilen bu karşılık, gerçek bir tehlikedir ve yaygındır.

Ben sürekli şunu vurguladım; her türlü yetmezliğin altında kendi değerlerine doğru yaklaşamama, bu gücü gösterememe vardır. Büyük namussuzluk, büyük soysuzluk, mirasyedicilik buradadır. Biz, bu noktada, gerekirse kavgayı daha da şiddetlendireceğiz. Bunu anlamak zorundasınız, düzen sizi ne hale getirmiş olursa olsun, yine de anlamak zorundasınız. Bireycilik hastalığı sizi ne kadar etkisi altına almış olursa olsun, en yüksek emek değeri olan devrimci mirasımızı, bu anlayış ve tutuma çiğnetmeyiz.

Görebildiğimiz kadarıyla partimizde çok büyük direniş değerleri olmasına rağmen, belki de bir kişiyi bir defa, yüz bin defa güçlendirecek kahramanlık değerleri olmasına rağmen, onlarla bütünleşmemek hastalığı vardır. Tam tersine, onların mirası üzerinde ucuz yaşama hesapları yapılmaktadır. Bu büyük bir alçaklıktır, büyük bir sorumsuzluktur. Maalesef başta savaş cepeleri olmak üzere bir çok alanda bu vardır.

Halbuki ölümler burun buruna yaşıyor ve buna rağmen bir çok alandakiler “bir gün bile yaşayacaksa paşa gibi yaşayalım” diyorlar. Kariyerizm mi olur, erkenden iktidar hastalığı mı olur, bir birimin üzerinde bir günlük ağalık mı olur, bir demli çay mı olur, bir ucuz ahab-çavuşluk mu olur; “bunları yapalım da ne olursa olsun” diyorlar. Yaşama gösterdiğiniz büyük saygısızlık, devrimci direnişçilerin anısına büyük saygısızlık, yetmezlik, gaffet buradadır. Büyüyememenizin en temel nedenlerinden birisi de budur.

Önce şehitlerin yaşamlarını sonra kendi yaşamlarımızı esas almalıyız

Hemen her devrimin de başına geldiği gibi, yani başınızda amansız bir katliamla birlikte, peş peşe büyük acılar yaşanırken, bazılarının sürekli bireyciliğini esas alması, onu daha da güçlendirmesi ve hiç emek harcamadan bunu yapmak istemesi en lanetli ve tehlikeli yaşamlardan birisidir ve bu tehlike sizin yakınınızdadır. Siyasi tecrübenin olmayışı, hatta kendi kişiliğinize saygının bile doğru değerlendirememesi, çok tehlikeli iktidar anlayışı ve bireysel yaşam anlayışı ki, buna düzenin günlük etkileme gücünü de ekleyelim, yine çok sakat iktidarlaşıma heveslerinizi de ekleyelim; bütün bunlar sizi, devrimci değerlerle büyük çelişkiyi yaşayan, kabul edilemez sınırları çoktan aşmış ve bir suç pratiğinin sahibi olarak her an kafasını bir duvara,

taşa çarpıp yüz geri olacak bir konuma getirmektedir. Bu, çok kötü bir durumdur, en temel bir göreve bile layıkıyla karşılık verememidir.

Bu kadar büyük direniş değerlerinin anısına neler yapılamaz ki? Buna rağmen basit bir gerilla eylemini bile düzenleyememe, bir örgütlenmeyi geliştiremememe, bir propaganda kampanyasına girişememe, bir örgüt toplantısına bile hakkını verememe ve hep kendi hastalıklarıyla ortalığı meşgul etme tutumu, en aşağılık tutumdur ve her türlü çıkar hesabını içerir. Bu durum, küçük-burjuvazinin, bizim topluluğun çok düşmüş, her şeye razı, eline ne geçerse ona yatmış kişiliğinin kendini dayatmasıdır. Yine kendi değerleri etrafında kendini terbiye edememe, bu değerlerin önüne her türlü bireyciliğini koyma, ya da bir intihardan öteye gitmeyen bir fedakarlık anlayışıdır bu. Bir anlamda da, bu değerlerle dalga geçmektir.

Bu anlayışlar kişiyi hiçbir yere götürmez. Ne yapıp yapıp direniş şehitlerinin ve hali hazırdaki tüm soylu direnişçilerin yaşamını, kendi yaşamınızdan öne almalısınız. Önce onların yaşamı, sonra bizim yaşamımız gelmelidir. Yoksa başka türlü çok aşağılık olursunuz.

Değerler büyük direniş şehitlerinin mirasıdır

Ben aylardır haykırıyorum; sizlerin şahsında bütün bu durumları yaşayanlara sesleniyorum: Siz ne sanıyorsunuz büyük direnişçiliği? Benim bile takatim yetmiyor onların anısını karşılamaya, çok zorlanarak sürdürmeye çalışıyorum. Görmüyor musunuz? Bir yandan teorik gelişme yaratmaya, diğer yandan pratik olanakları son takatimize kadar geliştirmeye çalışıyoruz. Peki siz ne yapıyorsunuz? Kendi eğitiminizi bile belirlenen bir süre içinde yapamıyorsunuz.

Yaratılan değerler var. Bu değerler

büyük direniş şehitlerinin mirasıdır. Çünkü çok şehit verildi, çok büyük direnildi ve değerler de büyüyor. Anlaşılmayacak hiçbir yönü yok bunun. Fakat bütün bunlar size peşkeş çekilmek için değildir. Bunun içinde yeni bir insanlığı yaratmak vardır; bunun içinde bir halkın kesin bağımsızlığını sağlamak vardır; bunun içinde özgürlüğün ve emeğin karşılığını vermek vardır. Değerler bunun değerleridir. Devrimci teori, ondan kaynaklanan politika, her türlü kural ve yaşam gücü bunun içindir.

Doğru ideolojik kişilik ile gerçek sahiplenme

Tüm bunlara rağmen, halen yaygınca yaşanan, yetkilerle nasıl oynanır, bir alanın olanağı nasıl çarçur edilir, kendinizi nasıl kaybettiğiniz, olanakları nasıl kapıp götürdüğünüz gibi tutumlar oluyor. Açıkça söylüyorum; bunun bu büyük direniş değerleriyle ne alakası var? Bu saygısızlık niye bu kadar derinliğine işlenmek istendi? En sorumlu düzeyde, her gün savaş cepheleriyle tartışıyoruz; “değerlendiremedik, göremedik, kendimizi yaşadık, erken iktidar hevesine kapıldık veya bunu engelleyemedik” diyorlar. Peki bir devrimcinin ağzına alacağı sözler mi bunlar? Yine bu sözleri ağzından çıkarmayan tek bir kişi var mı? İşte gelişmeyen kişilik! İşte politikada, örgütlenmede ve askerlikte kendisiyle alay eden kişilik! Bilmem nasıl yaşatabiliriz veya siz nasıl yaşatacaksınız bu kişiliği?

Siz büyük değerleri ne sanıyorsunuz? Onların anısına bağlı kalmayı nasıl biliyorsunuz? Onların değerlerine nasıl göz-kulak oluyorsunuz? Bu sorulara doğru bir cevabınız olmalı. Bu kadar değer düşkününü, değer çarçurcusu, değer gafil olmamalısınız. Hatta bir çok yönüyle koyuverseniz bile, bu değerlerin yaşamsal diriliği ve egemen olması söz konusu olduğunda kıyamet koparmalısınız. Çünkü halkımızın varı-

yoğu buradadır. Buna sahip çıkma gücünü biraz göstermelisiniz. İnsan sizin yüzünüze bakıyor, bütünüyle gözünüzü aşağıya dikmişsiniz, “basitliğimi nasıl kurtarırım, nasıl düşerim, düşürürüm” diyorsunuz. Bu tutum değerleri nasıl yükseltir? Sizde “bu değerleri dağa-taşa nasıl nakşederim, nasıl büyük bir başarıya dönüştürürüm” hesabı var mı? Pratik bunun tersini gösteriyor. İşte örgüt biraz üzerine geldi mi “nasıl ağlar-sızlarım” diyor. Biraz iş istenildi mi, “nasıl bahaneler ararım” deniliyor. Ağırlıklı olarak sığındığınız durumlar bunlar oluyor.

Ben mutlaka bir başarı için yaşamak zorundayım

Bakin bütün çalışanların değerlendirmelerine, raporlarına kusurlu ve yetmez! Peki kendini kurtaran birisi böyle mi olmalıydı? Vatani kurtarmayı göze alan, bir imhayla karşı karşıya olan, halkın özgürlüğünü ve imhanın önlenmesini görev belleyen siz değil miydiniz? Öyle olmanız gerekmiyor muydu? Bakın pratiginize, buna mı yol açıyor, yoksa kayıp mı ettiriyor? Bu soruyu kendinize hiç sormayacak mısınız?

Benim, direniş değerlerine birinci sırada bağlılığım vardır ve asla çiğnetmem. Fakat yalnız başıma benim bu değerleri çiğnetmemem yetmiyor. Tepeden tırnağa kadar bütün partililerin, savaşçıların aynı tutum içerisinde olması gerekiyor. Çok gençsiniz, başarı hanenizde fazla bir şey de yok. Bu durum karşısında “ben mutlaka bir başarı için yaşamak zorundayım, benim bu yaşamıma bazı başarılar sığdırılmak zorundadır” demeyecek misiniz? Sıradan bir insan bile olsanız, bu soruyu kendinize sormanız gerekmez mi? Böyle bir çirkef içinde bulunduğunuz söylemeyecek misiniz? Sürekli “yetki gasp ettik”, sürekli “bastırmacılık yaptık”, sürekli “emeğin üstünde kendimizi etkili, görevli veya güçlü

gösterdik” diyorsunuz. Bu tutum affedilebilir mi? Bir kişi kendisini buna kaptırmissa, ondan her türlü lanetli sorun çıkmaz mı?

Terbiyeli olmak demek; değerlere layıkıyla bağlı kalmayı, başarıyla bağlı kalmayı bilmek demektir

Demek ki, bu büyük terbiyesizliği, saygısızlığı aşmak zorundayız. Bu da nereden geçer? Bir görev karşısında az çok bir değer ifade etmeyi, onu yürütmeyi, hiç olmazsa kötü bir kaybın sahibi olmamayı gerektirir. Bu konuda biraz vicdanınız harekete geçmeli.

Devrimimiz için en büyük tehlike tam da bu noktada ortaya çıkıyor. Biraz değer var, her şey onun üzerinde odaklaşıyor. Ne de olsa teorik görüşler çok hazır, o zaman fazla düşüncemizi geliştirmeye gerek yok; maddi değerler çok hazır, o zaman fazla arttırmaya veya dikkatli kullanmaya gerek yok deniyor. Eskiden bir sigaraya, bir tas çorbaya takla atan, şimdi PKK görevlisi olduğunda kendine en değme memurdan, köy ağasından daha fazla yer tutabilen görüyor ve hızla bunu ele geçirmeye çalışıyor. Kavgayı en tehlikeli bir biçimde anlamadır bu; yetkiyi en kötü bir tarzda kullanmaktır. Ve gerçek tehlike işte buradadır.

Biz, bütün gücümüzle çalışarak durumları biraz ilerletmek istiyoruz. En başta eğitimi geliştirmeye ve beraberinde her türlü örgütsel bağları ve eylemsel olanakları ortaya çıkartmaya çalışıyoruz. Fakat eğitimden ve eylemden en fazla sorumlu olması gerekenler ise, “ne de olsa yapılıyor, kendini daha fazla yoğunlaştırmanın ne gereği var” diyor. Peki nerede başarı, nerede bir görevin üzerine doğru yürüme? O zaman da “ne de olsa genel yapıyor, herkesin başarısına ben de ortak oluyorum, biraz da kendimi kamufle eder, başka türlü gösterip idare ederim” diyor. Ancak iyi bilelim ki, bu

tür yaklaşımlar ve hesaplar adamı iflah etmez, hiç kimse bu tarzda kendini kanıtlayamaz.

Büyük direniş şehitlerinin anıları büyük bir çağrıdır

Nitekim görüyorsunuz ki, buna karşı benim büyük yönelimim vardır. Düşmanı bir tarafa bıraktık, bu anlayış ve tutuma karşı savaş geliştiriyoruz. Bu konuda kül yutmayacağımızı herkes bilmek zorundadır. Ben kalkıp da bu kadar büyük bir direnişin, başta şehitleri olmak üzere kanıtlanmış değerlerine saygısız yaklaşımı kabul edemem. En zafer kazanılacak alanlara oturmuş ama, doğru-dürüst bir örgütlenme yapmıyor; binlerin eğitim ve örgütlenme imkanını yakalamış, ama doğru-dürüst bir toplantı bile geliştiremiyor; çok rahatlıkla ordu kurabilecek koşulları elde etmiş ama, varolanı bile dağıtıyor; biz bunu kabul edemeyiz!

Direniş değerlerine sağ yaklaşanlar, soysuz ve çıkarıcı olanlar şunu demeye getiriyor; biz yolumuzu incelterek sürdürebiliriz. Fakat PKK tarihi de farklı bir şeyi ispatlıyor; bunu diyenler kötü kaybediyorlar, böyle yaşadığını sananlar en kötüyü yaşıyorlar. Bunu kesinlikle bir tutum olarak mahkum etmeliyiz ve hiç birimize yakıştırmamalıyız!

İşte böylesine büyük günlerin direnişçilerinin anısına verilecek tek karşılık bu olmalıdır. Biz, sizi bu kadar uarmamalıyız. Bu büyük direniş şehitlerinin anısı zaten kendiliğinden büyük bir çağrıdır. Biraz insanlık borcu olduğunu söyleyen, biraz kendini bu değerlerin sahibiyim gören herkes, bu çağrıyı zaten iliklerine kadar hisseder. Bir düşünün, kimdiler bunlar, nasıl başladılar bu direnişe? Bunlar direnişin doruk noktalarıdır. Her doruktan diğer doruğa kadar da binlerce küçük doruk vardır. İyi düşünün, bu zincir halkası nasıl örülmüştür? Bunu bilmeyen, PKK tarihini bilir mi, bunu bilmeyen direnişin tarihi-

ni anlar mı? Bunu bilmeyen asker olabilir mi, bunu bilmeyen genel doğruyu bir savaşa yatırır mı?

Sıradan yaşamlara hayır!

Ben kolay yanılamam ve boş yere de konuşmam. Bir eksikliği görmeden asla abartmam da. Büyük değerler söz konusu edildiğinde söylenmesi gereken sözü söylememek ve gereken davranışı göstermemek, bizim kendimize yapabileceğimiz en büyük kötülüktür. Biz örgütün bazı olanaklarını sağlam tuttuk diye ve bazıları halen yaşama imkanını sürdürüyor diye bir çok alan sıradan bir yaşamın içinde olamaz, sıradan bir duygu ve düşünceye sahip olamaz, sıradan bir pratikle ve hele hele başarısızlığı apaçık belli olan bir pratikle yetinemez. Aksi halde, bütün varlık nedeninizi, devrimci olma gereklerini zi ayaklar altında çiğnemiş olursunuz.

Siz neyi ifade ediyorsunuz? Bireycilik, çıkarıcılık yetki hastalığı, başkalarının emekleri üzerine, olanaklar üzerine göz dikmek, yoldaşına karşı saygılı olmamak, yoldaşını ve partiyi güçlendirmemek; bütün yaşamınızda sergilenen bunlar oluyor.

Bir de büyük direniş şehitlerinin anısına bakalım: Peki onlar neyi kanıtladılar? Hiç kendini düşünmeyeceksin, dava emrettiği zaman canını en amansız bir şekilde adayacaksın! 14 Temmuz direnişçilerinin vücutlarına bakın; bir deri bir kemik kalmadılar mı? “Gidelim rahat koşullarda yaşayalım, yetkiyle yaşayalım” demek nerede kalıyor? Bu mudur onların anısına bağlılık? Kendini sıkmayan, yormayan tutumlarınızla mı sahip çıkacaksınız bu değerlere? Vicdanınız kaldırıyor mu bunu? Ama kendi yaşamınıza, pratiğinize bir bakın, bir de doğruları görün; siz işte buradan kaybediyorsunuz.

Ben bu değerler söz konusu olduğunda, kendini yeterli partileştirme-

mekten, ordulaştırmamaktan bahseden adamın en büyük şerefsiz olduğunu söylüyorum. Bunlar küçük değerler midir? Bu çağrılar rahatlıkla bir tarafa itilecek çağrılar mıydı? Bir kez daha canlandı Mazlumların, Hayrilerin, Kemallerin önderlik ettiği direnişin anıları! Hatta en son Ronahilerin kendilerini ateşe vermeleri var. Bir de kendinize bakın; bunlara ne kadar cevapsınız? Onlar bir PKK'li siz farklı PKK'li veya onlar böyle, siz başka türlü yaşarsanız, bu çelişkiyi rahat bir şekilde sineye oturtabilir miyiz? Onlar parti için böyle giderken, sizin bu tarzda yaşamınıza göz yumabilir miyiz? Direniş kalelerimizin, görev sahalarımızın böyle sıradan geçirilmesine onay verebilir miyiz? Sizin sıradan yaşamınıza “iyidir” diyebilir miyiz? Hayır, hayır, hayır!

Gerçekten esas olan, hiçbir harekete nasip olmadığı kadar büyük direnişçilerin anısının emrettiklerine bağlı kalmaktır. Bu bizim için büyük bir sorundur. Ne yapıp edip bütün halkımızı ve başta da partiyi ve orduyu bu direniş değerlerine göre canlandıracağız. Şimdi siz bunu yaptınız mı, yapıyor musunuz? Bu soruyu sormadan bu kutsal günleri, 14 Temmuz'u karşılamazsınız.

Lafazanlıkla hiçbir işin başırlamayacağını bilmelisiniz

Çok ağır kayıplar, başarısızlık, sıradan bir görevin üzerine bile doğru yürümeme; gerçekten sizin kara yüzlü olmanız anlamına gelir. Direniş değerlerinin, direniş şehitlerinin karşısında bir hiç olduğunuz anlamına gelir. Neden böylesiniz, gafletten mi? Değerler birikimi olarak kendinizi yenileyemekten, kendinizi yeniden kazanamaktan ötürü mü böylesiniz? Kendi basitliğimize “geleneksel yaşamdır, düzen etkileridir” diyorsunuz, “parti çizgisine ve onun her türlü zorlu pratiğine gerektiği kadar yer verememdir” diyorsunuz. Sonuçta böyle yüzü kara olma, ciddi bir sınav söz konusu olduğunda, lafazanlıktan öteye gidememe gerçeği var.

Zaten bütün çabalarım biraz bunun içindir ve beni biraz yaşatıyor da. Bu sizin için de çok yakıcıdır. Eğer gerçekten önemli direniş günlerine anlam verecekseniz, bu söylenenlerin ışığında kendi durumunuza yeniden anlam vermek zorundasınız. Böyle günler karşısında yeriniz neresidir, bugünü karşılama gücünüz nedir, bugünler nasıl karşılanır, veya bu tür günler bu anlamda size neyi yükler? Bunu sadece

bilince çıkarmak değil, kesin bir görev anlayışına, çalışma tarzına, temposuna dönüştürebilmek gerekir. Tek çareniz budur. Bunun dışında affedileceğinizi sanmayın. Ne tarih, ne düşman, ne parti, ne şehitler, ne de yaşayan değerler sizi affetmez. Akıllı olmalısınız, lafazanlıkla hiçbir işin başarılacağına bilmelisiniz.

Doğru yolda olmayan her şey boştur

Görev adamı olacaksınız, parti çizgisi temelinde asker olacaksınız, gerilacı olacaksınız. Bunun bütün esaslarına kendinizi amansız verdiniz mi, yaşamınızın tek doğru yolunu benimsemiş olursunuz. Aksi halde, ölünüz bile işe yaramaz. Yani bu doğru yolda olmayan her şey boştur.

14 Temmuz'u anıyoruz. Bugün, bir grup zindan direnişçisi kendi şahıslarında, bir halkın bütün özgürlük umutlarını son kırıntısına kadar yok etmek isteyen düşmana karşı, kendilerinde somutlaştırdıkları PKK direnişçiliğini gösterdiler. Bu, tartışmasız bir gerçektir. En zor dönemde, 1980'lerin başlarında, ayakta olan ne varsa tümüyle imha eden ve kasıtlı olarak bir daha yeşermemesi için bütün tedbirleri arkasına alarak yüklenen bir imha politikasına karşı, gereken her türlü direniş gösterildikten sonra, en son direniş olarak kendi bedenlerini eriterek, kendi nefeslerini o biçimde tüketerek son yolu deniyor, en güçlü direniş eylemine karar veriyorlar.

Aslında en büyük mücadeleyi vermek isteyen yoldaşlardır. Hayrileri, Kemalleri biz çok iyi tanıyoruz. Mücadele tutkusuyla dolu olan arkadaşlarımızdır. Devrimci pratik, onlar için yaşamın kendisidir. Hayri, nefes nefese örgüt çalışmalarını, propagandasını yaşayan, bunun dışında tek bir boş günü bile olmayan büyük bir kişiliktir. Kemal, tepeden tırnağa kadar her şe-

yini partinin hizmetine sunmuş, her şeyi ile partinin mücadele çizgisini yaşayan, yine partinin yaşam tarzını nefes nefese götüren bir kişiliktir. Bu konuda çok şey söylendi, daha bir çok şey de söylenebilir ve söylenecektir de.

Kendini, partimizin gerçeğinde, en zor koşullarda ve olanaksızlıklar içinde oldukça yetiştirebilmiş, bundan vazgeçmemeye en büyük direnişle karşılık vermiş yoldaşlarımızdır. Bunu defalarca kanıtlamış kişiliklerdir. Böylesi bir direniş kararlılığına, bu kişilikler önderlik etmiştir. Burayı çok iyi anlamak gerekir.

Bir direnişçi nasıl yaşar?

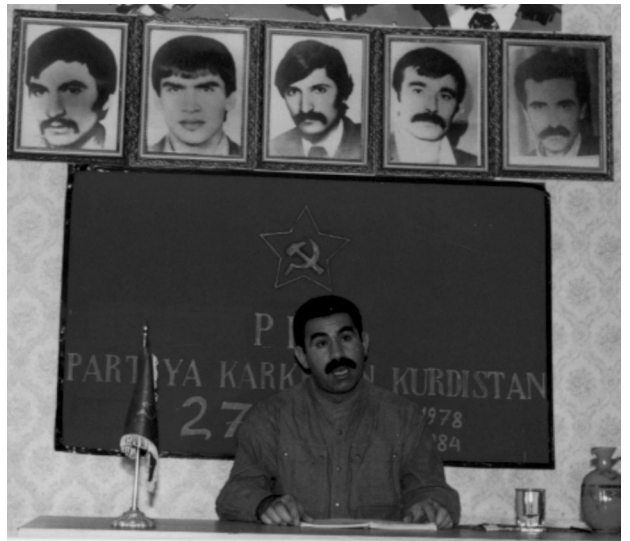
Onlar, o amansız Diyarbakır zindan direnişçiliğinin birkaç yönünü, tüm işkencelere göğüs gererek yaşadılar. Onun her dakikası bile bir yıl kadar uzun ve kahredicidir. Sizin zift bağlamış yüreğinize söylüyor bunu; gerçekten her dakikası bir yıl kadar kahredicidir. Partinin adını biraz daha söyleyebilmek ve mücadelesini biraz daha uygun koşullarda sürdürebilmek için, birkaç yıl süren bu anları böyle değerlendiriyorlar.

Mazlum'un kibrit çöpüyle eylem düzenlediğini biliyoruz. Newroz ateşini yaktı. Bunları yeniden neden hatırlatıyorum? Çünkü, zafer kazanacak silahlar var elinizde, zafer için her şeyi sunan özgür dağlar var, ordu gücümüz var. Fakat bunları halen nasıl savaşa sü-

remediğiniz, nasıl çarçur ettiğiniz ortada. İçinizde böyle yapan komutan az mı? Bunların vicdan denilen nesneden veya moral değerden biraz haberi varsa, iyi düşünmeli ki, bu çizginin direnişi için kimler ne yaptı? Bir kibrit çöpünden direniş imkanını ortaya çıkararak ve can bedenini eriterek direnişi sürdürmek isteyen kimdir, bunun karşısında en büyük savaşım değerlerini kullanamayan kimdir?

Bu direnişler karşısında, sizin bu şekilde yaşamınıza izin vermemem gerekiyor. Özellikle de özgürlük dağlarında yüzlerce silahı düşmana kaptıran, yüzlerce savaşçıyı savaştırmadan tasfiye ettiren ve halen de direniş önderliği olduğunu söyleyenlere bu hak. Peki hiç böyle olur mu, sizde vicdan denen olay hiç yok mu? Bize "hazırlanamamıştık, eğitememiştik" diyorlar. Peki nasıl yaşıyorsunuz siz? Biz, yıllardır sizi eğitmeye çalışmıyor muyuz?

Tekrar söyleyeyim ki; gençler de dahil, hepimiz büyük suçlusunuz bu konuda. Ben artık ağır kelimeler kullanacağım. Hızla eğitip sıyrın kendinizi bu durumun içinden. PKK'nin değerleri büyüktür. Sizi zorlayarak yaklaştırmak istemiyoruz, vicdanınız sizi bu değerlere yaklaştırmalı.

O Gani Dağının

Özgürlük Gerillasıydı

Cemo DEVRİM

Pazarcık tarih boyunca istila, işgal ve yabancı egemenliklere karşı başkaldırı ve direnişlerin yaşandığı bölgelerimizden biridir. Bu önemli özelliğindedir ki, faşist-sömürgeci TC, bölge üzerinde özel olarak durmuştur. Kemalist ideoloji tüm zehrini buralara akıtmış ve nihayetinde buraları Kürdistan'dan koparmak istemiştir. PKK öncesine dek her ne kadar bazı kabul gören ideolojilerle maskelenmiş olsa bile bölgede egemen ve geçerli olan, Kemalist ideoloji ve CHP'ciliktir.

Partimiz bu alana Kemal Pir hewalin başında olduğu bir Kürdistan devrimciler grubuyla girmiş, yürüttüğü ideolojik-politik çalışmalarla ve büyük fedakarlıklarla sergilediği pratikle Kemalist ideolojinin ve türevlerinin etkisini kırmış, maskeler düşürülmüş ölüm derecesine getirilen Kürt halk özelliklerinin dirilmesi önündeki bentler yarılarak halkla bütünleştirilmiş ve böylece bölge mücadeleye kazandırılmıştır.

Kendi bakış açısıyla bir sonuca varmak isterdi

Dr.Welat hewal, yurtseverlik duyguları olan bir ailenin tek erkek çocuğu olarak 1965 yılında Pazarcık'a bağlı Salmanipek köyünde doğar.

Ailesinin yurtsever duygulara sahip olması nedeniyle daha küçük yaşlarda yurtseverlikle tanışır. Ancak yakın akraba çevresi sosyal-şovenizmin etkisi altındadır. Dr.Welat hewalde kısmen bu etkiyi yaşar.

Bu dönemlerde mücadeleimiz oluşum halindedir ve etkinlik bakımından da belli bir noktaya gelmiştir.

Ancak Dr.Welat hewal bunu anlayabilecek ve anlam verebilecek durumda değildir.

Dönem itibarıyla Kürtlük adına deyim yerindeyse her şeyin unutturulduğu, öz değer yargılarının sözünün bile edilmesinin ağır bedeller gerektirdiği, mezhepsel

çelişkilerin körüklendiği, halkın birbirine kırdırılmak istendiği karanlık bir dönemdir.

İşte her şeyin böyle aleyhte olduğu koşullarda partimiz karanlığı aydınlatan bir güneş gibi sadece Kürt halkı için değil ezilen tüm halklar için doğusunu gerçekleştiriyordu.

Dr.Welat hewal, partimizin doğuş yıllarında çocukluğunu yaşamaktadır. Tarım ve hayvancılık yapan ailesine yardım eder. Köyde ilkokula gider. Ağırbaşlı ve olgun olması itibarıyla köylüleri tarafından çok sevilir ve bu özelliğiyle örnek gösterilir.

"Dr.Welat hewal, gerilla saflarında kısa bir süre içinde fedakarlığıyla, ağırbaşlılığıyla, olgunluğuyla ve çalışkanlığıyla öne çıkar. Tüm gerillanın ve çevre halkının takdirini kazanır, sevilir ve örnek gösterilir. Onda gelişme özellikleri çok belirgindir. Daha da gelişmek ve yetkinleşmek üzere Parti Önderliği talimatıyla Mahsum Korkmaz Akademisine ulaşır"

Henüz çocuk yaşta olmasına rağmen toplumda yaşanan çelişkileri görebilmekte fakat bunlara derin anlamlar verememektedir. Kürt olduğu ve Kürtçe konuştuğu halde kendisine Türk denilmesine ve Türkçe konuşmak zorunda olmasına da bir anlam veremez. Yavaş yavaş da olsa Kürtlüğünün bilincine, Türk sömürgeciliğinin ve barbarlığının ayırımına varır.

İlkokuldan sonra bir yakının yanında Pazarcık'ta ortaokula devam eder. Burada aileden fiziki olarak ayrı düşmüştür. Yaşamın zorluklarını aşmak zorundadır. Bir taraftan okula gider bir taraftanda çalışır. Bu dönemde okuduğu okul da faşist çetelerin kuşatması altındadır. Okul idaresi tamamen bu çetelerle iş birliği içindedir. Okulda hemen her gün faşist terör yaşanmaktadır. İşte bu süreçte Dr.Welat hewal TC sömürgeci karakterini daha iyi görür, Parti çalışmalarını gözetler. Kendi bakış açısıyla bir sonuca varmak ister. Ancak sosyal-şoven düşünceler Onun kendi gerçekliğini görmesi önünde ciddi bir engeldir.

Dağların doruklarını, soğuk sularını gerçekten anlatılmaz tabiatı gördükçe içim açılıyordu

Okuldan arta kalan zamanını köyde ailesine yardım ederek değerlendirir. Zaman zaman dedelerinin başkaldırı ve direnişlerinde düşmanla amansız çatışmalara girdiği dağlara çıkar. O dağlara sevdalıdır. Dağlarda düşmanla savaşarak şehit düşen dedelerini anar. Dr.Welat hewal her yıl bu dağlardadır. Gökseyir yaylasının doğal güzelliklerini mücadeleye katıldıktan sonra şöyle anlatır: "Katılım her zaman içimde

vardı. Ancak kendimi yetiştirdikten sonra katılmayı düşünüyordum. Dağlarda bulduğum arkadaşlardan etkilenmemem imkansızdı.

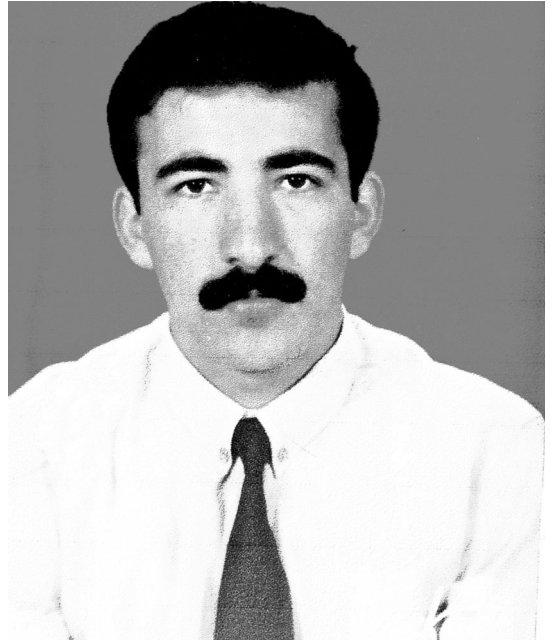
Ayrıca o dönemde bir çok klasik roman okuyordum, gerilla yaşamı çok romantik ve çekiciydi. Hele Kürdistan'daki gerillalar üzerine duyduklarım beni çok duygulandırıyor. Arkadaşlardan bir kaç gün dağda kalmak için izin istedim. Onlarla yürüyor, dağları, akarsularını, köyleri her şeyi izliyordum, bir başka güzellikti bu gördüklerim. Arkadaşlara okula dönersem bu yaşadıklarımı mutlaka kaleme alacağım diyordum. Dağlarda yürüdükçe yürüdük, Engizek'lere çıktık. Dağların doruklarını, soğuk sularını gerçekten anlatılmaz tabiatı gördükçe içim açılıyordu. Buna bir de Parti yaşamı eklenince bu dağlardan ayrılamazdım iste benim katılmam böyle oldu."

Sade bir yapıyla sorunlara çözüm olmakta sanatkardır Dr.Welat

Dr.Welat hewal ortaokuldan sonra liseye devam eder. Liseyi de Pazarcık'ta okur. Daha sonra üniversiteye giriş sınavını kazanır yüksek bir puanla Çukurova TIP fakültesine kayıt olur. 5. Sınıfa kadar okur. Bu süreçte okulda YCK'nin düzenlediği etkinliklere katılır. Gün geçtikçe mücadeleyi daha yakından tanır. Aktif bir çalışırken 1989'da gerilla ile ilişki kurar.

Bölgede bulunan gerillaya bağlı olarak Pazarcık'ta gençlik komitelerinin oluşturulmasında yer alır. Köyüne her gidişinde, halka yaşanan süreci kavratmaya ve mevcut olan çelişkileri çözmeye çalışır. Çalışmalardan mutlu olur. Sade bir yapıyla, büyük bir sabırla halkın anlayabileceği doğru bir üslupla sorunlara çözüm olmakta sanatkardır Dr.Welat.

Ülkemiz Kürdistan tarihine geçen eylemlilikleri ve bunların yaratıcıları olan yüce şahadetleri duydukça etkilenir. Mücadeleyi tanıdıkça da partiye sevgisi ve bağlılığı artar. Bu da O'nu mücadeleye katılmanın tarihi bir zorunluluk olduğu bilincine götürür. Faşist sömürgeciler halkta filizlenen ve boy veren çağdaş ulusal kurtuluş bilincinin önüne geçmek ve yine halkı kendi karşı-devrimci konumuna çekmek için barbar uygulamalarını tırmandırmaktadır. Yine tarihte olduğu gibi o dönem de 'Kürt'ü Kürt'e kırdırma' politikasına işlerlik kazandırma çalışmaları

devrededir. Dr.Welat hewal, bu insanlık dışı politika karşısında müthiş öfke duyar.

Halka, ne pahasına olursa olsun bu politikanın kabul edilmemesi gerektiğini belirtir ve karşı koyar. Gerillaya fiili katılmadan önce gerilla yaşamını, doğayı ve ülke gerçeğini tanımak için yoğun bir çaba sarf eder, mücadelenin tüm zorluklarını bilince çıkarıp, belirli bir netleşmeyi de yaşayarak gerillaya katılır. Dr.Welat hewal artık çok sevdiği ve bildiği dağlarda halkının ülkesinin ve ulusal bağımsızlık ve özgürlük özleminin gerillasıdır. O artık yüce umudun savaşçısıdır. O artık yüce insan, büyük umudun yaratıcısı ve yürütücüsü Önder Apo'nun engin perspektifleri ve talimatlarıyla savaşan ordumuz ARGK'nin bir neferidir.

Sadece gerilla komutanı değil aynı zamanda eyaletin Türk-Kürt köylerinin doktorudur

Dr.Welat hewal, gerilla saflarında kısa bir süre içinde fedakarlığıyla, ağırbaşlılığıyla, olgunluğuyla ve çalışkanlığıyla öne çıkar. Tüm gerillanın ve çevre halkının takdirini kazanır, sevilir ve örnek gösterilir. Onda gelişme özellikleri çok belirgindir. Daha da gelişmek ve yetkinleşmek üzere Parti Önderliği talimatıyla Mahsum Korkmaz Akademisine ulaşır.

Dr.Welat hewal, Mahsum Korkmaz Akademisindeki eğitimde yoğunlaşır. Parti Önderliği'nin geliştirici, dönüştürücü ve yetkinleştirici çözümlerleriyle hızlı bir gelişme kaydederek yetkinleşir. Azim, kararlılık ve olgunluk devrimci tarza dönüşerek yürümede ve yürütmede belli bir keskinliği yakalar. Kısa bir

zamanda akademi ortamında hızlı gelişimiyle takdir edilen arkadaşlardan olur. Parti Önderliği'nin onayıyla Akademi yapısı tarafından yönetime alınır. Partinin kendisine vermiş olduğu olanaklardan en iyi yararlanan zamanı altın değerinde ele alan, Parti Önderliği'nin çözümlerini kendi somutuna, kişiliğine indirgeyen Akademi mezuniyetini hak eden bir kişiliktir. O artık gördüğü eğitimle, Parti Önderliği'nden aldığı güçle ve muazzam dönüştürücü tarzla tarihin intikamını almak üzere Kürdistan doruklarında düşmanı bir kez daha dönme-mecesine temizlemek için ülkeye gitmeye hazırdır. Ve yola çıkar.

Dr.Welat hewal,1990 ortalarında ülkenin Güneybatı Eyaletinde doğduğu Pazarcık dağlarındadır. Buradan Sarıza, Gürünün köylerine, Göksuna, Tufanbeyliye, Saimbeyliye uzanır. Eyalet yürütmesinde görev alır. Uzun bir süre Binboğalar sorumluluğunu üstlenir. O sadece elinde silah bir gerilla komutanı değil, aynı zamanda eyaletin tüm Türk-Kürt köylerinin doktorudur da.

Fedakarlık ve alçakgönüllülükte eşine ender rastlanan bir yöneticidir aynı zamanda

Yapının içinde erimesini bilen biridir. Özellikle halkla bütünleşmesi, halkı ikna etme gücü beraber yürüdüğü arkadaşlarınca iyi bilinir. Öyle ki, Dr.Welat denildiğinde sınıma kaygısızca dayayabileceği bir kale gelir insanın aklına.

Çok sonraları Binboğa'lara gidildiğinde şu sözler her tarafta duyulabiliyordu. 'Dr.Welat gibi olmak gerekir. O mert ve yiğit bir insandır' Dr.Welat hewal üzerine bir yurtse-

ver 'Dr.Welat hewal 8 metre derin bir kuyudan fırlayarak 1000 metreden subayı vurmuş' diyordu. Yine 'Dr.Welat tıp malzemeleriyle köy köy dolaşıp köylüleri, yoksulları tedavi ediyormuş.' Bunu Türk köylüleri söylüyordu, yine; 'biz biliyoruz Dr.Welat herkesin evine gelmiştir. Kimseye zarar vermediğini de biliyoruz' Evet bu sözler uğradığı Türk köylülerinin söyledikleri sözlerdir.

Dr.Welat'ı Kürt ve Türk köyleri sevdiği kadar da, düşman ondan çekiniyordu. Aradan 3-4 yıl geçtikten sonra Dr.Welat tekrar Pazarcık'a gelmişti. İşte uzun zamandır ayak basmadığı Pazarcık toprağına tekrar ayak basıyordu. Düşmanın ağır yönlimlerine karşı, 'düşmanın geleceği varsa görececide var' sözlerini tekrarlıyordu Kendal (Hüseyin Martur) arkadaşına döndüğünde...

Her zamanki mütevazı gülüşüyle mevzileri bir kez daha yokladı

3 Nisan sıcak bir bahar gündü. Kuşların cıvı cıvı öttüğü soğuk bölgelerde baharın müjdeleyicisi olan leyleklerin geldiği, tomurcukların filizlendiği Gani dağının güzel ve neşeli bir kesitiydi. Düşman ablukayı daraltıyordu, arkadaşların noktasını tespit etmemişse de burarlarda olduklarını biliyordu. İşte yaklaşıyordu, ateş hattına giriyordu ve o an tüm nefesler tutulmuş düşmana nişan almak için mevzilerde karın üstü yatılıyordu. Dr.Welat hewalin grubunda Kendal, Mazlum, Mahir, Slav, Zerdest, Renas, Dicle, Deniz, Ahmet, Ali (milis) ayrıca N... ve X.... arkadaşlar vardı.

Ateş! komutuyla Mazlum arkadaşın kullandığı roketatarın ve BKC'nin çalışması bir oldu. Tüm

arkadaşlar düşmanın üstüne mermi yağdırıyorlardı. Arkadaşların moralleri tam yerindeydi Deniz hewal başlıyordu türküsüne 'ware de le le' diye. Kendal sesini gürleştirerek 'intikam,intikam yoldaşlar' diye haykırıyordu. Namlulara mermiler sürülüyor bir daha sürülüyor ve tekrar boşalıyordu bin yılların kini olarak düşmanın üstüne üstüne.

Dr.Welat her zamanki gibi sakinliğini koruyordu. Çatışma aksam saat 6'ya kadar hızından hiçbir şey kaybetmeden devam ediyordu, panzerler, havanlar, skorskyler, tanklara rağmen düşman ağır kayıplar vermişti. Düşman geri çekilerek hızla kaçmaya başladı. Dr.Welat hewal çevresine bakındıktan sonra gerilla birliğinde kayıp olmadığını görünce sevinçle yüzü aydınlandı.

O her zamanki mütevazı gülüşüyle mevzileri bir kez daha yokladı. İşte o an savaş uçaklarının sesleri yaklaşıyordu.

Bombalayacaklarına fazla ihtimal vermiyordu. Ama bu sefer kalleşçe gelmişlerdi. Yaklaştılar ve o insanlığın yüz karası düşman çatışmada yenemediği gerillanın üstüne kimyasal bombalar yağdırıyordu havadan.

Ölüm gazlarını son bir kez daha yağdırdıktan sonra uçakların yerini tekrar havanlar ve panzerler aldı. Gaz maskeleri takarak tekrar korkuyla yaklaşıyordu düşman.

Ama zehirlenerek şehit düşmüştü tüm arkadaşlar.

Dr.Welat hewal birliğinin başında kanının son damlasına kadar yiğitçe savaşır, kahraman yoldaşları Kendal, Mazlum, Mahir, Slav, Zerdest, Renas, Dicle, Deniz, Ahmet, Ali, N.... ve X... ile birlikte ölümsüzlüğe ulaşıp

Bilmezler ki son sözü söyleyecek olan çilekeş halkımın öz evlatları, kahramanları gerilladır.

Dr.WELAT ve yoldaşlarına, sizler teke tek dövüşte yenilmediniz, sizler insanlığın bir ayıbı olan kimyasal silahlarla toprağa düştünüz. Sizlerin düştüğü yerde bayrağı bizler kaldırarak yükseklerde dalgalandıracağız. Sizlere sözümüz vardı yoldaşlar sözümüz onurumuzdur onurumuzu çiğnetmeyeceğiz...

Yaşasın şahadetleriyle yaşamı yaratan Dr.Welat ve yoldaşlarına !!!

Gani Dağı'nın onbirleri

Gani dağı simdi yashı boynu bükük ve hüzünlü koruyamadı diye sahanlarını içine kapalı ve kederli söz vermişim basacaktım bağırma ağlarım, sızlarım on bir yigidime Welat'ı, Kendal'ı Mazlum'u Mahir'i ararım kaybettiğim Slav'ıma Dicle'me ağlarım ağlama sen Gani dağı ağlama dik dur sarp dur on birlerin unutulmaz unutulmadı alırsz intikamını onbirlerin ha bugün ha yarın

Gerillacılık Sana Çok Yakışmıştı be Çavreş

Şirhat Kanireş

“Gerillacılık senin için yeniden doğuş, yani yepyeni bir yaşam, yeni bir tarz, egemenlere karşı özgür bir iradenin başkaldırısı ve en sevdiğin doğa ile buluşmanın yeni adresi olmuştur. Her onurlu Kürt’ün gururu olan Kürt Özgürlük Hareketinin bir gerillası olarak seni her zaman yüreğimizde yaşatacağız. Çünkü Gerillacılık o kadar değerli bir yoldur ki, o kadar ihtişamlı duruştur ki; artık her Kürt gencinin hayalini süslemekte, gerilla yaşamının tadına varamayan birçok yurtsever Kürt genci içlerinde hep bir burukluk taşımaktadır”

Gerillacılık ne kadar da yakışmıştı sana. Duruşun, tenin, hal ve hareketlerin, en önemlisi de cesaretin ve kocaman yüreğin gerillacılık ile gerilla elbisesiyle ne kadar güzel bütünleşmişti. Okul (eğitim) hayatında çok renkli ve hareketli bir yaşamın vardı. Seni normal bir yaşamda, donuk ve çıkar dünyasına dayalı bir ortamda asla düşünemezdim. Çünkü sen gerilla ortamında üretken olan tüm yanlarını harekete geçirebilirdin ancak.

Sen gerillada tüm duygularınla, düşüncelerinle, fiziğinle, kininle, öfkenle, savaşçı kişiliğinle zirveye çıktın. Ve bu nedendir ki çok kısa sürede takım komutanlığına yükseldin, Biliyorum gerillada savaş sanatını, iyi öğrenmeyen iyi öğrendikten sonra da bunu gerilla yaşamıyla bütünleştiremeyen kolay kolay komutan olamaz. Ama sen çok kısa bir sürede bu başarıya ulaştın.

Evet Zagros yoldaşım, Zagrosların büyük komutanı! Şehit Harun arkadaşım dediği gibi dağlar yü-

cedir ama orda savaşan gerilla da artık o dağlar kadar yücedir.

Palu’nun asi çavreşi

Gidişin çok erken oldu belki ama iz bırakan bir gidiş oldu esmer tenli yoldaşım. Senden sonra yoldaşların Bêzelê karakolu eylemini anlatıyordu; senin tek başına bir tankla nasıl savaştığını, tankı nasıl etkisiz hale getirdiğini anlatmışlardı. Senin eylemde kahramanca savaştığını ve sağ salim geri çekildiğini de anlatıyorlardı.

Ama sonrasında, eylem sonrası sabah saatlerine karşın bir havan mermisiyle şehit düştüğünü de çok ama çok üzümlere belirtiyorlardı. Çünkü çok başarılı bir eylem kayıpsız atlatılmıştı fakat eylem sonrası bir havan mermisinin tesadüfi denebilecek şekilde düştüğü yerde seni onlardan ayırması onlar için de çok zor olmuştu.

Günlüğünde sadece bir telefon numarasının yazılı olduğunu da özellikle belirttiler yoldaşların. Biliyorum, Gerilla saflarına

gitme kararın çıktıktan sonra için içine sığmıyordu, oraya bir an önce ulaşmak için can atıyordun. Ulaştıktan sonra da o tarihi anları bir kağıt parçasına not etmemeni hayretle karşıladım Zagros yoldaş.

Fakat kahramanlığın, özgür yaşam tutkun arkadaşların tarafından kendi günlüklerine not edildi. En önemlisi de Kürdistan coğrafyası, Zagros dağları ve o coğrafyadaki tüm kutsal canlılar şahitlik etti. Belki de ‘bu kadar şahidim varken not etmeye ne gerek var’ düşüncesiyle günlüğüne ekleyecek bir şey bulamadın. Haklısın, gerek eylemdeki arkadaşların gerekse Kürdistan toprakları tüm canlılığıyla kahraman bir gerilla olarak senin yaşamının her anına şahitlik etmiştir.

Evet Palu’nun asi çavreşi, gerillacılık senin için yeniden doğuş, yani yepyeni bir yaşam, yeni bir tarz, egemenlere karşı özgür bir iradenin başkaldırısı ve en sevdiğin doğa ile buluşmanın yeni adresi olmuştu. Her onurlu Kürt’ün gururu olan Kürt

Özgürlük Hareketinin bir gerillası olarak seni her zaman yüreğimizde yaşatacağız. Çünkü Gerillacılık o kadar değerli bir yoldur ki, o kadar ihtişamlı duruştur ki; artık her Kürt gencinin hayalini süslemekte, gerilla yaşamının tadına varamayan birçok yurtsever Kürt genci içlerinde hep bir burukluk taşımaktalar. Aynı zamanda gerilla yaşamından kopup düzenin göstermelik, içi boş, kof çekiciliğine kanan birçok düşün ise sokaklarda birer sürüngene dönüşmüşler.

Evet Çavreş seninle uzun süre aynı ortamı paylaştık, düzenlediğimiz moral amaçlı kültürel etkinliklerde hep ilk sırada sen vardın. Özellikle tiyatro-skeç oyunlarında ilk akla gelen oyunculardan biriydin. Gerillacılığa adapte oluşun gibi verilen her role o kadar çabuk adapte oluyordun ki sanki profesyonel bir tiyatrocuymuşsun gibi oyunu baştan sona kadar büyük bir haz ve ciddiyetle oynuyordun. Bir tek teori derslerinde senden şikayetçi oluyordu arkadaşlar; herkes derste not tutarken sen silah resmi çizmeyle meşgul oluyorsun diye.

Her yönüyle dolu dolu, capcanlı ve neşe dolu bir yoldaştın sen... Senden sonra yazılacak o kadar çok şey var ki sevgili Zagros ama önce hangisini yazayım diye düşünürken her yönünden bir bölüm olarak kısaca bir özet çıkarmaya çalıştım. Ama sayfalara döktüğüm bu satırlarla sana layık olamama korkusunu iliklerime kadar hissediyorum. Çünkü bir şehidin arkasında yazılacak hiçbir yazı asla tam anlamıyla onu tasvir edemez, onun kişiliğini ve yüce mücadelesini ifade etmeye yetmez. Onun için sevgili yoldaşım bu duygu karmaşası içerisinde yazdığım yazının eksikliklerini bağışla, sevecen kişiliğine sığınarak bunu senden istiyorum. **Seni büyük bir özlemle anıyor, koca yüreğinden öpüyorum asi yoldaşım...**

Sen mavi gülüşünü sessizce
kalbimizin kıyısına bıraktıktan sonra
yarıldı gece,
vadiler laciverte boyandı,
bizi biz eden sevdalar yürüdü
işgalci orduların üzerine,
çılgın, paylaşmasını öğrettiğin kalbimizin
esmer delikanlısına kaldı,
Hüzünlerimiz karın efkârında
birer birer derin uykulara daldı.
Kalbimizi bıraktığımız emanetçiler
kapattı kapılarını sen olmayınca.
Simdi yargılansa duygularımız
milyonlarca yıldız şahidimiz olur
sonra yakamozlar üşür
deniz öksüz kalır ve saniyesi hızlanmış
bir saatli bomba patlar,
akrebi ölür zehri içimizde kalır...
Koca yürekli arkadaşım,
dağ yürekli Kürdistan gerillası Zagros...

L'Etat Turc Continue à Criminaliser les Kurdes en Europe

**Ahmet
DERE**

L'Etat Turc ne cesse pas de criminaliser les politiciens kurdes en Europe. En parallèle avec la terreur menée au Kurdistan contre le peuple kurde innocent, les autorités turques utilisent toutes leurs possibilités pour criminaliser les Kurdes, surtout ceux qui vivent en Europe. Bien sûr avant tout les politiciens et les intellectuels kurdes qui sont les plus actifs en ce qui concerne la lutte pour la reconnaissance des droits du peuple kurde sont les premiers cibles.

Si cette politique de la Turquie est une réussite, à ce moment là tous les Kurdes en Europe deviendront les cibles des activités de cet état, donc le sujet n'est pas faible.

Il faut savoir que ces méthodes utilisées actuellement par la Turquie font partie de la même politique pratiquée par les Ottomans, suivie par les fondateurs de la république de Turquie.

Plusieurs politiciens et intellectuels Kurdes ont été victimes de cet apparemment.

Suite à cette pratique les Kurdes ont été privés des moyens qui pouvaient être utilisés dans le but de faire connaître la cause kurde dans le monde entier. Si le peuple kurde n'est pas reconnu au niveau international, c'est par ce que les Kurdes n'avaient pas de moyens et que les portes ont été fermées sur eux.

Les jeunes kurdes ouvrent les portes

Depuis des années de 1990 les portes de la scène internationale sont petit à petit poussées par les Kurdes. Surtout avec la multiplication du nombre des jeunes kurdes qui sont nés en Europe et qu'y font leurs études, les moyens de faire connaître la cause kurde sont augmentés. Avec ce processus les activités diplomatiques des organisations

kurdes se sont développées aussi. La voie des Kurdes a commencé de s'étendre dans les institutions européennes, comme le Parlement. Ces activités ont créé une importance considérable vis à vis de la question kurde. C'est pourquoi la mentalité turque n'accepte pas ce développement chez des Kurdes.

Malgré la volonté du peuple kurde en faveur d'une solution pacifique à la question kurde et différentes déclarations faites par les politiciens et intellectuels Kurdes, dans ce sens, les autorités turques continuent de criminaliser les Kurdes. Il faut savoir que les demandes du peuple kurde sont tout simplement pour le droit de vivre dans la dignité sur la terre de leurs ancêtres avec leur propre identité.

Cette politique de l'état turc continue, d'une façon plus brutale depuis la création de la

République de Turquie. Malgré le fait que le peuple kurde constitue environ le quart de la population de ce pays, sa réalité, son identité et l'usage de sa langue sont interdits. Même l'usage de cette dernière est considéré comme un crime.

Refus inconditionnel de la Turquie

Malgré toute cette atrocité de l'état turc, les Kurdes ont été et sont toujours pour une solution pacifique et politique. Mais la position des gouvernements turcs a été toujours de refuser de reconnaître la réalité kurde. Elle s'ingénie à réduire cette réalité à une question de terrorisme, c'est pourquoi elle ne cesse pas de chercher la solution en recourant à des opérations militaires qui continuent dans toutes les régions du Kurdistan.

Avec les contradictions qui poussent la Turquie vers une situation plus sombre, les forces armées turques multiplient de plus en plus sa répression contre le peuple kurde. Personne ne peut deviner quant et comment cette politique de l'état profond prendra fin.

Depuis 2005 la Turquie est officiellement candidate à l'Union européenne. Malgré cette candidature les Kurdes sont toujours massacrés par la Turquie sans avoir une réaction de l'Union Européennes. Les journalistes et politiciens kurdes sont empêchés de faire leur travail et ils sont criminalisés. Avec le soutien que la Turquie obtient pour cette candidature les organisations kurdes et

leurs responsables sont menacés par l'intermédiaire de différents groupes et organisations turques en Europe. Surtout l'ambassades turques auprès de l'Union européenne basé à Bruxelles et celui en Belgique sont les organisations les plus actifs dans les activités de criminaliser les Kurdes et même organiser les actions criminels. Derrière toutes ces activités il y'a le Ministère Turque des Affaires Etrangères.

Partout, les Kurdes ont le droit de s'adresser aux responsables de l'UE

Tous les Kurdes ont le droits de demander aux autorités européennes si elles voient ce problème en Turquie ou pas. Si l'Europe est au courant de cette situation alors nous avons le droit de lui demander de montrer si elle a une volonté pour la résoudre où pas. Mais de côté des Kurdes, tout le monde sait qu'il y a une volonté en faveur de la résolution pacifique. C'est pourquoi l'Europe doit jouer son rôle en tant qu'une force démocratique et respectueuse pour les droits de l'homme, mais pas comme une force qui encourage la Turquie de faire plus de pression contre les Kurdes.

Les Kurdes, surtout les jeunes kurdes doivent poser les questions suivantes aux autorités de l'Union Européennes ; Pourquoi les Kurdes n'ont pas les mêmes droits que les autres peuples de la région du moyen Orient ?. Est-ce que ce peuple n'a pas le droit de revendiquer sa reconnaissance ?. Pourquoi

tout simplement la guerre et la violence sont reconnues pour notre peuple ?. et d'autres d'autres questions pareilles.

Partout, les Kurdes ont le droit de s'adresser aux responsables de l'UE de comparer la volonté des Kurdes et celle des autorités turques afin de définir laquelle est en faveur de la paix et du respect des droits de l'homme. Si l'UE reste silencieuse face à cette activité de l'état turc, le règlement pacifique de la question kurde ne sera plus possible. Ce qui est fait par la Turquie contre les politiciens kurdes en Europe viole les critères démocratiques européens. Si les services de sécurité européens n'empêchent pas les efforts déployés par la Turquie, malheureusement un grave acte de criminalisation sera admis par ce continent que nous considérons comme le berceau de la démocratie.

Le temps est venu de trouver une solution pacifique et démocratique à la question kurde. En ce moment historique l'Union européenne doit jouer son rôle d'avant-garde en ce qui concerne la démocratisation. Avec la solution de la question kurde l'Europe peut augmenter son influence dans la région du Moyen Orient. Cela veut dire que les liens historiques entre le Moyen Orient et l'Europe garderont toujours leur importance et ceci contribuera aux efforts en vue d'une Europe Démocratique et Progressiste.

A ce moment là je peux dire " Voilà le continent tel que je le rêve depuis mon arrivée en Europe " donc 1987.

YOLDAŞ

Gitmekteyim yine
Yaşatmak istediğim sevdanın
uğruna
Sevdası kan revana bulandırılmış
Yoldaşların sevdasına yoldaş
olmak için
Bıraksalar bu sevdayı yaşatmak
için
Savaşmaya sevdaya yolculuk
yapmaya
Üst bas beden yukardan aşağıya
kan revan
Çirkin zihniyete alçaklığa kursun
sıkmaya
Gidilse bırakılsa da
Hasretliğin başladığı ilk istasyon
Bir bidon benzin dökülüp yakılsa
cayır cayır
Ömrünün baharında bulmuşken
yoldaşını
Sevdasıyla kaybetmeden
Sevdasını yaşatmak göze alınır
Korkuyla bakılan ölüme de
sevdalanmak
Asi denir sokulmayıpta
Sevdasını yaşatmayı ısrarla
direnene
Asimiydi yoldaşlar
Yüreklerindeki güzelimi
Görmek zormuydu çok
Pırıl pırıl ter temiz sevdayı
onlarınkı aslında

Penaber

(: Mizah :)

Çok acıktım...

- Abi çok acıktım, bir atı bile yiyebilirim.
- Ben at yemem şahsen.
- Hayır abi bende yemem yani o ayrı konu ama yiyebilirim derken onu kastetmedim.
- Ben hiçbir şekilde yemem, yiyemem de.
- Peki abi, ben anlatamıyorum sana hiçbir şeyi zaten. Bunu nasıl anlatabilirdim ki?
- Sen şimdi bana geçimsiz, kalın kafalı falan mı demeye çalışıyorsun?

- Yok abi ne alakası var?

- E peki ne demeye çalışıyorsun?
- Ben bir şey demeye çalışmıyorum ya, sen neden yanlış anlıyorsun benim söylediğim her şeyi?

- Haaa, suçlu ben oldum di mi şimdi?

- Abi ne suçu ya?

- Ben her şeyi yanlış anlıyorum yani, sen yanlış anlatmıyorsun, kabahat benim öyle mi?

- Bak yine yaptın...

- Ne yaptım ha? Ben sana ne yaptım? İyilikten başka ne yaptım ben sana?

- Abi tamam kusura bakma.

- Kestirip atma hemen bu meseleyi de diğerleri gibi... Kusura bakmamış...

- Abi tamam ya tamam kes artık.

- Kes ha! Peki, sen benden bir şey istersen bir daha!

- Gözünü seveyim ne dedim ben şimdi sana ya? Nerden çıktı tüm bunlar?

- Neymiş efendim, beyefendi acıkmış, at yiyecekmış...

- Ben atı yerim demedim tamam mı? Boyut olarak kastettim... Of be abi...

- Abiye of, aferin...

100 METRE

Tayyip'le Bush ilk buluşmalarında birbirlerine hava atarlar...Bush, Tayyip'e "Bizde öyle bir teknoloji var ki, ölüyü diriltiriz" der.

Tayyip altta kalmaz ve karşılık olarak "Bizde öyle bir teknoloji var ki, partimizin bütün üyelerine 100 metreyi 3 saniyede koşmayı öğretiyoruz" der. Türkiye'ye döndüğünde Tayyip'i bir düşünce alır. Danışmanlarını çağırır ve attığı pahlavrayı anlatır. "Haftaya

Bush geliyor. Yalanımız ortaya çıkacak, acaba ne yap-sak?" diye sorar.

Danışmanlarından biri hemen yanıtlar: "Onlara ölü-yü nasıl dirilttiğini sordu-nuz mu?" "Hayır sormadık" "O halde hiç korkmayın başkanım, alın Bush'u Anıtkabir'e götürün. Atatürk'ü diriltmesini isteyin.

Diriltmezse o rezil olur. Yok eğer diriltirse, siz zaten 100 metreyi 3 saniyede koşarsınız!!!"

DIYADIN KÖYLÜ FIKRASI

Bir gün köylünün teki şehre ineğiyle iniyormuş. Bu sırada yandan arabalı bir adam geçiyormuş. Köylüye sormuş

-”araba ile bırakıyım mı.” köylü

-”eh hadi bırak”

-”seni bırakırımda ineğin ne olucak.”

-”Onu arkaya bağlarız at gibi koşar” demiş.

Adam köylüye uymuş. Adamlar içeriye girmiş. Kısa bir aradan sonra köylü

-”hızlan” demiş. Adam

-”tamam” diye yanıt vermiş. Tekrar adam arkaya baktığında ineğin dili sağa sola sallanıyormuş. Adam köylüye

sormuş.

-”Senin inek dilini bir sağa birde sola atıyor” demiş. Köylünün cevabı şöyle olmuş.

-”Sen ver gazı o sinyal veriyor.”

Mini Test

Soru 1.

Eğer sekiz çocuğundan üçünün sağır, ikisinin kör, birinin zeka özür lüyse kadının kendisinin de frengili olduğunu bildiğiniz bir kadının hamile olduğunu bilseydiniz kürtaj olmasını önerir miydiniz?

Aşağıda cevabı görmeden bir de su soruyu okuyun.

Soru 2.

Dünya liderini seçme zamanı ve sizin oyunuzun önemi çok büyük. İşte adayların özellikleri: Aday A. Bir takım kötü politikacılarla işbirliği halinde, astrolojistlere danışıyor. İki metresi var. Bir sigara yakıp diğerini söndürüyor ve günde 8 ila 10 martini içiyor.

Aday B. İki kez isten kovulmuş, öğleye kadar uyuyor, üniversitedeyken uyuşturucu kullanmış ve her akşam neredeyse yarım sise whisky deviriyor.

Aday C. Bir savaş kahramanı, vejetaryen, sigara içmiyor, çok nadiren bira içer ve evlilik dışı hiçbir ilişkisi olmamış.

Hangi adayı seçerdiniz? Önce karar verin sonra aşağı inip cevaplara bakın.

Aday A : Franklin Roosevelt

Aday B : Winston Churchill

Aday C : Adolf Hitler

Ve birinci sorunun cevabı: Eğer cevabınız evetse, Beethoven'in yasamasına izin vermediniz!

